Ryū Murakami

Albastru nemărginit, aproape transparent
Kagirinaku tomei ni chikai buru, 1977

Nu, nu era un avion. Era bâzâitul unei insecte care venea de undeva din spatele meu. Gâza, mai mică decât o muscă, mi s-a învârtit de câteva ori în dreptul ochilor, apoi a dispărut într-un colţ întunecat al camerei.

Pe masa albă, rotundă, în care se reflecta becul din tavan, se afla o scrumieră din sticlă. În ea ardea o ţigară lungă şi subţire, cu urme de ruj pe filtru. Pe marginea mesei era o sticlă de vin, în formă de pară. Pe etichetă era desenată o blondă cu un ciorchine de struguri în mână, din care se înfrupta. Lumina din tavan tremura roşiatic pe suprafaţa vinului din pahar. Picioarele mesei se afundau în covorul gros. În faţă era o masă de toaletă, la care stătea femeia, cu spatele ud de transpiraţie, îşi întinse picioarele şi îşi scoase ciorapii negri, rulându-i.

— Dă-mi şi mie prosopul. Ăla roz, da?

Spunând acestea, Lilly a azvârlit cu ciorapii înspre mine. Abia m-am întors de la serviciu, a mai adăugat, tamponându-şi cu loţiune demachiantă fruntea care-i lucea de grăsime.

— Şi dup-aia ce s-a mai întâmplat? a întrebat ea, luând prosopul şi ştergându-se pe spate.

— I-am dat să bea, să se mai calmeze puţin. Ştii, nici nu era singur, mai era cu încă doi tipi care aşteptau afară într-un Cedric, şi toţi erau luaţi, că trăseseră aurolac, aşa că i-am dat să bea. Ăsta chiar a fost la şcoala de corecţie?

— E coreean tipu'.

Lilly se demachia. Şi-a curăţat faţa cu o bucăţică de vată înmuiată într-un lichid cu miros înţepător. Apoi, aplecată către oglindă, şi-a scos genele false ce păreau a fi aripioarele cine ştie cărui peşte tropical. Pe vata folosită rămăseseră urme roşii şi negre.

— Ken l-a înjunghiat pe fra-su. Cel puţin aşa cred, că era fra-su. Da' n-a murit, l-am văzut la bar nu de mult.

M-am uitat la bec prin vinul din pahar.

Ryū Murakami

Albastru nemărginit, aproape transparent
Kagirinaku tomei ni chikai buru, 1977

Nu, nu era un avion. Era bâzâitul unei insecte care venea de undeva din spatele meu. Gâza, mai mică decât o muscă, mi s-a învârtit de câteva ori în dreptul ochilor, apoi a dispărut într-un colţ întunecat al camerei.

Pe masa albă, rotundă, în care se reflecta becul din tavan, se afla o scrumieră din sticlă. În ea ardea o ţigară lungă şi subţire, cu urme de ruj pe filtru. Pe marginea mesei era o sticlă de vin, în formă de pară. Pe etichetă era desenată o blondă cu un ciorchine de struguri în mână, din care se înfrupta. Lumina din tavan tremura roşiatic pe suprafaţa vinului din pahar. Picioarele mesei se afundau în covorul gros. În faţă era o masă de toaletă, la care stătea femeia, cu spatele ud de transpiraţie, îşi întinse picioarele şi îşi scoase ciorapii negri, rulându-i.

— Dă-mi şi mie prosopul. Ăla roz, da?

Spunând acestea, Lilly a azvârlit cu ciorapii înspre mine. Abia m-am întors de la serviciu, a mai adăugat, tamponându-şi cu loţiune demachiantă fruntea care-i lucea de grăsime.

— Şi dup-aia ce s-a mai întâmplat? a întrebat ea, luând prosopul şi ştergându-se pe spate.

— I-am dat să bea, să se mai calmeze puţin. Ştii, nici nu era singur, mai era cu încă doi tipi care aşteptau afară într-un Cedric, şi toţi erau luaţi, că trăseseră aurolac, aşa că i-am dat să bea. Ăsta chiar a fost la şcoala de corecţie?

— E coreean tipu'.

Lilly se demachia. Şi-a curăţat faţa cu o bucăţică de vată înmuiată într-un lichid cu miros înţepător. Apoi, aplecată către oglindă, şi-a scos genele false ce păreau a fi aripioarele cine ştie cărui peşte tropical. Pe vata folosită rămăseseră urme roşii şi negre.

— Ken l-a înjunghiat pe fra-su. Cel puţin aşa cred, că era fra-su. Da' n-a murit, l-am văzut la bar nu de mult.

M-am uitat la bec prin vinul din pahar.

În bulbul neted se vedea filamentul portocaliu-închis.

— Cică te-a întrebat de mine. Nu mai vorbi şi tu cu toţi ciudaţii despre mine!

Lilly şi-a golit paharul de vin care stătuse pe masa de toaletă, lângă rujuri, peria de păr şi alte sticluţe şi cutiuţe. Apoi, chiar în faţa mea, şi-a dat jos evazaţii din lame auriu. Pe burtă îi rămăsese dunga de la elastic. Se pare că pe vremuri Lilly fusese model.

Pe un perete avea înrămată o poză cu ea îmbrăcată într-o haină de blană. Îmi spusese că era o şinşila de nu ştiu câte milioane. Într-o zi friguroasă m-am pomenit cu ea la uşă. Era palidă ca un cadavru. Îşi injectase prea mult Philopon[1]. În jurul gurii îi apăruse o iritaţie şi tremura ca o frunză. S-a prăbuşit de cum am deschis uşa.

Şterge-mi oja, e lipicioasă şi nu-mi place, ţin minte că mi-a zis în timp ce o ajutam să se ridice. Purta o rochie fără spate şi curgea transpiraţia pe ea atât de tare, încât perlele de la gât deveniseră lunecoase. Cum nu aveam acetonă, am folosit diluant pentru vopsea ca să-i şterg unghiile de la mâini şi de la picioare. Iartă-mă, s-a întâmplat ceva nasol la bar, mi-a spus ea cu o voce slabă. Cât timp i-am curăţat unghiile de la picioare, ţinând-o de glezne, a privit necontenit pe fereastră, oftând adânc. I-am băgat mâna pe sub tivul fustei şi, în timp ce o sărutam, i-am simţit transpiraţia rece de pe interiorul coapselor şi am început să-i dau jos

chiloţii. Cu picioarele larg desfăcute pe scaun, cu chiloţii spânzurând de laba piciorului, Lilly a zis că vrea să se uite la televizor. Tre' să fie vreun film vechi cu Marlon Brando, ceva de Elia Kazan. Sudoarea cu miros de floare de pe palme mi s-a uscat cu greu.

— Ryū, tu ţi-ai făcut morfină la Jackson, nu? Alaltăieri.

Lilly a luat din frigider o piersică şi a început să o cureţe. S-a afundat în canapea, picior peste picior. Am refuzat piersica.

— Mai ţii minte cumva, era acolo o tipă roşcată, cu fustă scurtă? Stilată şi cu un fund super.

— Nu ştiu, erau trei japoneze, una cu păru' afro?

De unde stăteam eu se vedea în bucătărie. Pe mormanul de vase nespălate din chiuvetă, se târa un gândac de bucătărie. Lilly vorbea în timp ce se ştergea de sucul de piersici, care i se prelinsese pe coapse. Papucii îi atârnau în picioare. Vinişoare roşii şi albastre îi alergau pe sub piele. Întotdeauna mi-a plăcut cum se văd prin piele vasele de sânge.

— Deci a minţit. A chiulit de la muncă, zicea că e bolnavă şi când colo ea se distra cu voi. Şi-a făcut şi ea morfină?

— Ce, crezi c-ar fi lăsat-o Jackson? Ştii cum e el, că cică tipele n-ar trebui să şi-o traga-n venă, prostii! Deci e de la tine de la serviciu? A râs întruna. A fumat cam multă iarbă şi a râs întruna.

— S-o dau afară, ce zici?

— Da' n-are căutare la clienţi?

— Păi cu fundu' ăla, cred şi eu.

Gândacul de bucătărie îşi băgase capul într-o farfurie cu urme de ketchup. Carapacea îi era plina de grăsime.

Când storceşti câte-un gândac ies din el sucuri de fel de fel de culori. Din ăsta poate că ar ieşi roşu.

O dată am storcit unul care se plimba pe o paletă de desen. Din el a ieşit un lichid violet

strălucitor. Cred că s-au amestecat în burta lui mică albastru şi roşu, pentru că violet nu aveam pe paletă.

— Şi ce-a făcut Ken? S-a întors cuminte acasă?

— A, a intrat, i-am spus că nu e nici o gagică pe-acolo şi l-am întrebat dacă vrea să bea ceva. Da' n-a vrut decât o cola, a zis că deja era trosnit. Ba chiar şi-a cerut scuze.

— Ce tâmpit!

— Ăia care-l aşteptau în maşină au agăţat-o pe una care trecea pe acolo, să fi văzut ce mai babă!

Urmele de fard de pe faţa lui Lilly luceau uşor. A aruncat în scrumieră sâmburele de la piersică, şi-a scos agrafele din părul vopsit şi a început să se pieptene încet, cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii.

— Sora lui Ken a lucrat la noi, mai demult. O fată tare deşteaptă.

— Şi nu mai lucrează?

— Se pare că s-a întors în ţară. Era de undeva din nord.

Şuviţele roşii şi moi i se răsuceau în jurul periei. După ce şi-a aranjat părul bogat, Lilly s-a ridicat de parcă îşi amintise ceva şi a scos dintr-un dulăpior o cutie argintie în care se afla o seringă. A privit în lumină fiola maronie, verificându-i conţinutul, apoi a tras în seringă atât cât era nevoie şi, aplecându-se în faţă, şi-a injectat în coapsă. Piciorul pe care se sprijinea i-a tremurat uşor. Probabil că înfipsese acul prea adânc, pentru că, după ce şi l-a scos, un firişor de sânge i-a curs până spre genunchi. În timp ce-şi masa tâmplele, şi-a şters cu mâna saliva ce i se prelinsese din gură.

— Lilly, ştii că trebuie să sterilizezi acul ăla de fiecare dată!

Fără să-mi răspundă, Lilly s-a întins pe patul din colţul camerei şi şi-a aprins o ţigară. O vână

groasă i se vedea pe gât. Sufla uşor fumul afară.

— Ryū, îţi faci şi tu? Mai am, să ştii!

— Nu azi. Mai am şi eu, şi aştept nişte prieteni.

Lilly şi-a întins o mână către măsuţa de lângă pat, a luat *Mănăstirea din Parma* şi a început să citească. Absentă, sufla fumul către paginile deschise, în timp ce urmărea rândurile cu privirea.

— Ciudată eşti, cum poţi să citeşti acum? am spus eu, ridicând seringa ce căzuse din raft şi se rostogolea pe podea. E foarte interesant, a răspuns ea cu limba îngreunată. Vârful seringii avea sânge pe el. Am intrat în bucătărie să-l spăl şi am văzut gândacul care încă se mai agita pe farfurii. L-am mutat pe bufet şi, cu grijă să nu sparg vreo farfurie, l-am strivit cu un ziar făcut sul.

— Ce faci acolo? m-a întrebat Lilly în timp ce-şi curăţa cu unghia sângele de pe coapsă. Vino puţin!

Era o voce foarte dulce.

Din burta gândacului a ieşit o zeamă galbenă. Storcit şi lipit de marginea bufetului, încă îşi mai mişca încet antenele.

Lilly îşi dădu chiloţii jos şi mă strigă încă o dată. *Mănăstirea din Parma* zăcea aruncată pe covor.

În camera mea plutea un miros acru. Venea de la un ananas lăsat pe masă, pe care nici nu mai ţin minte când îl începusem. Capătul tăiat se înnegrise şi se stricase de tot, iar sucul se încleiase în farfurie.

Okinawa pregătea injecţia cu heroină. Vârful nasului îi era acoperit de transpiraţie. Văzându-l, mi-am spus că Lilly avusese dreptate, era într-adevăr o noapte caldă şi umedă. E foarte cald azi,

nu ţi-e cald? tot spunea legănându-şi trupul îngreunat pe patul jilav.

— Auzi, Ryū, cât a fost heroina asta? m-a întrebat Reiko, scoţând un disc cu Doors dintr-o geantă de piele. I-am zis că zece dolari, iar Okinawa a început să strige, Bă, e mai ieftin decât în Okinawa! Ardea vârful acului de la seringă cu o brichetă. L-a dezinfectat cu o bucăţică de vată înmuiată în spirt, apoi a suflat prin el, ca să vadă dacă orificiul nu era cumva astupat.

— Bă, voi ştiţi ce curat era la ăia la secţie în Yotsuya? Şi pereţii, şi budele erau renovate de curând, zicea un ţăran de paznic că cică e mai mişto ca la căminu' de nefamilişti al poliţiei, vorbea întruna, spunea numa' bancuri tâmpite, şi mai era un moş care râdea ca prostu', ca să-i facă pe plac, a fost naşpa de tot.

Okinawa avea ochii galbeni. Bea ceva cu miros suspect dintr-o sticlă de lapte şi era destul de beat încă de când venise.

— Auzi, tu chiar ai fost la o clinică de dezintoxicare? l-am întrebat, desfăcând folia de aluminiu în care era învelită heroina.

— Da, taică-meu m-a trimis, o clinică a yankeilor, că ăla care m-a umflat era de la poliţia militară, m-au băgat mai întâi într-un centru al armatei şi am făcut acolo tratament, dup-aia m-au trimis înapoi, ştii, Ryū, America, chiar că e o ţară avansată, pe bune!

Reiko, care se uita la coperta discului cu Doors, s-a băgat şi ea în vorbă.

— Auzi, că în fiecare zi îi făceau morfină. Grozav, nu? Vreau şi eu într-o clinică de-aia de-a yankeilor!

Adunând heroina în centrul foliei de staniol cu un beţişor de urechi, Okinawa a continuat:

— Tâmpito, ţi-am spus că amatori ca tine nu au ce căuta acolo. Nu intră decât *junkies* adevăraţi, ca mine, cu vena găurită la amândouă mâinile, dependenţi pe bune, era o asistentă acolo, una

Yoshiko, cam sexoasă, care îmi făcea injecţii în fund în fiecare zi, îmi ridicam fundu', uite-aşa, şi, în timp ce mă uitam pe fereastră cum jucau ăia volei sau mai ştiu io ce, ţac, în fund, da' eram terminat şi de-aia mi se zbârcise scula de tot, mi-era ruşine să mi-o vadă Yoshiko aşa, Reiko, tu şi fundu' tău mare n-aveţi ce căuta acolo.

Reiko a mârâit un Hmm! către Okinawa şi, spunând că i-e sete, s-a dus în bucătărie şi a deschis frigiderul.

— N-ai chiar nimic?

Okinawa i-a arătat ananasul de pe masă şi i-a zis, Ia din ăsta, e ca la mă-ta acasă!

— Ţie chiar îţi plac lucrurile împuţite! Ce-i cu hainele astea? Put! a spus Reiko, bând nişte Calpis diluat cu apă. Îşi plimba un cub de gheaţă prin gură.

— Şi eu o să ajung *o junkie* veritabilă în curând, că dacă nu sunt la fel de dependentă ca Okinawa, o să mă satur după ce ne căsătorim, da' aşa o să fim amândoi dependenţi şi, când o să locuim împreună, atunci o să încercăm să ne lăsăm încet-încet.

— Vă petreceţi luna de miere la dezintoxicare? am întrebat eu râzând.

— Da! Okinawa, aşa o să facem, nu?

— Gata, aşa să faceţi! Vă aliniaţi fundurile să vă facă morfină, ca doi prieteni buni, şi în timpu' ăsta vă spuneţi unul altuia cât vă iubiţi!

Okinawa a zis, Lăsaţi, mă, mişţoul, a râs şi a şters cu un şerveţel lingura pe care o băgase în apă clocotită. Cu beţişorul de urechi a pus în lingura de inox, curbată ca un arc, o fărâmă de heroină nu mai mare decât măciulia unui băţ de chibrit. Reiko, te omor dacă strănuţi acum! A potrivit acul într-o seringă de campanie de un centimetru cub. Reiko a aprins o lumânare. Atent, a pus cu seringa o picătură de apă peste heroina din lingură.

— Ryū, iar dai bairam? m-a întrebat Okinawa, frecându-şi degetele de pantaloni ca să

le oprească uşorul tremur de încordare.

— Negrii m-au rugat!

— Te duci la petrecere, nu? a întrebat-o Okinawa pe Reiko, care punea restul de heroină înapoi în folia de staniol. Uitându-se la mine, Reiko i-a răspuns că da, dar să nu-şi facă griji.

— Să n-aud că te-ai făcut mangă şi te-ai culcat cu vreun negru!

A ţinut lingura deasupra lumânării. Lichidul a început imediat să clocotească, în interiorul lingurii se formau bule şi ieşeau aburi, iar fundul s-a înnegrit de fum. Okinawa a luat-o cu grijă de pe foc şi a suflat peste ea să o răcească, ca atunci când dai de mâncare unui bebeluş.

— În arest, a început Okinawa să-mi zică în timp ce rupea o bucăţică de vată. În arest, îţi dai seama că am stat pe uscat! Am avut nişte vise înfricoşătoare, nu-mi mai amintesc prea bine, da' l-am visat pe cel mai mare dintre fraţi, eu sunt al patrulea copil, pe el nici nu l-am cunoscut, că a murit în bătălia de la Oroku[2], nu l-am văzut niciodată, n-avem nici măcar o poză cu el, doar un desen stângaci pe care l-a făcut taică-meu şi l-a pus în *butsudan*[3], l-am visat pe frati-meu ăsta de care îţi zic, ciudat, nu? Aiurea de tot!

— Şi ce ţi-a spus frati-tu?

— Nu mai ştiu, am uitat.

Okinawa a băgat o bucăţică de vată cât unghia de la degetul mare în lichidul care se răcise. A înfipt acul seringii în vata care se udase şi se îngreunase. Cu un sunet slab, exact ca acela pe care îl face un bebeluş când suge lapte, a tras puţin câte puţin lichidul transparent în tubul îngust de sticlă al seringii. Apoi, trecându-şi limba peste buze, a apăsat uşor pistonul ca să scoată aerul.

— Lasă-mă pe mine să-i fac lui Ryū, când eram în Okinawa eu le făceam tuturor! a zis Reiko, cu mânecile suflecate.

— Nu, fă! Ai mai dat-o în bară o dată, ai aruncat o sută de dolari pe geam, asta nu-i o

chestie pe care poţi s-o faci cu capu' în nori, că nu faci *nigirimeshi*[4] pentru picnic! Du-te-n mă-ta! Uite, leagă-i braţu' lu' Ryū cu ăsta.

Reiko şi-a ţuguiat buzele, l-a privit pe Okinawa şi mi-a strâns un garou de piele pe braţul stâng. Mi-am încleştat pumnul şi o venă groasă a ieşit la suprafaţă. După ce a curăţat locul de două-trei ori cu alcool, Okinawa mi-a înfipt acul ud în piele, ţintind în vena umflată. Când am desfăcut pumnul, sângele meu negru a urcat în interiorul cilindrului. Ho-op-aşa, a făcut Okinawa în timp ce apăsa liniştit pistonul seringii, injectându-mi dintr-o mişcare sângele amestecat cu heroină.

— Un *shot* la băiatu', cum e? a râs Okinawa şi a tras acul afară. În clipa în care pielea mi-a tremurat şi acul a ieşit, heroina mi s-a şi repezit până în vârful degetelor şi în inimă am simţit un şoc surd. Peste ochi mi s-a pus o ceaţă albicioasă şi nu îl mai vedeam bine pe Okinawa. M-am ridicat, apăsându-mă pe piept. Voiam să inspir, dar nu reuşeam, căci ritmul respiraţiei mi-o luase razna. Capul îmi amorţise de parcă fusesem lovit, iar gura îmi era atât de uscată, încât părea gata să ia foc. Reiko m-a prins de umărul drept, să mă susţină. Am încercat să înghit puţina salivă care mi se scursese de pe gingiile uscate, dar am simţit cum mi se ridică parcă din picioare un val de greaţă. M-am prăbuşit în pat cu un geamăt.

Reiko m-a scuturat de umeri, îngrijorată.

— Nu i-ai dat o doză prea mare? Ryū nu prea e obişnuit, uite, e alb la faţă, oare a păţit ceva?

— Nu i-am dat chiar aşa de mult, n-o să moară, hai că n-o să moară, Reiko, dar adu un lighean, că sigur o să vomite.

Mi-am îngropat faţa în pernă. Cu toate că aveam gâtul uscat, îmi curgea fără încetare salivă de pe buze şi ori de câte ori încercam să o înghit, greaţa mă izbea violent în stomac. Indiferent de cât de tare mă străduiam să respir, nu reuşeam să trag decât foarte puţin aer. Aerul părea că intră nu prin

gură sau prin nas, ci printr-o deschizătură din piept. Picioarele îmi erau atât de amorţite, încât nu le puteam mişca. Din când în când o durere sufocantă îmi străpungea inima. La tâmple îmi zvâcnea intermitent o venă. Dacă închideam ochii, mă cuprindea o teroare de parcă aş fi fost prins într-un vârtej călduţ care se mişca cu o viteză ameţitoare. Simţeam nişte mângâieri alunecoase prin trup şi mă topeam ca o felie de caşcaval de pe un hamburger. Ca apa şi uleiul amestecate într-o eprubetă, în mine se separau zone îngheţate şi locuri fierbinţi, care se mişcau de colo-colo. Fierbinţeala îmi trecea prin cap şi gât şi inimă şi prin organele genitale.

Am încercat să o strig pe Reiko, gâtul mi s-a contractat, dar nu a ieşit nici un sunet. De mai devreme voiam o ţigară. De asta voiam să o chem pe Reiko. Am deschis gura şi corzile vocale au vibrat, însă nu am reuşit să scot decât un gâjâit. De unde stăteau cei doi, auzeam ticăitul ceasului. Sunetul regulat îmi răsuna surprinzător de blând în urechi. Nu mai vedeam aproape deloc. Câmpul meu vizual era ca suprafaţa unei ape care reflectă obiectele distorsionat. Din dreapta ceva sclipea orbitor, dureros.

Cu siguranţă trebuie să fie lumânarea, mi-am spus. Reiko s-a uitat la faţa mea, m-a prins de încheietura mâinii şi mi-a verificat pulsul. N-a murit, i-a spus lui Okinawa.

Mi-am mişcat gura cu disperare. Mi-am ridicat un braţ, greu ca de fier, am atins-o pe Reiko pe umăr şi, cu o voce stinsă, i-am cerut o ţigară. A aprins una şi mi-a pus-o între buzele ude de salivă. S-a întors către Okinawa şi a zis, Uită-te la ochii lui Ryū, e speriat ca un copil, tremură, săracu', ia uite, i-au dat şi lacrimile!

Fumul ţigării mi s-a prelins de-a lungul pereţilor plămânilor ca o vietate. Okinawa m-a prins de bărbie, mi-a ridicat capul şi mi-a verificat pupilele, apoi i-a spus lui Reiko, A fost cât pe ce,

nasol, dacă Ryū avea zece kile mai puţin, sigur o păţea. Conturul chipului lui Okinawa se vedea difuz şi deformat, aşa cum apare soarele văzut printr-un parasolar de nailon, când stai întins pe plajă. Simţeam că m-am transformat într-o plantă. Cu frunzele aproape cenuşii, strânse în umbră, o plantă care nu înfloreşte, ci se înmulţeşte prin spori înveliţi în puf moale şi purtaţi de vânt, asemenea ferigii.

Lumina s-a stins. Îi auzeam pe Okinawa şi Reiko cum se dezbrăcau. Au dat muzica mai tare. Pe lângă Doors cântând *Soft Parade* se desluşeau foşnituri pe covor şi gemetele înăbuşite ale lui Reiko.

Mi-a venit în minte imaginea unei femei care sare de pe acoperişul unei clădiri. Are chipul schimonosit de frică şi priveşte cerul care se îndepărtează. Mişcă din mâini şi din picioare de parcă înoată, ca şi cum s-ar lupta să urce din nou. Părul i s-a desfăcut şi îi flutură precum o algă deasupra capului, copacii de pe stradă şi oamenii şi maşinile care se măresc, buzele şi nasul contorsionate de vânt, toate astea îmi apar în faţa ochilor ca un vis neliniştitor dintr-o noapte fierbinte de vară, din care te trezeşti transpirat leoarcă. Ca într-un film alb-negru dat cu încetinitorul, mişcările femeii care cade de pe acoperiş.

Reiko şi Okinawa s-au ridicat şi s-au şters de transpiraţie, apoi au aprins din nou lumânarea. Mă deranja lumina, aşa că m-am răsucit pe partea cealaltă. Cei doi vorbeau în şoaptă, nu puteam auzi ce-şi spuneau. Din când în când aveam crampe şi mă cuprindea o senzaţie intensă de greaţă. Îmi muşcam buzele şi îmi încleştam degetele în cearşaf ca să pot rezista, iar când valul de greaţă care îmi cotropea capul se retrăgea, aveam o stare de bine ca atunci când ejaculezi.

— Okinawa, eşti un nesimţit! a răsunat tare vocea lui Reiko. În acelaşi moment, s-a auzit un

zgomot de sticlă spartă. Cineva s-a aşezat pe pat şi salteaua s-a lăsat, făcându-mă să mă înclin un pic. Celălalt, Okinawa probabil, a mârâit un „pizda mătii, a trântit uşa de perete şi a ieşit. Lumânarea s-a stins din pricina curentului şi s-au auzit paşi coborând scările de metal. În camera cufundată în întuneric nu se distingea decât respiraţia uşoară a lui Reiko, iar eu simţeam cum îmi pierd cunoştinţa, copleşit de atacurile de greaţă. În nări îmi ajungea mirosul dulceag al subsuorilor lui Reiko, metisa, miros care semăna cu cel al ananasului stricat. Mi-am amintit chipul unei femei. O imagine de demult, dintr-un vis sau poate dintr-un film, o femeie străină, slabă, cu degete lungi, care îşi lasă furoul să îi alunece de pe umeri şi face duş în spatele unei uşi transparente, picăturile de apă i se preling pe bărbia ascuţită, verdele ochilor în timp ce se priveşte în oglindă...

Bărbatul care mergea în faţa noastră s-a oprit şi s-a întors, apoi şi-a azvârlit ţigara în şanţul plin de apă. În mâna stingă ţinea strâns o cârjă din duraluminiu. Transpiraţia îi curgea pe ceafă şi mi-am dat seama după felul în care se mişca că fusese rănit de curând. Mâna dreaptă îi atârna ţeapănă şi îşi târa piciorul, lăsând o urmă alungită pe pământ.

Soarele era chiar deasupra capetelor noastre. Reiko şi-a dat jos jacheta. Bluza, lipită de corp, era udă de transpiraţie.

Reiko nu arăta prea bine, părea să nu fi dormit cu o noapte în urmă. In dreptul unui restaurant am întrebat-o dacă nu vrea să mănânce ceva, dar a clătinat doar din cap, fără să-mi răspundă.

— Nu-l înţeleg pe Okinawa! La ora aia oricum nu mai circula nimic.

Gata, Ryū, ajunge, a spus Reiko încet şi a rupt o frunză dintr-un plop plantat pe marginea drumului.

— Cum se cheamă chestia asta ca o linie subţire? Uite asta, Ryū, ştii?

Frunza, ruptă pe jumătate, era murdară de praf.

— Nu e o nervură?

— A, da, nervură, eu am fost la clasă de bio în gimnaziu, am avut chiar şi o colecţie cu aşa ceva, puneai ceva chimic, nu mai ştiu cum îi spune, şi rămâneau doar astea, albe, restul frunzei se topea şi mai rămâneau doar nervurile.

Bărbatul cu cârjă s-a oprit în staţia de autobuz. S-a aşezat pe bancă şi a verificat orarul. Pe plăcuţă scria numele staţiei: „Spitalul general Fussaî. În stânga era spitalul mare, iar în curtea întinsă, în formă de evantai, vreo zece pacienţi, îmbrăcaţi în *yukata*[5], făceau gimnastică sub îndrumarea unei asistente. Toţi aveau picioarele bandajate şi-şi mişcau coapsele şi gâturile în ritmul fluierului. Cei care se îndreptau către poarta spitalului se uitau la pacienţi.

— Azi vreau să vin la tine la bar, să le zic de bairam lu' Moko şi Kei, crezi că le găsesc?

— Da, vin în fiecare zi, or să vină şi azi. Vreau să ţi-o arăt şi ţie.

— Ce?

— Colecţia mea, am adunat fel de fel de frunze, ştii, de unde vin eu toţi adună insecte, fiindcă sunt fluturi mai mulţi şi mai drăguţi decât aici, numa' că eu am făcut ierbarul ăsta, m-a lăudat şi profu', am luat şi un premiu pentru el, că am ajuns până în Kagoshima, încă îl mai ţin într-un sertar în birou, am mare grijă de el, vreau să ţi-l arăt şi ţie.

După ce am ajuns în staţie, Reiko a aruncat frunza de plop pe marginea drumului. Acoperişul peronului strălucea argintiu. Mi-am pus ochelarii de soare.

— A venit vara, e cald.
— Ă? Ce?
— Ziceam că a venit vara deja.
— Vara e mai cald de-atât, a zis Reiko, privind pierdută şinele.

Stăteam la tejghea şi beam vin. Auzeam cum într-un colţ cineva mesteca o pastilă de Nibrole[6].

Reiko închisese barul mai devreme, împrăştiase pe tejghea cele două sute de tablete de Nibrole pe care Kazuo le furase de la o farmacie din Tatekawa şi spusese: Ăsta e ajunul petrecerii!

După asta, s-a urcat pe tejghea şi a început să-şi scoată ciorapii, dansând în ritmul muzicii, a venit la mine, m-a îmbrăţişat şi mi-a înfipt în gură limba care îi mirosea a medicamente. În cele din urmă a vomat sânge roş-negru amestecat cu resturi de mâncare, s-a întins pe canapea şi nu s-a mai mişcat deloc. Yoshiyama stătea de vorbă cu Moko în timp ce-şi mângâia părul lung, în barbă îi tremura o picătură de apă. Moko privea către mine şi scotea limba sau îmi făcea cu ochiul. Hei, Ryū, nu te-am mai văzut de mult, n-ai ceva şi pentru mine? Nişte haşiş poate? mă întrebă Yoshiyama, întorcându-se râzând spre mine. Stăteam cu ambele mâini pe tejghea şi îmi bălăngăneam picioarele în care aveam *zōri*[7] de cauciuc. Mă ustura limba de prea mult fumat. Vinul acru îmi ardea gâtul uscat. Băi, n-aveţi vreun vin mai dulce? Kei îi povestea lui Kazuo, care avea privirea adormită de la Nibrole, cum fusese ea model nud şi ajunsese până în Akita. Bea whisky direct din sticlă, îşi arunca câte o alună în gură şi povestea, M-au legat pe scenă, ce *job* oribil, Kazuo, m-au legat ăia cu o funie d-aia aspră. Nasol, nu? Kazuo nu asculta absolut deloc. Se uita la mine prin vizorul Nikomat-ului său, despre care

zicea că e mai preţios decât viaţa. Ce faci mă, nu asculţi când vorbeşte lumea cu matale? Kei l-a îmbrâncit pe Kazuo, care s-a rostogolit pe podea. Ce dracu' faci, termină cu fazele astea, dacă se spărgea ce mă făceam? Kei a pufnit, s-a dezbrăcat de la brâu în sus şi a început să danseze lasciv şi să se sărute cu oricine se nimerea.

Mă simţeam slăbit, probabil din cauza heroinei de ieri, şi nici nu aveam chef de Nibrole. Ce zici Ryū, mergem până la budă? M-a pipăit Yoshiyama şi m-am udat toată, a zis Moko, apropiindu-se de mine. Purta o rochie din catifea roşie şi o pălărie asortată. Era fardată cu mult roşu pe pleoape. Mai ţii minte când mi-ai tras-o în budă la Soul Eat? Moko avea ochii înceţoşaţi şi nu reuşea să focalizeze. Îşi scotea vârful limbii printre buze şi vorbea siropos. Mai ţii minte? M-ai minţit că vine potera, că ne prind, şi m-ai înghesuit în buda aia mică, într-o poziţie naşpa, ai uitat?

Care-i faza? Eu n-am mai auzit povestea asta până acum, Ryū, aşa ai făcut? Bă, şi tu eşti un pervers nenorocit! Cu faţa ta de poponaut, ai făcut tu aşa ceva? a zis Yoshiyama în gura mare în timp ce punea un disc la pick-up. Moko, ce zici mă acolo, termină cu tâmpeniile, Yoshiyama, aberează să ştii, am răspuns eu. Mick Jagger a început să cânte, teribil de tare. Era un cântec destul de vechi, *Time Is on My Side.* Moko şi-a trecut un picior peste genunchiul meu şi a zis, cu limba împleticindu-i-se, Nu minţi, nu-mi plac minciunile, mi-am dat drumu' de patru ori atunci, de patru ori mă, în nici un caz n-o să uit asta.

Reiko s-a ridicat în picioare, palidă la faţă şi a murmurat, fără să întrebe pe cineva anume, Cât e ceasu'? Cât e ceasu'? S-a clătinat până la tejghea, a luat whisky-ul din mâna lui Kei şi l-a dat pe gât, ceea ce i-a provocat un acces de tuse violent. Proasto, du-te şi te culcă! Kei i-a smuls whisky-ul din mână, a şters de salivă gâtul sticlei şi a băut. Reiko, împinsă în piept de Kei, s-a prăbuşit pe

canapea, s-a răsucit către mine şi a zis, Nu faceţi gălăgie, să n-avem probleme, deasupra e un club de mahjong[8], şi mie îmi fac scandal. Bulangiii sună la poliţie, daţi şi voi muzica mai încet, bine?

M-am aplecat către staţie să dau volumul mai încet. Moko a tras un chiot şi mi-a sărit în spinare. Şi-a strâns coapsele reci în jurul gâtului meu. Ia zi, Moko, deci vrei să ţi-o pui cu Ryū? Ce, eu nu pot să ţi-o trag? Auzeam vocea lui Yoshiyama din spate. Am ciupit-o de coapse pe Moko, care a ţipat şi s-a rostogolit pe podea. Boule, pervers ce eşti, bă, Ryū, eşti un bou impotent, nici măcar nu ţi se mai scoală, aşa-i? Am auzit că te fuţi în cur cu cioroii, ai luat prea multe droguri. Moko nu reuşea să se ridice, aşa că a rămas întinsă pe podea şi mă lovea cu pantofii ei cu toc înalt, râzând.

Reiko şi-a apăsat faţa pe canapea şi a zis încet, Vreau să mor, mă doare pieptu', mă doare, nu mai, vreau să mor! Kei şi-a ridicat privirea de pe coperta discului cu Rolling Stones şi s-a uitat la Reiko. Păi şi de ce nu mori? Nu, Ryū, zi şi tu! Ăştia care vor să moară, să moară, în loc să stea să se văicărească întruna, parcă-s tâmpiţi, Reiko se bagă şi ea în seamă!

Kazuo a pus bliţul la Nikomat şi a fotografiat-o pe Kei. La strălucirea bliţului, Moko, care zăcea pe podea, şi-a ridicat capul. Hei, Kazuo, încetează, nu mai fă poze fără să întrebi! Eu iau bani pentru aşa ceva, că sunt profi! Mă enervează lumina aia, urăsc fotografiile, termină cu chestia aia care face lumină, uite de-aia nu te suportă nimeni!

Reiko a gemut, s-a întors pe partea aialaltă şi a vomat nişte bucăţi cleioase. Kei a venit în grabă, a întins un ziar pe jos, a şters-o la gură cu un prosop şi a bătut-o pe spate. În vomă erau multe boabe de orez şi m-am gândit că trebuie să fi fost *yakimeshi*[9]-ul pe care-l mâncaserăm împreună seara. Lumina roşiatică din tavan se reflecta în voma maronie adunată pe ziar. Reiko a închis ochii şi a mormăit ceva încet. Vreau acasă, vreau acasă,

vreau acasă! Yoshiyama a ridicat-o pe Moko şi a început să-i descheie nasturii de la rochie, în timp ce o îngâna pe Reiko, Păi da, de-acum e splendid în Okinawa. Moko i-a prins mâna lui Yoshiyama, care încerca să o apuce de sâni, l-a îmbrăţişat pe Kazuo şi a spus, cu aceeaşi voce siropoasă, Fă o poză! Am apărut în *An-an,* sunt modelul lor pe numărul ăsta, poze color, mă! Ryū, tu ai văzut deja, nu?

Kei şi-a şters pe blugi degetele ude de saliva lui Reiko. Apoi a pus un disc nou. *It's a Beautiful Day.* Reiko se bagă şi ea în seamă! Kazuo s-a tolănit pe canapea, cu picioarele desfăcute şi a început să apese declanşatorul aiurea. Bliţul ardea întruna, mi-am pus mâna la ochi. Bă, Kazuo, termină, o să consumi bateriile!

Yoshiyama a încercat să-şi bage limba în gura lui Kei, dar a fost refuzat. Ce-ai păţit, mă? Nu ziceai ieri că eşti nesatisfăcută? Când ai dat de mâncare la pisică, nu i-ai zis: „Kuro, şi tu, şi eu avem nevoie de-un masculî? Măcar un pupic dă-mi!

Kei bea whisky, fără să zică nimic.

Moko poza în faţa lui Kazuo. Îşi ridicase părul şi râdea. Moko, când îţi zic „păsărică", să nu mai râzi!

Kei a urlat la Yoshiyama:

Taci odată, mai lasă-mă în pace, mă enervez numa' când mă uit la faţa matale, şniţelele pe care le-ai mâncat mai devreme erau din banii fermierilor din Akita, ei mi-au dat mia aia de yeni, cu mâinile lor negre, ai înţeles?

Moko mi-a zis, scoţând limba la mine:

Te urăsc, pervers nenorocit!

Voiam nişte apă rece, am spart nişte gheaţă, dar mi-am înfipt în mână cuţitul pentru gheaţă. Kei, care dansa pe tejghea, ignorându-l pe Yoshiyama, s-a dat jos şi mi-a zis, Tu te-ai lăsat de muzică? Mi-a lins apoi sângele care curgea din tăietură.

Reiko s-a ridicat de pe canapea şi ne-a rugat, Haideţi, daţi şi voi muzica aia mai încet, dar nimeni nu s-a sinchisit.

Mi-am înfăşurat un şerveţel de hârtie în jurul degetului. Moko, cu nasturii de la rochie descheiaţi, m-a întrebat râzând, Cât luăm de la cioroi?

Ce mă? La bairam? Dacă o punem cu cioroii, cât ne dau? Nu că aş avea de comentat.

Kei, aşezată pe tejghea, îi spuse lui Moko, Hai, termină, nu mai zi aiureli din astea, dacă vrei bani, ţi-l prezint eu pe unu' mişto. La bairam nu te duci pentru bani, te duci să te distrezi.

Moko şi-a înfăşurat pe deget lanţul de aur de la gâtul meu şi m-a întrebat rânjind, Şi pe ăsta tot de la cioroi l-ai primit?

Pizda mă-tii, pe ăsta îl am de la o colegă din liceu. I-am cântat *Shadow of Your Smile* de ziua ei şi a fost foarte impresionată, era fata unuia care se ocupa cu cheresteaua şi avea bani căcălău. Şi în afară de asta, Moko, nu mai zi „cioroi", că te omoară ăia, înţeleg şi ei atâta japoneză. Dacă nu-ţi convine ceva, poţi să nu vii, să ştii că mai sunt nu ştiu câte ţipe care ar fi disponibile.

Kei a dat din cap, cu gura plină de whisky. Moko a văzut-o şi a zis, Uite, nu te supăra, am glumit şi eu, şi m-a îmbrăţişat.

Sigur că vin, doar am hotărât că vin, cioroii sunt tari şi or să ne dea şi ceva haşiş, nu? Spunând astea, mi-a băgat limba în gură. Kazuo a venit cu Nikomat-ul până aproape de nasul meu şi a apăsat pe declanşator chiar când eu îi strigam, Bă, încetează! Am văzut alb în faţa ochilor, de parcă mă pocnise cineva în cap. Moko bătea din palme şi râdea. Sprijinit de tejghea, era cât pe ce să mă prăvălesc, dar m-a prins Kei şi mi-a dat să beau whisky direct de la ea din gură. Avea pe buze un ruj lipicios şi uleios. Whisky-ul amestecat cu gust de ruj mi-a ars gâtlejul.

Jigodie! Termină! N-ai de gând să termini odată? a strigat Yoshiyama, zvârlind pe podea revista de copii pe care o citea. Kei, cu Ryū îţi iei limba-n gură? S-a ridicat, dar s-a împleticit şi a răsturnat masa. Sticlele s-au spart cu zgomot, berea a curs cu spumă, alunele s-au rostogolit pe podea. Auzind hărmălaia, Reiko s-a ridicat, clătinând din cap, şi a ţipat, Plecaţi acum, plecaţi cu toţii! Masându-mi tâmplele, am luat o bucată de gheaţă în gură şi m-am dus lângă Reiko. Reiko, nu te necăji, fac eu dup-aia curat, e OK. E barul meu, zi-le să plece. Ryū, tu poţi să mai stai, da' zi-le să plece cu toţii, a spus Reiko şi m-a apucat de mână.

Yoshiyama şi Kei se holbau unul la celălalt.

Cu Ryū îţi iei limba-n gură, deci? Ă?

Kazuo i-a răspuns timorat, Nu, bă, Yoshiyama, eu am fost de vină, mă jucam cu bliţul şi de-asta s-a prăbuşit Ryū, şi Kei i-a dat nişte whisky ca să-şi revină. Yoshiyama l-a împins, Cară-te, bă!, Kazuo era cât pe ce să scape Nikomat-ul, a plescăit din limbă, Ce-ai făcut, mă? În cădere s-a agăţat de Moko, care a mormăit, Bă, parcă sunteţi tâmpiţi!

Ce-i, bă, eşti gelos? a zis Kei, lipăindu-şi sandalele. Reiko, cu ochii umflaţi de plâns, mi-a cerut nişte gheaţă, trăgându-mă de mânecă. Am învelit o bucată de gheaţă într-un şerveţel şi i-am pus-o pe tâmple. Kazuo s-a ridicat, s-a întors către Yoshiyama, care o fixa cu privirea pe Kei, şi a apăsat pe declanşator. A fost cât pe ce să ia bătaie. Moko se prăpădea de râs.

Kazuo şi Moko au zis că pleacă. Noi cre' că o să mergem la baia publică.

Băi, Moko, încheie-ţi nasturii, că te înhaţă vreun şmecher, deci mâine chiar la intrarea în staţia Koenji, să nu întârzii. Moko a răspuns râzând, Am înţeles, perversule, nu uit. O să mă-mbrac marfă. Kazuo a îngenuncheat pe drum, s-a întors către mine şi a apăsat pe declanşator încă o dată.

Un beţiv care trecea pe drum cântând a zis ceva şi s-a întors către bliţ.

Reiko tremura uşor. Gheaţa învelită în şerveţel căzuse pe podea şi se topise aproape de tot.

Yoshiyama, n-ai nici o legătură cu cum mă simt eu acum. N-am nimic, să ştii. Şi nici nu-s obligată să mă culc cu tine, da!?

Kei îi vorbea lui Yoshiyama, suflând fumul ţigării drept în sus.

Oricum, nu mai fi nemulţumit tot timpu', tot timpu' nemulţumit, dacă ne despărţim, să ştii, nu mă deranjează, poate matale nu ţi-ar conveni, da' eu n-am greţuri. Da' noi nu mai bem nimic? Că doar e ajunul petrecerii, nu, Ryū?

M-am aşezat lângă Reiko. Când i-am pus mâna pe ceafă am simţit-o cum tremura toată, iar din gură i se scurgea salivă cu un miros neplăcut.

Kei, nu mai vorbi în halul ăsta, nu mai zi „matale"! Uite, de mâine mă duc să muncesc, e bine aşa? i-a spus Yoshiyama lui Kei, care stătea pe tejghea. Ă? O să câştig bani, bine?

Păi aşa, da, du-te să munceşti, mi-ai fi de ajutor. Kei îşi bălăngănea picioarele.

Nu mă deranjează dacă mă înşeli, da' mă irită când te aud că zici „matale". Asta sigur e din cauză că eşti nesatisfăcută şi chiar dacă n-o fi aşa, eu tot mă duc iar să muncesc ca docher în Yokohama, da!?

Yoshiyama a prins-o de coapsă pe Kei. Pantalonii îi erau lipiţi de piele şi burta, uşor lăsată, i se sprijinea pe curea.

Ce zici, mă? Nu mai zi tâmpenii, că mi-e şi ruşine! Uite-l şi pe Ryū ce mai râde, nu înţeleg nimic din ce spui, „matale" e „matale" şi cu asta, basta.

Nu mai zi aşa! Unde dracu' ai învăţat să vorbeşti în halu' ăsta?

Kei a azvârlit ţigara în scrumieră. A luat cămaşa aruncată şi şi-a trecut braţul prin ea.

De la maică-mea. Maică-mea aşa vorbeşte, da!? Nu ştiai? Ai venit o dată pe la mine, ţii minte că stătea o femeie lângă *kotatsu*[10] cu pisica şi ronţăia biscuiţi? Aia era maică-mea şi aşa vorbeşte ea, n-ai auzit-o?

Dă-mi o ţigară, mi-a zis Yoshiyama, uitându-se în jos. I-am aruncat un Kool, dar l-a scăpat pe podea. A ridicat în grabă ţigara, un pic udă de bere, şi a aprins-o. Apoi i-a zis calm lui Kei, Hai acasă!

Întoarce-te singur, eu mai stau.

Am şters-o pe Reiko la gură şi l-am întrebat pe Yoshiyama, Vii, bă, la bairam, mâine?

Lasă, Ryū, că ăsta cică se duce la muncă mâine, lasă-l mai bine să muncească. Dacă nu vine Yoshiyama nu-i nici o diferenţă, nu? Tu mai bine te duci acasă, dacă nu te culci devreme n-o să poţi să te trezeşti mâine. Tre' să fii devreme în Yokohama, nu?

Măi, Yoshiyama, chiar n-ai de gând să vii?

Fără să răspundă, Yoshiyama s-a dus în colţ şi a vrut să pună *Left Alone*[11] la pick-up-ul care se învârtea în gol. Când a scos discul din coperta cu poza fantomatică a lui Billie Holiday, Kei s-a ridicat de pe tejghea, s-a apropiat şi i-a spus lui Yoshiyama la ureche, Pune Stones.

Hai gata, Kei, termină! Nu mai zi nimic!

Cu ţigara în gură, Yoshiyama s-a uitat la Kei.

Ce tâmpenie, ce-i cu tâmpenia asta de muzică, iar vrei să asculţi pianul ăsta adormit, parcă-ai fi un moş ramolit, muzica asta e *naniwabushi*[12] de negri. Ryū, zi şi tu ceva, tu încă n-ai ascultat ăsta, ultimu' album a lu' Rolling Stones, *Sticky Fingers* îi zice.

Yoshiyama n-a răspuns şi a pus discul lui Mal Waldron pe pick-up.

Kei, s-a făcut târziu şi n-a zis Reiko să dăm muzica mai încet? E nasol să asculţi Rolling Stones cu volumu' dat încet.

Kei şi-a încheiat nasturii de la bluză şi şi-a aranjat părul în oglindă. Cum a rămas mâine? a

întrebat.

Am stabilit că la intrarea în staţia Koenji, la ora unu. În timp ce se ruja, Kei a dat din cap.

Yoshiyama, azi nu mă-ntorc în apartament, mă duc la Sham acasă, să dai lapte pisicii, nu ăla din frigider, e în raft, vezi să nu le-ncurci.

Yoshiyama nu a răspuns.

Kei a deschis uşa şi de afară a intrat un aer rece şi umed. Las-o puţin aşa, deschisă!

Ascultând *Left Alone,* Yoshiyama şi-a turnat un pahar de gin. Eu am strâns cioburile împrăştiate pe jos pe ziarul ud de voma lui Reiko. Mi-e şi târşă să zic, da' în ultima vreme aşa se întâmplă, a mormăit absent Yoshiyama, privind în tavan.

Şi înainte să se ducă să muncească în Akita era tot aşa, ne culcam separat, deşi eu oricum nu prea fac nimic.

Am băut o cola din frigider. Yoshiyama a făcut cu mâna semn că nu vrea şi a dat pe gât paharul de gin.

— Zicea că vrea să meargă în Hawaii. Mă rog, e o poveste mai veche, da' ştii că se pare că ta-su e în Hawaii? Eu vreau să strâng bani, să-i dau să se ducă. Mă rog, nu ştiu dacă tipu' ăla din Hawaii e ta-su sau nu. Asta vreau, să muncesc să strâng destui bani, da' e belea mare, nici nu ştiu ce-i trece prin cap lu' aia. Uite aşa e în fiecare zi.

Yoshiyama a tăcut, s-a ridicat apăsân-du-se pe piept şi s-a repezit afară. L-am auzit cum vomită în canal. Reiko adormise de tot. Respira pe gură. Am adus o pătură dintr-o debara ascunsă de o draperie şi am învelit-o.

Yoshiyama s-a întors, ţinându-se de burtă. S-a şters la gură cu mâneca. Pe vârful sandalelor avea urme galbene de vomă. Mirosea a beţiv. Se auzea respiraţia uşoară a lui Reiko.

— Yoshiyama, hai bă şi tu mâine la bairam!

— A, Kei abia aşteaptă, zice că vrea să şi-o tragă cu negrii, da' eu ce să caut acolo? Ce-a fost azi cu Reiko? A fost cam crizată.

M-am aşezat în dreptul lui şi am băut o gură de gin.

— Au fost la mine ieri şi s-a certat cu Okinawa, n-a reuşit să-şi facă în venă. Fiindcă e grasă, nu i-a ieşit nici o venă, aşa că Okinawa s-a enervat şi şi-a făcut-o el pe toată, şi porţia lui Reiko, tot.

— Cretini sunt ş-ăştia! Şi tu te-ai uitat la ei? Ai stat ca prostu' şi te-ai uitat?

— Nu, mă! Eu mi-am făcut înainte şi eram distrus, stăteam întins pe pat, am crezut că o mierlesc. A fost belea, că mi-am făcut cam prea mult, belea mare.

Yoshiyama a luat două pastile de Nibrole dizolvate în gin.

Mi-era foame, dar nu puteamsă mănânc nimic. Măcar nişte *miso*[13] să beau, dar, când m-am uitat la oala de pe aragaz, am văzut că era plină de mucegai cenuşiu şi murdară de *tofu*[14] stricat.

Yoshiyama a spus că vrea nişte cafea cu mult lapte, aşa că am îndurat mirosul oribil al supei *miso* şi am încălzit nişte cafea într-un ibric.

A turnat lapte până în buza cănii, a apucat-o bine cu ambele mâini, a dus-o la gură şi a ţipat, Frigee! Şi-a ţuguiat buzele şi voma i-a ţâşnit pe tejghea ca dintr-un pistol cu apă.

Ah, căcat, las' că beau doar alcool! a spus şi a terminat dintr-o înghiţitură ginul care îi mai rămăsese în pahar. A început să tuşească, aşa că l-am bătut pe spate. Eşti drăguţ, mersi, mi-a zis şi a făcut o strâmbătură. Avea spinarea cleioasă şi rece şi mirosea acru.

— Dup-aia ne-am întors la Toyama, cre' că ţi-a zis Reiko? După ce am fost la tine a murit maică-mea, ai auzit, nu?

Am încuviinţat. Paharul lui Yoshiyama era din nou plin cu gin. Cafeaua prea dulce îmi irita şi mai tare limba, deja încărcată.

— Am avut un sentiment straniu când am văzut că murise într-adevăr. Vedeam aşa ceva

pentru prima dată. Ai tăi sunt toţi sănătoşi?

— Sunt sănătoşi, da. Îşi fac griji pentru mine, îmi tot trimit scrisori.

S-a terminat ultima piesă de pe *Left Alone.* Discul se învârtea încă, cu un sunet de pânză sfâşiată.

— Da, şi Kei a vrut să vină cu mine la Toyama, că cică nu-i place să stea singură în apartament. O înţeleg şi pe ea. Ne-am oprit la un *ryokan*[15], a fost două mii de yeni numai cazarea, fără masă, scump rău.

Am oprit pick-up-ul. Lui Reiko îi ieşeau picioarele de sub pătură. Avea tălpile negre de mizerie.

— Şi dup-aia, în ziua înmormântării, mi-a dat telefon, mi-a zis să vin, că se simte singură. I-am zis că n-am cum să vin, şi ea cică se omoară, m-a speriat, aşa că m-am dus. Stătea în camera aia murdară, de şase *tatami*[16] şi asculta un radio vechi, care era pus în *tokonoma*[17]. Nu se prinde FEN aici, zice, păi cum să se prindă în Toyama postul armatei americane? M-a întrebat o groază de chestii despre maică-mea. Numai tâmpenii, zău aşa. Avea un zâmbet fals pe faţă şi era naşpa rău, să mor eu. Cică ce faţă avea maică-mea când a murit şi dacă era fardată când au pus-o în sicriu. Da, era fardată, i-am zis, şi m-a întrebat ce marcă era, Max Factor, Revlon, Kanebo. De unde curu' meu să ştiu eu aşa ceva? A umflat-o plânsu', cică ce singură a fost ea, mamă ce-a mai plâns!

— Da, cred că ştiu cum trebuie să se fi simţit. Să stai aşa într-o zi ca aia să aştepţi într-un *ryokan,* cred şi eu că te simţi singur.

Am băut fără să vreau tot zahărul care se adunase pe fundul căniii. S-a lipit de gura mea ca o membrană şi mi-a venit să vomit.

— Îhî, şi eu înţeleg, bă, da' în ziua aia murise maică-mea! Plângea şi dup-aia a scos din dulap *futon*[18]-ul şi s-a dezbrăcat. Abia îmi luasem rămas-

bun de la mama mea moartă şi corcita asta voia să ne-o tragem. E cam aiurea, Ryū, înţelegi, nu? Puteam să ne-o tragem, da' totuşi era cam aiurea.

— N-ai făcut nimic, ă?

— Cum să fac? Kei plângea, mi s-a făcut şi ruşine, uite, ştii telenovelele de la TV? Dau ăştia pe la TBS. Bă, parcă eram într-o telenovelă din alea. Mi-era şi frică să nu ne audă ăia din camera alăturată şi mi-a fost târşă. Nu ştiu ce a crezut Kei, că de-atunci...

Nu se auzea decât respiraţia liniştită a lui Reiko. Pătura prăfuită se înălţa şi cobora în ritmul respiraţiei ei. Din când în când, câte un beţiv băga capul pe uşa deschisă.

— Da, de-atunci s-au băşit lucrurile. Mă rog, de certat ne certam şi înainte, tot timpul. Da' nu ştiu, s-a schimbat ceva, e altfel decât înainte, e ceva schimbat. Deşi chestia cu mersul în Hawaii e de dinainte, ne-am tot făcut planuri amândoi, ai văzut şi tu azi că a fost la fel. Şi futaiu' e nasol, mai bine mă duc la bordel.

— Da' maică-ta era bolnavă?

— Da, poţi să zici şi aşa, că era bolnavă. Era foarte slăbită. I se adunase oboseala în ochi şi, când a murit, se micşorase de tot, faţă de cum era înainte. Săraca maică-mea, parcă e vorba de altcineva, da' mi-a fost milă rău de ea. Ştii? Era vânzătoare ambulantă, vindea medicamente de Toyama. Când eram mic, mergeam des cu ea. Căra în spinare o geantă cât un frigider şi umbla aşa de dimineaţa până seara. Avea clienţi în toată ţara, ştiai? Şi dădea baloane din alea de hârtie, ştii? De-alea de le umfli. Mă jucam mult cu alea. N-am ce-i face, dacă mă gândesc acum, mi se pare tare ciudat. Mă jucam toată ziua cu baloanele alea, acuma probabil că m-aş plictisi, da' şi atunci mă plictiseam, clar, nu ţin minte să mă fi distrat deloc. O dată o aşteptam pe maică-mea, eram într-un *ryokan* şi nu aveam lumină în cameră, mi-am dat seama că se întunecase. Ce puteam să le zic ălora

de la han, nici măcar la şcoala primară nu mă duceam, mi-era frică. M-am dus într-un colţ al camerei, unde venea puţină lumină de afară, nu uit asta. Mi-a fost frică rău, era un oraş cu străzi înguste şi puţea a peşte. Unde-o fi oraşu' ăsta, puţea tot oraşu' a peşte. Unde o fi oare?

Se auzeau maşini în depărtare. Din când în când, Reiko mormăia ceva în somn. Yoshiyama s-a dus din nou până afară. L-am urmat şi am vomat amândoi în şanţ, unul lângă altul. Cu mâna stângă mă sprijineam de perete şi cu dreapta îmi băgăm degetele pe gât. Am avut un spasm în stomac şi am scuipat o zeamă călduţă. Mă luau valuri de greaţă în piept şi stomac, iar în gură mi se adunau bucăţi acre care îmi amorţeau gingiile. Le împingeam afară cu limba şi cădeau în apă cu un pleoscăit.

Când ne întorceam la bar, Yoshiyama a început să zică:

— Ştii, Ryū, când sunt aşa, şi borăsc, şi sunt varză, de nici nu mai pot să stau în picioare. Uite, nici nu mai văd bine. Numa' când sunt aşa vreau o femeie. Da' chiar să am femeie, nu mi s-ar scula şi mi-ar fi greu şi să-i desfac picioarele, da' tot vreau o femeie. Nu în pulă, şi nici în minte, parcă în tot corpu' simt că m-apucă tremuriciu'. La tine cum e? Înţelegi ce zic?

— A, şi-ţi vine mai degrabă s-o omori decât s-o fuţi?

— Da, da, aşa, exact. S-o sugrum, să-i rup hainele de pe ea şi să-i bag un băţ, ceva, în cur, o gagică de-asta de umblă prin Ginza.

Când am intrat în bar, Reiko tocmai ieşea de la closet. A, poftiţi vă rog, a zis ea cu vocea adormită. Avea pantalonii descheiaţi şi chiloţii îi intrau în carne.

Am văzut-o că era cât pe ce să cadă şi m-am repezit să o prind.

Mersi, Ryū. Ce linişte s-a făcut! Dă-mi nişte apă! Am gâtul uscat, vreau apă, a zis ea şi capul i-a căzut pe umăr. M-am dus să sparg nişte gheaţă,

Reiko s-a întins din nou pe canapea şi Yoshiyama a început să o dezbrace.

În lentila Nikomat-ului, cerul întunecat şi soarele păreau mici. M-am tras în spate ca să-mi prind propriul chip în lentilă şi m-am ciocnit de Kei, care apăruse în sfârşit.

Ryū, ce faci, mă?

Ce-i, bă, cu tine, ai venit ultima, ai întârziat, să ştii!

Un moş a tras o flegmă în autobuz şi şoferul a făcut scandal, a oprit autobuzul. Amândoi erau roşii la faţă, s-au certat, pe căldura asta, da' unde-s ceilalţi?

Lui Yoshiyama, care se aşezase somnoros pe bordură, Kei i-a zis râzând, Hei, păi nu trebuia să mergi azi la Yokohama?

Reiko şi Moko au ieşit în cele din urmă din magazinul de haine din faţa gării. Toţi trecătorii întorceau capul după Reiko. Purta o rochie indiană, pe care tocmai o cumpărase. Ii venea până la glezne şi în ţesătura de mătase roşie erau prinse mici oglinzi rotunde.

Iar ţi-ai luat ţoale super, a zis Kazuo râzând şi a îndreptat Nikomat-ul către ea.

Kei s-a apropiat de mine. Mirosea a parfum. Poate că nu-şi dă seama cât e de grasă, de-şi ia ţoale din astea, mi-a şoptit ea la ureche.

N-are, măi, nimic, probabil că voia să-şi schimbe dispoziţia, o să-i treacă repede, s-o iei tu, ţie sigur îţi vine bine.

Reiko s-a uitat de jur împrejur şi ne-a spus tuturor încet:

Nu mi-a venit să cred. Moko a şutit chiar sub ochii vânzătorului, haţ, şi a vârât în geantă!

Ce faci, Moko, iar te ţii de furtişaguri? Ce-ai, eşti trosnită? Termină, că altfel o să te prindă, a zis

Yoshiyama strâmbându-se de la gazul de eşapament al unui autobuz.

Moko şi-a întins braţele spre nasul meu.

Nu miroase bine? E Dior.

Bine, Dior, da' nu mai fura în văzu' lumii, că ne bagi în bucluc pe toţi.

Yoshiyama şi Kazuo s-au dus să-şi cumpere câte un hamburger, iar în timpul ăsta cele trei femei au făcut schimb de farduri şi, sprijinite de o balustradă, s-au machiat. Cu buzele ţuguiate, se uitau într-o oglinjoară de buzunar. Trecătorii le priveau miraţi.

Un angajat mai în vârstă i-a spus lui Reiko râzând:

Ce haine grozave porţi, domnişoară. Unde te duci?

În timp ce îşi făcea genele, Reiko, cu o expresie foarte serioasă, i-a răspuns celui care îi tăia biletul:

La bairam. Mergem la bairam.

În camera lui Oscar era un vas în care ardea o mână de haşiş. Fumul care se ridica şi te învăluia îţi pătrundea cu forţa în plămâni. În nici treizeci de secunde m-a ameţit de tot. Mi s-a năzărit că organele mi se scurgeau prin toţi porii şi în locul lor intrau sudoarea şi respiraţia celorlalţi.

Mai ales jumătatea de jos a corpului mă durea de parcă ar fi fost prinsă într-o mlaştină şi voiam cu disperare să iau în gură organul cuiva şi să îi sorb sucurile, în timp ce mâncam fructele aşezate pe farfurii şi beam vin, camera s-a înfierbântat şi voiam să mă jupoaie cineva. Doream să simt în mine carnea negrilor unsuroşi. Plăcintă cu brânză şi cireşe, struguri în mâini negre, picioare aburinde de crab care se rupeau trosnind, vin dulce american, limpede şi roz, murături asemenea

degetelor unui mort acoperite de negi, sandviciuri cu şuncă precum gurile unor femei, maioneză roz pe salată.

Kei a luat în gură penisul uriaş al lui Bob.

Să vedem care o are mai mare.

În patru labe, ca un câine, a trecut pe la fiecare.

Saburo, metisul cu sânge japonez, a fost câştigătorul. Kei a luat o mărăriţă dintr-o sticlă goală de vermut şi i-a înfipt-o în uretră.

Ryū, o are de două ori mai mare decât tine!

Saburo a dat capul pe spate şi a scos un ţipăt de indian, Kei a apucat floarea între dinţi şi a tras-o afară, apoi s-a urcat pe masă şi a început să-şi mişte fundul ca o dansatoare spaniolă. Lumina albastră a unui stroboscop lucea intermitent în tavan. Luiz Bonfa cânta o samba liniştită, iar Kei îşi legăna cu intensitate corpul, aţâţată de floarea udă.

Să mă fută careva, să mă fută repede! a strigat ea în engleză şi câteva braţe negre au tras-o spre canapea şi i-au sfâşiat chiloţii. Bucăţile negre, semitransparente de pânză au plutit prin aer. Zici că-s nişte fluturi, nu? a spus Reiko luând o bucată, apoi i-a dat lui Durham cu unt pe penis. Cu un strigăt, Bob şi-a înfipt mâna între picioarele lui Kei şi camera s-a umplut de ţipete şi râsete.

În timp ce beam vin cu mentă şi mâncam biscuiţi cu miere, le priveam pe cele trei japoneze bălăngănindu-se încolo şi încoace prin cameră.

Penisurile negrilor erau lungi, ceea ce le făcea să pară subţiri. Chiar în erecţie totală, penisul lui Durham s-a curbat destul de mult când Reiko i l-a îndoit. I-au tremurat picioarele şi a ejaculat brusc. Toţi au râs când au văzut-o pe Reiko stropită de spermă pe faţă. Reiko a râs şi ea şi a început să caute nişte hârtie să se şteargă. Saburo a ridicat-o cu uşurinţă în braţe. I-a desfăcut picioarele aşa cum ai ajuta un copil mic să urineze şi şi-a pus-o pe burtă. Cu stânga a prins-o de gât, iar cu dreapta

i-a prins ambele glezne, astfel încât întreaga ei greutate să-i apese pe organele genitale. Reiko a ţipat că o doare şi a început să dea din mâini, dar nu a reuşit să scape. S-a albit la faţă.

Saburo îşi îndoia picioarele şi şi le depărta, ca penisul să i se frece cât mai bine. S-a lăsat pe canapea până a ajuns să stea aproape pe spate şi a început s-o învârtă pe Reiko, folosindu-i fundul drept pivot.

La prima tură, Reiko s-a zvârcolit şi s-a speriat. Cu ochii larg deschişi şi mâinile peste urechi, a ţipat ca un personaj dintr-un film de groază.

Râsul lui Saburo a semănat cu strigătul unui războinic african. Reiko avea faţa crispată şi îşi zgâria pieptul. Hai, mai plângi, i-a zis Saburo în japoneză şi a început să o răsucească şi mai repede. Toţi o priveau pe Reiko cum se învârtea, şi Oscar, care îi sugea sfârcurile lui Moko, şi Durham, care îşi pusese un prosop rece pe penisul acum fleşcăit, şi Jackson, care încă nu se dezbrăcase, şi Bob, care se urcase pe Kei. Bob şi Durham au zis, Dumnezeule, e tare, şi s-au dus să dea o mână de ajutor. Bob a prins-o de picioare, iar Durham de cap şi îi împingeau fundul cu forţă înspre Saburo, învârtind-o şi mai repede decât înainte. Saburo şi-a dezvelit dinţii albi într-un rânjet şi şi-a prins mâinile după ceafă. Şi-a arcuit corpul ca să împingă şi mai tare cu penisul. Reiko a început să strige de parcă luase foc. Îşi muşca degetele şi se trăgea de păr, iar lacrimile nu îi ajungeau pe obraji, fiind zvârlite în aer de forţa centrifugă. Râsetele noastre s-au înteţit. Kei a fluturat o felie de şuncă şi a băut vin, Moko şi-a înfipt unghiile roşii în fundul uriaş şi păros al lui Oscar. Degetele de la picioarele lui Reiko erau răsucite şi zvâcneau. Vulva, din cauza frecării, se deschidea roşie şi lucea de mucus. Saburo a răsuflat adânc şi a început să o învârtă mai încet, în ritmul lui *Orfeu Negro,* al lui Bonfa. Am dat

sonorul mai încet şi am început să cânt şi eu. Kei, întinsă pe burtă, îmi lingea degetele de la picioare râzând întruna. Sperma lui Durham se uscase pe faţa lui Reiko, care continua să plângă. Pe degete avea urme însângerate de dinţi şi din când în când urla din rărunchi precum un leu. Aa, îmi dau drumu', luaţi-o pe-asta de aici, a zis Saburo în japoneză, împingând-o într-o parte pe Reiko. Dă-te de-aici, vaco! Reiko a căzut în faţă şi l-a apucat de picioare pe Saburo. Sperma care a ţâşnit drept în sus a căzut pe spatele şi pe fundul ei. A avut un spasm în pântece şi a făcut pe ea, iar Kei, care tocmai îşi mânjea sânii cu miere, a adus în grabă un ziar şi i l-a pus sub fund. Vai ce ruşine, a zis şi i-a tras o palmă pe fund lui Reiko, râzând tare. Ne bălăngăneam trupurile, umblam prin cameră încolo şi încoace şi băgam în noi degetele şi limbile şi penisurile cui ne poftea inima.

Mă tot întrebam ce fac eu aici. Mâncam din strugurii împrăştiaţi pe masă. Le curăţăm pieliţa cu limba şi scuipam sâmburii în farfurie, când mâna mi s-a atins de o vulvă. M-am uitat şi am văzut-o pe Kei rânjind, cu picioarele desfăcute. Jackson s-a ridicat absent şi a început să îşi dea jos uniforma. Şi-a stins ţigara mentolată, subţire, şi s-a îndreptat către Moko, care se freca pe Oscar. I-a turnat pe fund un parfum cu miros greu dintr-o sticluţă maronie şi mi-a zis, Bă, Ryū, dă-mi tubu' ăla alb din cămaşă! Ţinută de mâini de Oscar, dată cu cremă, Moko a ţipat, E reece! Jackson a apucat-o de fund şi i l-a ridicat, apoi şi-a acoperit cu cremă vârful penisului şi a pătruns-o. Moko şi-a încovoiat spinarea şi a ţipat, iar Kei, care privea, s-a apropiat, spunând, Ce marfă e! Moko, cu fundul ridicat, plângea. Kei a apucat-o de păr, i-a întors capul către ea şi i-a spus, Las' că îţi dau cu nişte mentol dup-aia, s-a sărutat cu Oscar şi a izbucnit în râs. I-am fotografiat faţa schimonosită a lui Moko cu un aparat de buzunar. Nasul i se mişca precum unui alergător de cursă lungă în timpul sprintului

final. Reiko şi-a ridicat în cele din urmă privirile. Şi-a dat seama că este lipicioasă pe trup şi s-a îndreptat către baie. Cu gura deschisă şi privirea în gol, picioarele i s-au împleticit de nu ştiu câte ori şi s-a rostogolit. I-am pus mâna pe umăr, să o ajut să se ridice. Ryū, ajută-mă, şi-a apropiat ea chipul. Trupul îi mirosea ciudat şi m-am repezit la baie să vomit. Aşezată pe pardoseală, Reiko făcea duş, cu ochii roşii aţintiţi în gol.

Proasto, o să te îneci şi o să mori! Kei a oprit duşul, şi-a băgat mâna între picioarele lui Reiko şi a chicotit văzând-o cum tresare speriată. A, tu eşti, Kei, a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe gură. Eu stăteam pe wc. Kei mi-a făcut semn. Ryū, e rece şi mişto. Aveam impresia că pe măsură ce mă răcoream pe dinafară, interiorul meu devenea din ce în ce mai fierbinte. Ce drăguţă e a ta! a zis Kei şi mi-a luat penisul în gură, iar Reiko m-a tras de părul ud şi, căutându-mi limba precum un copil care caută sânul, mi-a supt-o cu putere. Kei s-a sprijinit cu mâinile de perete şi, cu fundul împins în spate m-a primit în gaura uscată şi curăţată de mucus. Bob a intrat în baie, cu sudoarea şiroindu-i pe palme. Nu ne-ajung femeile, Ryū, bulangiule, şi tu iei două de unul singur.

M-a lovit uşor peste obraz şi ne-a împins, uzi, înapoi în cameră, prăvălindu-ne pe podea. Cu penisul băgat strâns în corpul lui Kei, am gemut când am căzut. Pe Reiko au aruncat-o pe pat, ca într-o pasă de rugby, iar Bob a sărit pe ea. Reiko protesta, îngăimând cuvinte neînţelese, dar Saburo a prins-o de mâini şi de picioare, cineva i-a băgat pe gât o bucată de plăcintă şi s-a înecat. Acum cântau Osibisa. Moko şi-a şters fundul, cu o grimasă pe faţă. Pe hârtie au rămas urme de sânge, pe care i le-a arătat lui Jackson şi s-a plâns, Groaznic! Ia zi, Reiko, nu-i mişto plăcinta? a întrebat Kei, întinsă pe burtă pe masă. Ştii, parcă-ţi explodează ceva în stomac, parc-ai înghiţi un peşte viu, a zis Reiko. M-am urcat pe pat ca să o

fotografiez pe Reiko, dar Bob m-a îmbrâncit, cu un rânjet. Rostogolindu-mă pe podea, m-am lovit de Moko. E groaznic tipu' ăsta, m-am săturat. E popo, nu? Moko era pe Oscar, care o legăna în timp ce rodea o bucată de Moko, eşti OK? Te doare ceva? Nici nu mai ştiu, Ryū, nici nu mai ştiu.

O legăna pe Moko în ritmul muzicii. Kei stătea pe genunchii lui Jackson şi bea vin. Vorbeau ceva. Jackson o freca cu o bucată de şuncă şi presăra esenţă de vanilie pe ea. O voce răguşită a strigat, Oh, baby! Pe covorul roşu căzuseră felurite lucruri. Chiloţi şi scrum de ţigară, resturi de pâine, de salată şi de roşii, fire de păr de diferite culori, hârtie pătată de sânge, pahare şi sticle, pieliţe de struguri, chibrituri, cireşe rostogolite prin praf. Moko s-a ridicat clătinându-se. Ţinându-se cu mâinile de fund, a zis, Mă ce foame mi s-a făcut! şi s-a îndreptat spre masă. Jackson s-a aplecat, i-a lipit un plasture şi a sărutat-o.

Cu faţa aproape lipită de masă, a început să roadă un crab, ca un copil în pragul inaniţiei. Cu respiraţia tăiată, i-a crăpat carapacea. Nu mai ştiu cine şi-a pus penisul negru în faţa ei, iar Moko l-a băgat şi pe acesta în gură. Mângâindu-l cu limba, l-a împins afară şi s-a întors din nou către crab. A spart cu zgomot carapacea roşie şi a scos cu mâna carnea albă dinăuntru. A înmuiat-o în maioneza roz, uscată pe farfurie şi, murdărindu-se pe piept, a pus-o pe limbă. Mirosul de crab a umplut încăperea. Reiko suspina din nou. Durham a luat-o pe Moko pe la spate. Moko s-a strâmbat, cu fundul înălţat şi cu crabul încă în mână, a încercat să bea nişte vin, dar din cauza zgâlţâielii i-a intrat în nas, s-a înecat şi i-au dat lacrimile. Văzând ce s-a întâmplat, Kei a izbucnit în râs. A început să cânte James Brown. Reiko s-a târât până la masă, a băut un pahar de vin cu mentă dintr-o înghiţitură şi a zis cu voce tare, Mamă ce bun e!

— Nu ţi-am zis de nu ştiu câte ori să nu te împrieteneşti prea tare cu Jackson? Poliţia militară e cu ochii pe el, o să-l prindă într-o zi, a spus Lilly, închizând televizorul la care cânta un tânăr.

Mi-am amintit vântul proaspăt ce-ţi îngheţa oasele, vântul rece şi pătrunzător care a intrat în cameră când Oscar a deschis uşa de la verandă şi a zis, Gata, s-a terminat! Zăceam cu toţii dezbrăcaţi când a venit Tami, iubita lui Bob. A vrut să-l pocnească pe Bob, dar a intervenit Kei şi s-a iscat ditai scandalu'. Fratele cel mare al lui Tami era un yakuza vestit şi Tami a vrut să dea fuga până la el. N-am avut ce face şi am adus-o aici, fiindcă auzisem că e prietenă cu Lilly şi speram s-o convingă să se liniştească. Până acum câteva minute, Tami urlase de pe canapea, O omor, mă! Pe obraji avea urme de la unghiile lui Kei.

— Ţi-am zis să ai grijă să nu mai aduci fraieri din ăştia care n-au habar cum merg lucrurile în Yokota. Ce făceai dacă nu eram eu? Ai grijă, nici tu n-o să scapi cu una, cu două, fratele lui Tami e al dracu'.

A pus o felie de lămâie într-un pahar de cola, a băut o gură şi mi l-a întins. Şi-a pieptănat părul şi s-a schimbat într-un neglijeu negru. S-a spălat nervoasă pe dinţi şi, cu periuţa încă în gură, s-a dus în bucătărie şi şi-a injectat Philopon.

— Îmi pare rău, Lilly, hai, încearcă să te mai înveseleşti.

— Hai, gata, oricum şi mâine o să faci la fel. Ştii, un chelner de la mine, unu' din Yokosuka, m-a întrebat dacă nu vreau să cumpăr nişte mescalină. Tu ce zici? Vrei să-ncerci, nu?

— Cât e capsula?

— Nu ştiu, cică cinci dolari, ce zici, să cumpăr?

Lilly avea până şi părul pubian vopsit în aceeaşi culoare. În Japonia nu există vopsea pentru

aşa ceva, a trebuit să fac rost tocmai din Danemarca, îmi spusese.

Priveam becul din tavan prin părul care îmi căzuse pe ochi.

— Te-am visat, Ryū! spuse ea, luându-mă pe după gât.

— Că eram în parc călare? Mi-ai mai spus.

Mi-am trecut limba peste linia sprâncenelor lui Lilly, care începuseră să crească.

— Nu, nu. Ăsta e altu'. E în continuarea ăluia cu parcu'. Noi doi eram la mare, într-un loc foarte frumos. Era o plajă foarte întinsă, dar nu eram decât noi doi. Înotam şi stăteam la soare, iar pe malul celălalt al mării se vedea un oraş. Era departe, aşa că n-ar fi trebuit să se vadă bine, dar distingeam până şi feţele oamenilor de acolo, că doar era în vis. La început era o sărbătoare acolo, o sărbătoare străină. Dar după puţin timp a început războiul, se auzeau tunurile bubuind. Era război de-adevăratelea, se vedeau şi trupele şi tancurile în oraşul îndepărtat. Noi stăteam pe plajă şi priveam, ia uite, e război, ziceai tu, şi eu răspundeam da, aşa-i.

— Ce vise ciudate mai ai şi tu!

Patul era jilav. In ceafă mă-nţepa un fulg ieşit din pernă. L-am luat şi cu el am mângâiat-o pe Lilly pe coapse.

Camera era cufundată în semiântuneric. Câteva raze se furişau din bucătărie. Lilly încă mai dormea, cu mâinile ei mici, curăţate de ojă, pe pieptul meu. Respiraţia ei rece îmi ajungea la subraţ. În oglinda ovală atârnată de tavan ni se reflectau trupurile goale.

Ieri-seară, după ce am făcut sex, Lilly îşi injectase din nou, mormăind de plăcere.

Creşte doza de care am nevoie. Trebuie să o reduc, sau o s-ajung dependentă, a zis, verificând cantitatea rămasă.

Pe când îşi legăna trupul deasupra mea, mi-am amintit de visul pe care mi-l povestise şi de chipul unei femei. In timp ce o priveam cum îşi rotea şoldurile ei subţiri.

Era chipul unei femei slabe, care săpa o groapă în imediata apropiere a unei îngrădituri de sârmă ghimpată, pe un câmp întins, la apus. Chipul unei femei care înfigea lopata în pământ, cu privirea în jos, împunsă de baioneta unui soldat tânăr. Alături se afla o găleată plină de struguri. Chipul unei femei cu părul căzut pe faţă, care îşi şterge sudoarea cu dosul palmei, în timp ce o priveam pe Lilly cum gâfiie, mi-a trecut prin faţa ochilor imaginea asta.

Din bucătărie venea un aer umed.

Plouă oare? Pe fereastră se vedea afară un fum lăptos. Mi-am dat seama că uşa de la intrare era întredeschisă. Amândoi ne îmbătaserăm ieri, pesemne că uitaserăm să o închidem înainte de a ne culca. Un pantof cu toc se rostogolise pe podeaua bucătăriei. Avea tocul stâlciat şi tocit, iar bucata de piele tare care înveleşte laba piciorului era netedă ca o parte dintr-o femeie.

Prin deschizătura îngustă a uşii se vedea Volkswagen-ul galben al lui Lilly. Stropii de ploaie de pe capotă semănau cu pielea de găină. Picăturile prea grele alunecau în jos, asemenea unor gângănii prinse de iarnă.

Se vedeau oameni trecând, ca nişte umbre. Un poştaş în uniformă albastră care-şi împingea bicicleta, nişte elevi de şcoală primară, cu ghiozdanele în spinare, un american înalt care-şi plimba dogul german treceau prin dreptul deschizăturii înguste.

Lilly a răsuflat adânc şi s-a răsucit. A gemut încet şi a lăsat să cadă pătura uşoară care o învelea.

Părul lung îi şerpuia în formă de S pe spinare. În scobitura spatelui se adunase sudoare.

Pe podea zăceau aruncaţi chiloţii de ieri ai lui Lilly. Parcă erau o arsură în covor sau o pată, făcuţi ghem acolo.

O japoneză mai în vârstă, cu o geantă pe umăr, a intrat pe uşa deschisă şi s-a uitat înăuntru. Pe pălărie avea inscripţia unei firme. Umerii jachetei albastre îi erau uzi. Cred că venise să citească curentul sau gazul. S-a obişnuit cu întunericul şi m-a observat, a dat să spună ceva, dar a părut că se răzgândeşte şi a ieşit. S-a uitat din nou la mine, care stăteam în pielea goală şi fumam o ţigară, a înclinat neîncrezătoare din cap şi apoi a dispărut în dreapta.

Prin uşa deschisă ceva mai mult de data asta, am zărit trecând două şcolăriţe care sporovăiau, cu mâinile larg desfăcute, în cizme roşii de cauciuc. Un negru în uniformă militară sărea peste bălţi exact ca un baschetbalist care driblează şi aruncă la coş.

Dincolo de maşina lui Lilly era o căsuţă cu pereţi negri. Vopseaua se cojise pe alocuri şi scria U-37 cu portocaliu.

Pe fondul peretelui acela negru se distingea clar ploaia fină. Deasupra acoperişului atârna un nor greu, parcă pictat în nu ştiu câte straturi cenuşii. Peticul acela de cer era zona cea mai luminoasă din priveliştea limitată pe care o aveam, lungă şi îngustă.

Norul cel greu era umflat de febră. Din cauza lui, aerul era umed şi noi, plini de transpiraţie pe asternuturile şifonate şi lipicioase.

De-a curmezişul cerului trecea o linie subţire şi îngustă.

Probabil că e un fir de telefon sau poate o creangă de copac, mi-am spus, dar ploaia s-a înteţit şi în curând nu am mai văzut-o. Trecătorii şi-au deschis în grabă umbrelele şi au iuţit pasul. Pe strada înnoroiată au început imediat să se formeze

bălţi care se lărgeau. O maşină mare şi albă îşi croia drum prin ploaie, înaintând încet pe stradă. Înăuntru erau două femei străine, una îşi aranja plasa de păr într-o oglindă de buzunar, iar cea de la volan stătea cu nasul aproape lipit de parbriz, atentă la drum.

Amândouă aveau pielea uscată acoperită de fard.

O fetiţă care mânca îngheţată a trecut, apoi s-a întors şi s-a uitat înăuntru. Părul ei auriu şi moale era lipit de cap. A luat de pe scaunul din bucătărie prosopul de baie al lui Lilly şi a început să se şteargă. Şi-a lins degetele de îngheţată şi a strănutat. Apoi a ridicat privirea şi m-a observat. Am tras pătura pe mine şi i-am făcut cu mâna. Fata a zâmbit şi mi-a arătat cu degetul afară. Am dus un deget la gură, făcându-i semn să tacă. Uitându-mă la Lilly, am înclinat capul cu palma pe obraz, să-i explic că doarme. Să nu faci gălăgie, i-am mai făcut semn cu degetul încă o dată, zâmbind. Fata a arătat afară cu mâna în care ţinea îngheţata. Mi-am ridicat palma şi am privit în sus, cum faci atunci când observi că plouă. Fata a dat din cap, clătinându-şi părul ud. Apoi a ţâşnit afară şi s-a întors fleaşcă. Ţinea în mână un sutien şiroind, care părea să fie al lui Lilly.

— Lilly, plouă! Ai rufe la uscat? Scoală-te, că plouă!

Lilly s-a frecat la ochi, s-a dat jos din pat şi s-a uitat la fată, ascunzându-se după pătură. Hei, Sherry, ce-i cu tine? a zis.

Fata a aruncat sutienul şi a spus tare, *Rainy,* în engleză. A râs, privindu-mă în ochi.

Moko a stat cu ochii închişi cât i-am dezlipit încet plasturele de pe anus.

Reiko se înfăşurase într-o pătură pe podeaua bucătăriei, în pat erau Kei şi Yoshiyama, iar Kazuo, cu aparatul de fotografiat în mână, în dreptul boxelor. Moko stătea pe covor întinsă pe burtă, cu o pernă în braţe. Pe plasture erau vagi urme de sânge, iar rana se deschidea şi se închidea în ritmul respiraţiei, ca un tub de cauciuc.

Spinarea îi era acoperită de sudoare şi mirosea ca mucusul secretat de vagin.

Lui Moko îi rămăseseră genele false doar la o pleoapă. A deschis ochii şi a râs. I-am înfipt o *mână* în fund şi s-a întors pe o rână, gemând.

Ai baftă că plouă, face bine la răni, să ştii că din cauza ploii nu te doare aşa rău.

Moko era udă între picioare. Am şters-o cu o hârtie moale şi, când i-am băgat un deget înăuntru, şi-a înălţat fundul.

Ieri ai rămas la curva aia? m-a întrebat Kei, deschizând ochii.

Vaco, n-o mai fă curvă, că nu e! i-am răspuns şi am strivit o insectă care se învârtea pe acolo.

Mă rog, cum vrei tu, Ryū, da' să ai mare grijă să nu te îmbolnăveşti, zicea şi Jackson că pe-aici e nasol de tot, sunt plini de boli. Kei şi-a tras chiloţii pe ea şi a turnat nişte cafea. Moko a întins mâna după o ţigară, Dă-mi şi mie un Sailem din ăsta mentolat!

Moko, se spune „Salem", nu „Sailem", a corectat-o Kazuo, ridicându-se.

Yoshiyama, frecându-se la ochi, a strigat către Kei, în bucătărie, Eu o vreau fără lapte! şi s-a întors către mine, care-mi ţineam încă degetul în fundul lui Moko.

— Când vă prosteaţi ieri sus, am făcut o chintă roială, băga-mi-aş, o chintă de cupe, zi, Kazuo, că tu ai văzut, a spus el.

Fără să răspundă, Kazuo a mormăit somnoros, Mi-a dispărut bliţul, mi l-aţi ascuns careva?

Jackson îmi spusese că ar trebui să mă mai fardez. Prima dată când te-am văzut machiat, am crezut că a venit Faye Dunaway pe la mine, mai adăugase.

Purtam un neglijeu argintiu, pe care Saburo îl primise de la o stripteuză.

Înainte să se adune lumea la Oscar, venise un negru pe care nu-l mai văzusem vreodată şi lăsase aproape o sută de pastile. Să nu fie de la poliţia militară sau vreun inspector de la Ministerul Sănătăţii, am întrebat, dar Jackson a râs şi a clătinat din cap. Ăsta e Green Eyes, a spus el.

Ai văzut că are ochii verzi? Nimeni nu ştie cum îl cheamă de fapt, cică ar fi fost prof de liceu, dar nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Green Eyes e dus cu pluta, nu se ştie dacă are casă sau familie, dar e în Japonia cu mult dinaintea noastră, ai văzut ce seamănă cu Charlie Mingus? Poate a venit că a auzit de tine, ţi-a zis ceva?

Negrul acela avea o faţă foarte speriată. Atâta vă dau, a zis, privind speriat înjur. Apoi a plecat de parcă nu ştia cum să scape mai repede de acolo.

Nici măcar nu tresărise când a văzut-o pe Moko goală, iar când Kei i-a zis, Hai să ne jucăm puţin, nu a răspuns nimic, doar buzele i-au tremurat un pic.

Cândva o să vezi şi tu pasărea neagră, n-ai văzut-o încă? O s-o vezi şi tu, îmi dau seama după ochii tăi, eşti la fel ca mine, o să vezi pasărea neagră, a spus şi m-a apucat de mână.

Oscar a spus să nu luăm pastilele în nici un caz, o dată Green Eyes le-a dat laxative, mai bine le aruncăm.

Jackson steriliza o seringă de campanie. Sunt doctor militar, mă pricep la injecţii. Mie mi-a făcut primul injecţia cu heroină.

Ryū, dansează! Jackson m-a plesnit peste fund.

M-am ridicat şi m-am văzut în oglindă. Cu tehnica perfectă de machiaj a lui Moko, care mă fardase atentă, păream o cu totul altă persoană. Saburo mi-a dat o ţigară şi un trandafir artificial şi m-a întrebat ce muzică vreau. Am zis să pună Schubert şi toată lumea a izbucnit în râs.

Prin dreptul ochilor îmi plutea o ceaţă dulceagă şi capul îmi amorţise. Mi-am mişcat uşor mâinile şi picioarele şi am avut senzaţia că încheieturile îmi erau unse cu vaselină şi că vaselina asta mi se învârtea prin tot corpul. Cu fiecare respiraţie uitam cine sunt. Diferite lucruri îmi părăseau trupul şi m-am gândit că sunt o păpuşă. Camera s-a umplut de o aromă dulce, iar fumul îmi sfâşia plămânii.

Senzaţia că sunt o păpuşă devenea din ce în ce mai intensă. O să fac ce vor ei, sunt cel mai fericit sclav. Bob a mormăit, Sexy!, dar Jackson i-a spus să tacă. Oscar a stins luminile şi a îndreptat spre mine doar un spot portocaliu. Când şi când, faţa mi se schimonosea şi mă cuprindea panica. Deschideam ochii larg şi trupul îmi tremura. Ţipam şi gâfâiam încet, îmi lingeam gem de pe degete, sorbeam vin, îmi dădeam părul pe spate, râdeam, apoi îmi ridicam din nou ochii, blestemam.

Am urlat versurile dintr-un cântec al lui Jim Morrison.

„Când muzica se sfârşeşte, stingeţi luminile, Stingeţi toate luminile, Fraţii mei trăiesc pe fundul mării, Mi-au omorât sora, Au târât-o pe uscat ca pe un peşte Şi i-au despicat burta, Când muzica se sfârşeşte, stingeţi luminile, Stingeţi toate luminile."

Ca un bărbat minunat din romanele lui Genet, am adunat pe limbă saliva din gură, ca un sirop alb, murdar, mi-am frecat picioarele şi m-am zgâriat pe piept. Aveam coapsele şi labele

picioarelor lipicioase. Deodată, ca lovit de o pală de vânt, corpul mi s-a zgribulit şi m-au lăsat puterile.

Am căzut în genunchi şi am mângâiat-o pe obraz pe negresa care stătea alături de Oscar. Unghiile date cu ojă argintie, picioarele lungi ale negresei asudate.

Femeia albă, grasă, pe care o adusese Saburo, mă privea cu ochii umezi de dorinţă. Jackson i-a injectat heroină lui Reiko în dosul palmei. Probabil că a durut-o, pentru că faţa i s-a crispat. Negresa era deja ameţită, m-a apucat de subsuori şi m-a ridicat, s-a sculat şi ea şi a început să danseze. Durham a mai pus haşiş în vasul pentru ars, Kei s-a aşezat pe vine şi a inhalat fumul purpuriu. Mirosul negresei se lipea de mine o dată cu sudoarea şi am crezut că o să mă prăbuşesc. Un miros intens, de parcă viscerele îi fermentaseră. Avea şoldurile ieşite în afară, dar mâinile şi picioarele îi erau subţiri. Doar dinţii i se vedeau albi când râdea, dezbrăcându-se. Sânii albicioşi erau ascuţiţi şi nu i se clătinau nici chiar atunci când se mişca. Mi-a prins faţa în mâini şi şi-a vârât limba în gura mea. Frecându-mi coapsele, mi-a desfăcut neglijeul şi şi-a plimbat mâinile transpirate peste burta mea. Mi-a trecut limba aspră peste gingii. Mirosul negresei mă învăluia în întregime şi simţeam că-mi vine să vomit.

Kei a venit târându-se, m-a apucat de penis şi a zis, Hai, Ryū, sus cu ea, sus! Din colţul gurii mi-a curs salivă pe bărbie şi n-am mai văzut nimic înjur.

Negresa, strălucind de sudoare, îmi lingea trupul dezgolit. S-a uitat în ochii mei, apoi a început să-mi sugă carnea de pe coapse, cu limba ei ce mirosea a slănină. Cu ochii roşii şi înceţoşaţi, continua să râdă în gura mare.

Alături de mine, Moko, cu mâinile pe pat, îşi legăna fundul, în timp ce Saburo o penetra. Toţi ceilalţi se târau pe podea, se mişcau, se legănau,

scoteau zgomote. Am observat cât de încet îmi bătea inima, în ritmul acestei bătăi îmi pulsa şi penisul, pe care negresa îl luase în mână. Parcă doar inima şi penisul îmi mai funcţionau, lipite unul de celălalt, iar restul organelor se topiseră.

Negresa s-a aşezat pe mine şi imediat a început să-şi rotească fundul cu o viteză extraordinară. Cu faţa drept în sus, a tras un strigăt exact ca al lui Tarzan, a gâjâit ca un aruncător de suliţă negru, la Olimpiadă, aşa cum vezi la televizor, şi-a proptit tălpile murdare în saltea, ca să ţină contră şi mi-a înfipt mâinile lungi sub fund, într-o strânsoare puternică. Am simţit o durere sfişietoare şi am ţipat. M-am zbătut să scap, dar negresa era tare şi alunecoasă ca o bucată de oţel unsă cu vaselină. În jumătatea de jos a trupului, o plăcere intensă mi-a acoperit durerea şi a început să se răsucească prin mine. Mi-a urcat până la cap, ca un vârtej. Degetele de la picioare îmi ardeau atât de tare, încât păreau să se topească. Umerii au început să-mi tremure şi am dat să strig. În fundul gâtului aveam ceva ca supa concentrată care le place jamaicanilor, cu grăsime şi sânge. Voiam să scuip chestia aia. Negresa a respirat adânc şi mi-a atins penisul, ca să vadă dacă a intrat pînă la capăt, apoi a râs şi a tras dintr-o ţigară foarte lungă şi neagră.

Mi-a pus în gură ţigara parfumată şi m-a întrebat ceva, foarte repede, dar n-am înţeles ce-a zis. Am dat din cap, iar ea s-a apropiat de faţa mea şi mi-a supt saliva. Apoi a început să-şi rotească din nou şoldurile. Lichidul care îi curgea dintre picioare m-a udat pe coapse şi pe burtă. Se mişca din ce în ce mai repede. A strigat şi a crescut din nou ritmul. Am strâns din ochi, mi-am golit mintea şi mi-am adunat puterea în picioare; împreună cu sângele, trupul mi-a fost străbătut de un sentiment ascuţit de plăcere, care mi s-a oprit în tâmple. Odată apărută, senzaţia de bine se lipea de mine şi nu mai dispărea. Ca pielea arsă de artificii, carnea

din spatele tâmplelor mi se inflamase şi pulsa cu zgomot. Mi-am concentrat întreaga atenţie asupra durerii aceleia şi mi s-a năzărit că întregul corp nu-mi este decît un penis uriaş. Parcă eram un pitic care o satisfăcea violent pe femeie, intrând cu tot trupul în ea. Am încercat s-o prind pe negresă de umeri. Femeia, fără să-şi încetinească rotirea fundului, s-a aplecat şi m-a muşcat de sfârcuri până mi-a dat sângele.

Cântând, Jackson m-a încălecat pe faţă şi, plesnindu-mă uşor pe obraji, a zis, Hei, baby! Anusul uriaş al lui Jackson, răsfrânt, semăna cu o căpşună. Sudoarea care curgea de pe pieptul lui lat îmi cădea pe faţă, iar mirosul ei îmi mărea excitarea provocată de fundul negresei. Bă, Ryū, eşti păpuşa noastră, eşti papuşica noastră galbenă şi dacă vrem, nu mai învârtim de cheiţă şi te omorâm, a spus Jackson cu o voce cântată.

Auzindu-l, negresa a râs atât de tare, încât mi-a venit să-mi acopăr urechile. A râs cu o voce ca de radio stricat. Continua să hohotească, fără să se oprească din învârtit şi picături de salivă îi curgeau pe burta mea. Jackson şi femeia şi-au încolăcit limbile. Penisul meu se zbătea în femeie ca un peşte pe moarte. Corpul mi se uscase aşa de tare de la fierbinţeala ei, încât părea să se fărâme. Jackson şi-a vârât penisul fierbinte în gura mea uscată. Mi-a sfârâit pe limbă ca o piatră încinsă. În timp ce-şi plimba penisul pe limba mea, a început să rostească un fel de incantaţie, împreună cu femeia. Nu vorbeau în engleză, nu înţelegeam ce spuneau. Parcă era o sutră incantată în ritm de conga. Când penisul a început să-mi zvâcnească şi am fost gata să ejaculez, negresa s-a ridicat, şi-a vârât o mână sub fundul meu, m-a ciupit de anus şi a băgat cu putere un deget înăuntru. Văzând că îmi dau lacrimile, l-a înfipt şi mai adânc şi a început să-l răsucească. Femeia era tatuată pe ambele coapse. Era imaginea prost desenată a unui Hristos râzând.

Mi-a luat adânc în gură penisul zvâcnind, atât de adânc, încât aproape că îmi atingea burta cu buzele. L-a lins şi l-a plimbat prin gură, l-a muşcat, şi-a trecut peste încet limba ei aspră şi ascuţită, exact ca a unei pisici. Când mi-a venit să ejaculez, şi-a retras din nou limba. Avea fundul îndreptat către mine. Desfăcut de părea să plesnească, alunecos şi lucios de sudoare. Am întins o mână şi mi-am înfipt unghiile cu toată forţa într-una din fesele ei. Negresa a gemut şi şi-a legănat fundul într-o parte şi în alta. Femeia albă şi grasă s-a aşezat pe picioarele mele. Sub părul pubian blond şi subţire atârna vulva, roş-neagră. Ca ficatul unui porc sacrificat. Jackson i-a apucat violent sânii uriaşi şi a făcut semn către faţa mea. Bălăngănindu-şi sânii căzuţi pe burta ei albă, s-a uitat la mine, i-a atins de gura mea despicată de penisul lui Jackson şi a murmurat râzând, Frumuşel. Mi-a apucat un picior şi a început să-l frece de ficatul de porc cleios. Degetele de la picior mi-au zvâcnit din pricina senzaţiei oribile şi mi-a venit să vomit din cauza mirosului de carne de crab stricată care venea de la femeie. Gâtul mi-a tremurat şi l-am muşcat uşor pe Jackson de penis, el a urlat îngrozitor de tare, şi l-a scos şi m-a lovit puternic peste faţă. Văzând că îmi curge sânge din nas, femeia albă a spus râzând, Vai, săracu', şi a început să-şi frece şi mai tare vulva de piciorul meu. Negresa mi-a lins sângele. Blândă ca o asistentă dintr-un spital de campanie, mi-a şoptit la ureche, încă puţin şi gata, acum o să îţi dai drumu'. Piciorul meu drept începuse să dispară în vulva uriaşă a femeii. Jackson şi-a băgat din nou penisul între buzele mele sparte. Mi-a venit să vărs. Excitat de limba mea lunecoasă de sânge, Jackson a ejaculat lichidul călduţ. Sperma cleioasă ca o flegmă mi-a rămas în gât. Am scuipat din răsputeri lichidul acela rozaliu, amestecat cu sânge, şi am strigat către negresă, Fă-mă să-mi dau drumu'!

Aerul umed îmi mângâia faţa. Plopii foşneau şi ploaia cădea liniştit. Se simţea mirosul ud de frunze şi beton.

În lumina farurilor, stropii de ploaie se vedeau ca nişte ace argintii.

Kei şi Reiko se duseseră cu negrii la un bar aflat în bază. Negresa — era dansatoare şi o chema Rudianna — mă invitase insistent la ea.

Acele argintii se îngroşau treptat şi bălţile din curtea spitalului, în care se reflectau felinarele, se tot măreau. Vântul agita apa din bălţi şi cercurile slabe de lumină tremurau încet.

Un gândac cu carapacea tare, oprit pe trunchiul unui plop, a fost luat de rafalele de ploaie şi tot încerca să-şi croiască drum împotriva apei. Oare un cărăbuş ca ăsta are un cuib la care să se întoarcă?

La început am crezut că e un ciob de sticlă, căci felinarele i se oglindeau în carapace. Gândacul s-a urcat pe o piatră şi părea că stă în cumpănă încotro s-o apuce. A coborât pe un smoc de iarbă care i s-a părut sigur, dar a fost luat de şuvoiul de apă.

Clipocitul ploii pe iarbă, pe pietricele şi pe pământ te ducea cu gândul la mici instrumente muzicale. Sunetele, ca ale unui pian de jucărie atât de mic, încât îl puteai ţine în palmă, se amestecau cu ţiuitul din urechi pe care îl aveam în urma heroinei.

O femeie alerga pe stradă. Cu pantofii în mână, cu picioarele goale, ridica stropi de apă. Cu fusta udă lipită de corp, îşi ţinea tivul cu mâna şi se ferea de apa pe care o împroşcau maşinile.

A fulgerat şi ploaia s-a înteţit din nou. Aveam pulsul foarte slab şi mi-era îngrozitor de frig.

Pe terasă zăcea bradul uscat pe care îl adusese Lilly anul trecut de Crăciun. Ultima stea din

poleială argintie care rămăsese în vârf dispăruse. Kei o folosise la dans. Îi rotunjise colţurile, lipise cauciuc pe ea, ca să nu o înţepe în coapse, şi o folosise la striptease.

Îmi simţeam corpul îngheţat; numai vârfurile picioarelor erau încinse. Din când în când fierbinţeala îmi urca încet până la cap. Când urca, miezul fierbinte, ca sâmburele unei piersici curăţată de pulpă, mi se agăţa în inimă şi în stomac, şi în plămâni, şi în corzile vocale, şi în gingii.

Afară era ud şi plăcut. Contururile stropite de picături erau neclare şi acele argintii care continuau să cadă toceau vocile oamenilor şi zgomotul maşinilor. Bezna groasă părea să mă înghită. Era întuneric şi ud asemenea unei femei care se întinde pe pat, fără să se opună.

Am aruncat ţigara care s-a stins cu un sfârâit înainte de a atinge pământul.

— Mai ţii minte când ai văzut că iese un fulg din pernă şi, după ce am terminat, l-ai scos şi-ai zis, ce moale e!, şi m-ai mângâiat cu el după ureche şi pe piept, dup-aia l-ai aruncat pe podea.

Lilly adusese mescalina. Ce faci singur aici? m-a întrebat ea şi m-a îmbrăţişat. Stau pe balcon şi mă uit la ploaie, i-am răspuns.

M-a muşcat uşor de ureche, a scos din geantă pastilele albastre învelite în staniol şi le-a pus pe masă.

Mi-a spus să închid uşa de la terasă, fiindcă o să intre ploaia înăuntru şi mai şi fulgeră.

Mă uitam şi eu afară. Tu când erai mică nu te uitai la ploaie? Nu puteam să ies la joacă, aşa că stăteam şi mă uitam pe geam cum plouă, Lilly, era foarte mişto.

— Ryū, eşti un tip foarte ciudat. Îmi pare rău de tine, mereu stai cu ochii închişi şi visezi tot felul de lucruri, nu-i aşa? Nu ştiu cum să-ţi spun exact, dar dacă te-ai bucura şi tu cu adevărat, n-ai mai fi preocupat să cauţi şi să vezi ce-i în miezul lucrurilor, n-am dreptate?

Tot vrei să vezi, să vezi ceva, de parcă ai vrea să înregistrezi tot şi apoi să analizezi, ca un om de ştiinţă. Sau ca un copil mic. Copiii se uită la tot în jurul lor, nu? Un bebeluş se uită în ochii unui străin şi ba plânge, ba râde, dar dacă priveşti acum în ochii altcuiva, zău, încearcă, imediat îţi pierzi minţile. Să te uiţi în ochii unui trecător, să vezi cum o iei razna. Ryū, nu poţi să priveşti lumea cu ochii unui copil, nu e bine!

Lilly avea părul ud. Am înghiţit câte o capsulă de mescalină cu lapte rece.

— Nu m-am gândit la asta niciodată. Mă distrez destul, dar şi să te uiţi afară e distractiv.

Am şters-o cu un prosop şi i-am pus bluza udă pe un umeraş. Să pun muzică? Lilly a clătinat din cap, e mai bine să fie linişte.

— Lilly, probabil ai fost şi tu în excursii. Ştii, să conduci nu ştiu câte ore până la mare sau până la vreun vulcan, să pleci dis-de-dimineaţă, când încă te mai dor ochii de somn, să te opreşti pe drum într-un loc frumos şi să bei ceai din termos, la prânz să stai pe o pajişte şi să mănânci *nigirimeshi,* genu' ăsta de excursii în care toată lumea se duce.

Cât stai în maşină te gândeşti la o mulţime de chestii, nu? Când am plecat azi, n-am găsit filtrul de la aparatul de fotografiat, unde l-oi fi pus, sau cum o chema oare pe actriţa aia pe care am văzut-o ieri la prânz la televizor. O să mi se rupă şireturile de la pantofi. Mi-e frică să nu fac vreun accident. Deja nu mai cresc în înălţime. Fel de fel de lucruri din astea, nu? Şi făcând asta, gândurile ţi se suprapun peste imaginile pe care le vezi din maşină.

Case şi câmpuri se apropie, apoi rămân din nou în urmă. Priveliştile astea se amestecă cu ce ai în cap. Oamenii care aşteaptă autobuzul pe marginea drumului, un beţiv în costum care se împleticeşte, o bătrână care trage un căruţ plin cu mandarine, grădinile cu flori, porturile, centralele electrice, toate îţi apar în faţa ochilor şi dispar din nou imediat, aşa că se amestecă cu ce aveai în cap înainte, înţelegi? Filtrul de la aparatul de fotografiat şi grădinile de flori şi centralele devin una. Aşa că eu amestec în minte lucrurile pe care le văd şi pe care vreau să le gândesc, vise şi cărţi citite, amintiri, le caut îndelung şi, cum să-ţi zic, ca o poză, îmi construiesc un spectacol ca o fotografie-suvenir.

Adaug treptat la fotografia asta lucrurile noi care-mi sar în ochi şi îi fac pe toţi cei din fotografie să cânte, să vorbească, să se mişte. Şi aşa ajunge cu siguranţă, *cu siguranţă,* un palat enorm, în care sunt adunaţi o mulţime de oameni care fac felurite lucruri, un palat care se află în mintea mea.

Odată terminat palatul ăsta, e foarte interesant, să ştii. Parcă ai vedea pământul de pe un nor, există orice acolo, toate lucrurile din lume. Fel de fel de oameni şi limbi diverse, iar coloanele lui sunt făcute în stiluri diferite şi mâncăruri din toate ţările sunt înşirate peste tot.

E cu mult mai mare şi mai exact decât un studio cinematografic. Sunt o sumedenie de oameni, chiar că de toate soiurile. Şi orbii, şi cerşetorii, şi ologii, şi clovnii, şi piticii, şi generalii cu uniforme brodate cu aur, şi soldaţii mânjiţi de sânge, şi canibalii, şi negrii îmbrăcaţi în straie femeieşti, şi primadonele, şi matadorii, şi culturiştii, şi nomazii care se roagă în deşert, toţi se adună în săli şi fac câte ceva. Iar eu stau şi mă uit.

Palatul e întotdeauna pe malul mării şi e foarte frumos. Palatul meu.

E ca şi cum aş avea propriul meu parc de distracţii şi, când am chef, pot să mă duc pe un tărâm de basm sau pot să apăs pe un buton şi păpuşile încep să se mişte.

Tot amuzându-te aşa, maşina ajunge la destinaţie şi îţi scoţi bagajele, întinzi cortul, te schimbi în costum de baie, vorbeşti cu alţii, chinuindu-te să-ţi păstrezi palatul pe care l-ai construit cu trudă. Când îţi zice cineva, hei, aici e apa bună, nu e murdară, îţi dai seama şi tu că totul se duce de râpă.

Odată am fost să văd un vulcan, un vulcan activ, undeva în Kyushu. Am urcat până în vârf şi, când am văzut praful şi cenuşa scuipate de vulcan, am vrut deodată să arunc în aer palatul. Nu, când am simţit mirosul de sulf am aprins fitilul dinamitei. Un război ar însemna sfârşitul palatului. Chiar dacă doctorii aleargă în toate părţile, chiar dacă armata indică drumurile, oricum nu mai pot face nimic. Pământul le-a zburat de sub picioare. Războiul a avut loc deja, eu m-am trezit şi totul s-a transformat într-o clipă în ruine.

Nu contează prea tare, e doar un palat pe care l-am făcut de capul meu, şi mereu fac aşa când merg în excursii, de-aia mă şi uit pe fereastră când plouă, mă ajută.

Odată am fost cu Jackson şi cu gaşca la lacul Kawaguchi, eu am luat LSD şi am încercat să fac un palat, dar n-a ieşit palat, de data aia a ieşit un oraş. Un oraş!

Nu ştiu câte străzi, şi parcuri, şi şcoli, şi biserici, şi pieţe, şi turnuri radio, şi fabrici, şi port, şi gări, şi birouri publice, şi abatoare, un oraş cu de toate. Ba chiar stabilisem ce chip avea fiecare dintre locuitorii lui şi ce grupă sanguină.

Mă tot gândesc, dacă ar face cineva un film cu lucrurile pe care le văd în minte, mereu mă gândesc la asta.

O femeie se îndrăgosteşte de un bărbat însurat, iar bărbatul pleacă pe front şi omoară un

copil străin, a cărui mamă, fără să ştie, îi salvează viaţa într-o furtună, li se naşte o fată care, când se face mare, ajunge amanta unui mafiot, care era bun cu ea, da' e împuşcat de un procuror şi tatăl procurorului fusese în Gestapo în timpul războiului, iar la final femeia se plimbă pe o alee străjuită de pomi şi se aude muzică de Brahms, deci nu genu' ăsta de film.

Unu' ca şi cum ai tăia o vacă mare şi ai mânca o friptură uite-atâta. Nu, nu e clar ce spun, chiar dacă mănânci şi o friptură mai mică, tot înseamnă că ai mâncat vaca. Să tai o felie din palatele şi oraşele din mintea mea aşa cum tai o vacă şi să faci un film din ea, asta vreau să văd şi sigur se poate face!

Cred că ar fi un film ca o oglindă imensă. Ca o oglindă imensă în care se văd toţi cei care se uită la el, aşa ceva aş vrea eu să văd. Dacă ar exista, neapărat aş vrea să-l văd.

— Să-ţi spun cum începe filmul? Un elicopter cară o statuie a lui Hristos, ce zici, e bine?

Eşti luat deja, Ryū, hai în excursie, hai la un vulcan, mai fă un oraş şi povesteşte-mi de el, sigur plouă în oraşul ăla. Vreau şi eu să văd oraşul în care tună, hai să mergem!

Degeaba o avertizasem de nenumărate ori pe Lilly că conduce periculos, nu mă asculta. Cum a pus mâna pe cheie, a şi demarat furios în ploaia torenţială.

*

Neoanele orbitoare, farurile maşinilor de pe sensul opus care te sfâşiau în două, camioanele care ne depăşeau cu un zgomot ca ţipătul unei păsări uriaşe de baltă, copacii care ne apăreau în faţă, case dărăpănate şi părăsite de-a lungul drumului, maşinării fără de înţeles în fabrici care aruncau flăcări către cer, drumuri şerpuitoare asemenea oţelului topit care curge din furnale.

Un râu întunecat care se unduia ca un animal viu, iarba înaltă de pe marginea drumului, care dansa legănată de vânt, transformatoare de curent înconjurate de sârmă ghimpată, care gâfâiau şi duduiau, scoţând aburi, Lilly care râdea ca o nebună, şi eu, care priveam toate astea.

Totul iradia o lumină interioară.

Umbrele, amplificate de lumina fulgerelor, se alungeau palide pe pereţii caselor adormite şi ne făceau să tresărim, ca şi când un monstru şi-ar fi dezvelit pentru o secundă dinţii.

Sigur trecem prin centrul pământului, e un tunel mare, nu se văd nici stelele şi se aude un râu subteran. E rece, e vreo crăpătură, sunt numai creaturi nemaivăzute.

Cum mergeam total dezlânat şi ne opream mereu, nici unul din noi nu ştia unde suntem.

Lilly a oprit maşina în dreptul unui transformator de curent care huruia. Lumina farurilor îl inundase complet.

Bobinele groase, răsucite erau străjuite de un gard de sârmă. Priveam un stâlp de oţel care se înălţa ca o stâncă.

Aici sigur e un tribunal, a zis Lilly şi a început să râdă, privind câmpul luminat care se întindea de jur împrejurul transformatorului. Un câmp de roşii bătute de vânt.

Parcă e la mare!

Roşiile ude de ploaie erau singurele pete de culoare în întuneric. Se aprindeau şi se stingeau precum beculeţele cu care se împodobesc bradul şi ferestrele de Crăciun. Nenumăratele fructe roşii care se clătinau, aruncând scântei, erau ca nişte peşti cu colţi luminoşi care înoată în adâncurile mării.

— Ce-s alea?

— Roşii, da' nu arată a roşii.

— Parcă e la mare, undeva într-o ţară străină în care n-am fost niciodată. Pluteşte ceva pe mare.

— Sigur sunt mine, nu intra. Dacă le atingi, or să explodeze şi o să mori, sunt mine în mare.

De partea cealaltă a câmpului era o clădire lungă, o şcoală sau o fabrică, mi-am spus.

A fulgerat şi maşina s-a umplut de scântei albe. Lilly a ţipat. Pielea i s-a zburlit pe picioarele goale, a zgâlţâit de volan şi au început să-i clănţăne dinţii.

E doar un fulger, linişteşte-te, Lilly!

Ce tot zici, a strigat ea şi a deschis brusc portiera. Un urlet de monstru a intrat în maşină.

Eu intru în mare, dacă stau aici nu mai pot să respir, dă-mi drumu', dă-mi drumu'!

Lilly s-a făcut fleaşcă într-o secundă şi a trântit portiera cu putere. Cu părul fluturând, a trecut în dreptul parbrizului. Din capotă se înălţa un fum rozaliu, din drumul luminat de faruri se ridicau aburi. Dincolo de parbriz, Lilly şi-a dezvelit dinţii şi a zis ceva. Poate că acolo era într-adevăr o mare. Lilly e un peşte radiant.

Mi-a făcut semn să merg şi eu. Exact cu expresia şi atitudinea unei fetiţe care aleargă după o minge albă-albă, aşa cum visasem cândva.

Scârţâitul ştergătoarelor pe parbriz mă ducea cu gândul la o scoică uriaşă care foarfecă oameni şi îi dizolvă.

Încăperea închisă de metal şi scaunele albe, moi şi lunecoase precum carnea acelei scoici bivalve.

Mişcându-şi faldurile, secreta un acid puternic, mă învăluia şi mă dizolva.

Hai repede, dacă stai acolo o să te dizolvi!

Lilly s-a dus în mijlocul câmpului. Şi-a desfăcut mâinile ca pe nişte aripioare de peşte, s-a udat. Picăturile de ploaie erau solzi strălucitori.

Am deschis portiera.

Vântul urla de parcă tot pământul se zguduia. Acum, că nu le mai vedeam prin geam, roşiile nu mai erau atât de roşii. Era mai aproape de portocaliul acela aparte al norilor la apusul

soarelui. Un portocaliu albicios, care trece prin tuburi vidate de sticlă şi îţi arde retina chiar dacă închizi ochii.

Mergeam în urma lui Lilly. Pe frunzele care îmi atingeau braţele creştea un puf fin.

Lilly a cules o roşie. Uite, Ryū, exact ca un bec, uite că luminează. M-am apropiat în grabă, am luat-o şi am azvârlit-o în aer.

La pământ, Lilly, aia e o bombă, la pământ! Lilly a râs tare şi amândoi ne-am trântit pe pământ.

Parcă ne-am scufundat în mare, e atât de linişte că ţi-e şi frică. Ryū, îţi aud respiraţia, o aud şi pe a mea!

Văzute de aici, roşiile respirau încet. Răsuflarea li se amesteca cu a noastră şi se mişca precum o ceaţă printre tulpini, în pământul îmbibat de apă erau paie care-ţi înţepau pielea şi zeci de mii de insecte care se odihneau. Respiraţia lor ajungea aici din adâncurile pământului.

Uite, aia trebuie să fie o şcoală, văd şi bazinul de înot, a spus Lilly.

Clădirea cenuşie înghiţea sunetele şi umezeala şi ne trăgea către ea. Plutind în întuneric, şcoala era ieşirea luminoasă dintr-un tunel lung. Ne trăgeam corpurile îngreunate de noroi, strivind în picioare roşiile prea coapte care căzuseră pe pământ, traversam câmpul.

Ne-am adăpostit sub acoperişul şcolii şi, feriţi de ploaie şi de vânt, ne-am simţit învăluiţi parcă în umbra unui balon care pluteşte în aer. Era prea linişte şi frigul s-a năpustit peste noi.

La marginea terenului de sport se afla un bazin, iar în jurul acestuia fuseseră plantate flori. Erau înflorite, ca o eczemă pe un cadavru în descompunere, ca plasma celulelor canceroase care se tot înmulţesc. Pe fundalul peretelui alb care tremura ca o pânză, cădeau pe pământ sau dansau în vânt.

Mi-e frig, parcă-s moartă!

Lilly tremura şi trăgea de mine să ne întoarcem în maşină. Sălile de clasă care se vedeau pe geam plănuiau eliminarea noastră. Băncile şi scaunele rânduite corect te duceau cu gândul la un cimitir al eroilor necunoscuţi. Lilly încerca să scape de linişte.

Am fugit cât am putut de tare în diagonala terenului de sport. Lilly striga în spatele meu:

Întoarce-te, te rog frumos, nu pleca!

Am ajuns la gardul de sârmă care înconjura bazinul de înot şi am început să-l escaladez. Văzută de sus, vălurită şi cu cercuri care se amestecau, apa era exact ca imaginea de la televizor după ce s-a terminat programul. Fulgerele străluceau reflectate în apă.

Tu ştii ce faci? Vino înapoi, o să mori, o să mori acolo!

Cu mâinile în jurul corpului, cu picioarele încrucişate, Lilly stătea în mijlocul terenului de sport şi striga.

Încordat ca un dezertor, am coborât pe marginea bazinului, în care se formau zeci de mii de cercuri şi am plonjat în apa ca o gelatină translucidă.

*

Un fulger i-a luminat mâinile lui Lilly, care ţinea volanul. Vene albastre se zăreau prin pielea transparentă, iar pe braţul plin de noroi aluneca un strop de apă. Maşina mergea de-a lungul sârmei ghimpate din baza militară, pe drumul care se vedea ca un tub de metal îndoit în toate direcţiile.

— A, am uitat complet!

— Ce?

— Să pun şi un aeroport în oraşul din mintea mea.

Părul lui Lilly, murdar de noroi, se adunase în şuviţe. Faţa îi era palidă, pe gât i se vedeau

vinişoare albastre, pielea de pe umeri i se făcuse ca de găină.

Picăturile de ploaie ce alunecau pe parbriz arătau exact ca gândacii care ies vara. Gândacii pe a căror spinare rotundă se oglindeşte întreaga pădure.

Lilly încurca des frâna cu acceleraţia şi de fiecare dată îşi întindea ţeapăn picioarele şi îşi scutura capul ca să-şi revină.

— Auzi, aproape am terminat de făcut oraşul, dar e sub apă. Ce facem cu aeroportul, ai vreo idee?

— Termină cu tâmpeniile, mi-e frică, vreau să ajung acasă cât mai repede.

— Şi tu ar fi trebuit să te cureţi de noroi. S-a uscat acuma, nu e nasol? Era frumos în piscină, apa strălucea. Acolo m-am hotărât să fac oraşul sub apă.

— Ţi-am spus să încetezi, Ryū, zi-mi unde suntem. Nu ştiu unde am ajuns, nici nu văd bine, fii un pic serios! Poate o să murim, de mai devreme mă tot gândesc la moarte. Unde suntem, Ryū, zi-mi unde suntem!

Deodată, o lumină portocalie metalică a strălucit ca şi când ar fi explodat în interiorul maşinii. Lilly a ţipat ca o sirenă şi a dat drumul volanului.

Imediat am tras frâna de mână şi maşina a derapat scârţâind, a lovit gardul de sârmă ghimpată şi s-a oprit într-un stâlp.

Uite, e un avion, în spate, un avion!

Pista s-a umplut de lumini.

Luminile de căutare, înmănuncheate, se roteau, geamurile clădirilor scânteiau, lămpile de ghidare, aliniate la intervale regulate, se aprindeau şi se stingeau.

Un avion cu reacţie a bubuit, zguduind totul împrejur. Aştepta la marginea pistei, lustruit şi sclipitor.

Erau trei reflectoare într-un turn înalt. Ca nişte gâturi de dinozaur, fasciculele de lumină au trecut peste noi şi s-au îndreptat către munţii din depărtare. Un petic de ploaie, tăiat de lumină, s-a coagulat într-o clipă într-o încăpere de argint strălucitor. Cel mai puternic dintre reflectoare se plimba peste locuri dinainte stabilite. S-a învârtit o perioadă de timp deasupra unei piste ceva mai departe de noi. Din cauza şocului de mai devreme ne pierduserăm voinţa şi, ca nişte roboţi ieftini care merg într-o anumită direcţie când le învârteşti cheiţa, am ieşit din maşină şi am mers până la pista în mijlocul căreia avionul cu reacţie bubuia de se cutremura pământul.

Acum lumina s-a îndreptat către cealaltă coastă a muntelui. Cercul uriaş de lumină jupuia întunericul nopţii. Jupuia cu uşurinţă bezna care se lipise de lucruri.

Lilly şi-a scos pantofii plini de noroi. I-a azvârlit în gardul de sârmă ghimpată. Lumina a trecut repede peste păduricea de alături. Păsările adormite s-au trezit şi au ţipat.

Acuma o să fie, Ryū, mi-e frică, acuma o să fie!

Sârma ghimpată strălucea, aurie, iar lumina, văzută de aproape, părea mai degrabă o bară de metal încinsă până la roşu. Fasciculul de lumină se apropia rapid. Din pământ ieşeau aburi. Şi pământul, şi iarba, şi pista se albeau ca sticla topită.

Mai întâi Lilly a intrat în cerc. Apoi eu. O clipă nu s-a mai auzit nimic. Apoi, după câteva secunde, o durere de nesuportat, ca un ac încins, mi-a invadat urechile. Lilly şi-a pus mâinile peste urechi şi a căzut pe spate. Pieptul mi s-a umplut de un miros de ars.

Ploaia îmi străpungea pielea. Atârnat într-o cameră frigorifică, jupuit, împuns cu o cange ascuţită, ploaia îmi străpungea pielea.

Lilly căuta ceva pe jos. Căuta ca nebuna, de parcă era un soldat miop care-şi pierduse ochelarii pe câmpul de luptă.

Ce caută oare?

Norii care atârnau greu, ploaia ce nu părea să se potolească, gâzele care dormeau în iarbă, baza cenuşie, drumul ud în care se reflecta baza, apoi aerul care tremura ca un val, toate astea se aflau sub stăpânirea avionului care scuipa flăcări imense.

A început să alunece uşor pe pistă. Pământul trepida. Metalul argintiu, uriaş, căpăta încet-încet viteză. Simţeam că sunetul său ascuţit arde aerul. Chiar în faţa noastră, prinse de trunchi, patru tuburi enorme aruncau flăcări albastre. Jetul de aer cu miros de petrol m-a izbit cu putere.

Cu faţa schimonosită, am fost trântit la pământ. Aveam ochii înceţoşaţi, dar încercam cu disperare să-i ţin deschişi. Abia îşi înălţase burta albă şi a şi fost înghiţit de un nor.

Lilly se uita la mine. Avea spumă albă între dinţi şi părea că-şi muşcase limba, căci îi curgea sânge.

Ryū, ce se mai aude cu oraşul?

Avionul stătea parcă nemişcat în aer.

Părea suspendat, ca o jucărie atârnată de tavan. Cei care încercau cu o putere înspăimântătoare să se îndepărteze eram noi, mi-am spus. Pământul care se întindea sub picioarele noastre şi iarba şi pistele cădeau.

Ce s-a întâmplat cu oraşul tău? m-a întrebat Lilly întinsă pe drum, cu faţa în sus.

A scos din buzunar un ruj, şi-a smuls hainele de pe ea şi a început să se picteze pe corp. Râzând, şi-a tras dungi roşii pe burtă, pe piept şi pe gât.

Mi-am dat seama că nu am nimic, că mintea mi-e plină doar de miros de petrol. Nu e nici un oraş nicăieri.

Lilly şi-a desenat cu ruj pe faţă modele ca ale africancelor care dansează ca nebunele la

sărbători.

Ryū, omoară-mă! Ceva e aiurea, vreau să mă omori! a plâns Lilly cu lacrimi în ochi. Eram abandonaţi. M-am azvârlit în sârma ghimpată. Ghimpii mi-au muşcat din umăr. Voiam să am găuri în mine. Nu mă puteam gândi decât că vreau să scap de mirosul de petrol. Cu mintea numai la asta, am ajuns să nu mai ştiu unde mă aflam. Lilly mă striga, târându-se pe pământ. Cu picioarele azvârlite într-o parte, legată roşu de pământ, îmi tot zicea să o omor. M-am apropiat de ea. Lilly plângea, tremurând violent din tot corpul.

Omoară-mă repede, omoară-mă repede! I-am atins gâtul cu dungi roşii.

Atunci marginile cerului s-au luminat.

Strălucirea palidă a făcut într-o clipită ca totul să fie transparent. Trupul lui Lilly, braţele mele, baza, munţii, aerul s-au văzut limpede. Apoi mi-am dat seama că prin depărtarea transparentă trecea o curbă. O formă cum nu mai văzusem până atunci, o unduire albă, o unduire albă care descria un arc blând.

Ryū, ai înţeles că nu eşti decât un copil? Clar că eşti un copil.

Mi-am luat mâna de pe gâtul lui Lilly şi i-am şters cu limba saliva albă adunată în jurul gurii. Lilly m-a dezbrăcat şi m-a luat în braţe.

De undeva curgea un fir de ulei, ca un curcubeu, despărţit în două de trupurile noastre.

Ploaia s-a oprit dis-de-dimineaţă. Sticla mată de la geamul din bucătărie strălucea argintiu.

Miroseam aerul care se încălzea şi turnam cafeaua când, deodată, s-a deschis uşa de la intrare. Au apărut trei poliţişti în uniforme duhnind a transpiraţie, cu şnururi albe la umeri. De uimire,

am scăpat zahărul pe jos. Unul dintre ei m-a întrebat:

Ce faceţi, bă, aicea?

Fără să răspund, m-am ridicat, cei doi poliţişti care intraseră deja m-au împins la o parte. Fără să ia seama că Reiko şi Kei dormeau, s-au postat în dreptul uşii de la terasă, cu braţele încrucişate şi au tras violent draperia în lături.

Kei a sărit în picioare speriată de zgomot şi de lumina puternică. În contra-lumină, poliţiştii păreau foarte mari.

Cel de-al treilea, un bărbat gras, mai în vârstă, care rămăsese la intrare, a venit încet, împingând cu piciorul pantofii împrăştiaţi din dreptul uşii.

N-avem nici un mandat, da' asta nu e o problemă, nu? E camera ta? Da?

Mi-a prins braţul şi a căutat urme de ace.

Eşti student? Poliţistul gras avea unghiile scurte şi murdare. Deşi nu mă strângea foarte tare de braţ, nu am reuşit să mă eliberez.

Mă uitam la mâna bărbatului care mă prinsese atât de uşor, scăldată în lumina dimineţii, de parcă vedeam prima oară în viaţă o mână.

Mai toţi erau aproape goi şi îşi trăgeau în grabă ceva pe ei. Cei doi poliţişti mai tineri îşi apropiaseră feţele şi discutau în şoaptă. Am auzit cuvintele „cocinăî şi „marijuanaî.

Îmbracă-te, uite, pune-ţi nişte pantaloni pe tine!

Îmbrăcată doar în chiloţi, Kei şi-a ţuguiat buzele, zgâindu-se la poliţistul gras. Yoshiyama şi Kazuo stăteau în dreptul ferestrei, cu o expresie înţepenită pe feţe. La îndemnul poliţiştilor, au închis radioul, frecându-se la ochi. Reiko, lângă perete, scotocea în geantă. A scos peria şi a început să se pieptene. Poliţistul cu ochelari i-a luat geanta şi a vărsat-o pe masă.

Ce faci? Termină!

Reiko a protestat încet, dar poliţistul a pufnit şi a ignorat-o.

Moko, goală, dormea dusă în pat şi nu dădea semne să se trezească. I se vedea în lumină fundul ud de transpiraţie. Poliţistul cel tânăr se uita fix la firele de păr negru care îi ieşeau de sub fund. M-am apropiat de ea, am zguduit-o de umăr, Trezeşte-te! şi am tras pătura pe ea.

Tu, pune-ţi pantaloni pe tine! Ce te uiţi aşa la mine? Ă? Kei a mârâit ceva şi s-a întors într-o parte, Kazuo i-a aruncat o pereche de blugi. Kei şi i-a tras pe ea, plescăind din limbă. Gâtul îi tremura.

Cei trei s-au uitat prin cameră, cu mâi-nile în şolduri şi au căutat în scrumieră, în cele din urmă a deschis şi Moko ochii şi-a zis cu limba împleticită, Ce-i? Ce caută ăştia aici?, făcându-i pe poliţişti să râdă.

Bă, voi nu faceţi cum vreţi voi, că ne supărăm. E prânzu' deja şi voi staţi dezbrăcaţi şi pierdeţi vremea pe aici, poate pe voi nu vă deranjează, da' mai sunt şi oameni cu ruşine, nu ca voi, bă!

Poliţistul mai în vârstă a deschis uşa de la balcon. Praful a ţâşnit exact ca jetul de apă de la duş.

În lumina dimineţii, oraşul radia orbitor. Barele maşinilor de pe drum străluceau şi mi-a venit să vărs.

— A, pot să-mi aprind o ţigară? a întrebat Kazuo. Tipul cu ochelari i-a zis mai bine să nu, i-a luat ţigara pe care o apucase între degete şi a băgat-o la loc în pachet. Reiko îi punea chiloţii lui Moko. Moko era palidă şi îşi încheia sutienul tremurând.

Luptându-mă cu greaţa care îmi urca în gât, am întrebat:

— S-a întâmplat ceva?

Cei trei poliţişti s-au uitat unul la celălalt şi au izbucnit în râs.

Auzi, s-a întâmplat ceva, bravo, mă, ai zis-o! Nu poţi să-ţi scoţi fundu' în văzu' lumii, aia s-a

întâmplat, poate tu nu înţelegi, da' nu suntem câini.

Aveţi, mă, familii? Ce zic când vă văd aşa? Se bucură, ai? Las' că ştim noi că v-o trageţi care cu cine apucaţi, fără să vă faceţi vreo problemă. Ia zi, mă, tu ţi-ai trage-o şi cu tac-tu, ai? Tu, bă!

O întrebase pe Kei. Kei avea lacrimi în ochi. Ce-i, fă, te-am supărat?

Moko nu se mai oprea din tremurat. Reiko i-a încheiat nasturii la cămaşă.

Kei a vrut să se ducă în bucătărie, dar poliţistul cel gras a prins-o de mână şi a oprit-o.

După ce Yoshiyama, care era cel mai în vârstă, a dat declaraţia în secţia de poliţie prăfuită, nu ne-am întors acasă, ne-am dus, în schimb, în Hibiya la un teatru în aer liber să ascultăm un concert cu Bar-Kays. Toţi eram nedormiţi şi obosiţi. Nimeni n-a deschis gura în metrou.

— Nu ne-au luat haşişul, Ryū, era chiar în faţa lor, n-au ştiut ce-i aia, sigur! Cre' că erau nişte trepăduşi, ce baftă că nu erau detectivi, a spus Yoshiyama când am coborât, râzând. Kei, cu o faţă scârbită, a scuipat pe peron. La toaletă, Moko ne-a dat tuturor Nibrole.

Kazuo a întrebat-o pe Reiko, crănţănindu-şi pastila de Nibrole:

— Ce vorbeai cu tipu' ăla tânăr? Pe culoar?

— Poliţistul ăla a intrat în vorbă cu mine, era fan Led Zeppelin, terminase o şcoală de design, era ca lumea.

— Daa? Mai bine-i raportai furtul bliţului meu.

Mi-am mestecat la rândul meu pastila de Nibrole.

Când s-a văzut păduricea în care se afla teatrul, toţi eram deja ameţiţi. Din sala înconjurată de copaci muzica se auzea aşa de tare, că se

clătinau frunzele. Peste gardul de sârmă, copii cu rollerskate-uri îi priveau pe oamenii cu păr lung care săreau pe scenă. Un bărbat şi o femeie care stăteau pe o bancă s-au uitat la sandalele de cauciuc ale lui Yoshiyama şi au pufnit în râs. O mamă tânără, cu bebeluşul în braţe, a trecut pe lângă noi încruntându-se. Nişte fete care alergau cu baloane în mână s-au oprit speriate de un ţipăt strident al cântăreţului. Una dintre ele a scăpat balonul şi părea gata să izbucnească în plâns.

Balonul mare şi roşu s-a înălţat dansând.

— Eu n-am bani! mi-a zis Yoshiyama când cumpăram bilete la intrare. Moko a zis că ştie pe cineva dintre organizatori şi s-a îndreptat către scenă. Kei a cumpărat un bilet şi a intrat repede.

— N-am destul să-ţi plătesc şi ţie! i-am spus.

Iar tre' să sar gardu' ca să intru, a spus el, l-a chemat şi pe Kazuo, care nu avea nici el bani, şi au dispărut în spate.

S-or descurca ăştia? am zis eu, dar din cauza solo-ului de chitară asurzitor, Reiko nu părea să mă fi auzit. De-a lungul scenei erau aliniate staţii şi boxe, ca nişte cuburi de jucărie. O ţipă într-un costum mulat de lame albastru cânta *Me and Bobby McGee,* dar era imposibil să distingi cuvintele. De fiecare dată când era lovit talgerul mare şi strălucitor, îşi sălta şoldurile. Tipii de pe scaunele din faţă băteau din palme şi dansau, cu gurile deschise. Zgomotul învăluia întreaga sală şi se înălţa către cer. De câte ori chitaristul îşi cobora mâna dreaptă, îţi bubuiau urechile. Sunetele erau disparate, dar se înmănuncheau într-un fascicul gros care străbătea sala. M-am dus către punctul cel mai îndepărtat al sălii în formă de evantai. Mă gândeam că e exact ca vara într-o pădure când, în cursul dimineţii, toţi greierii încep să ţârâie dintr-o dată. Mergeam de-a lungul ultimului rând de scaune. Un tip cu o pungă de aurolac aburită, o femeie care râdea în gura mare, unul care a luat-o de după umeri, cineva cu un tricou cu Jimi

Hendrix, o mulţime de încălţări care băteau în podea. *Zori* din piele, sandale cu şnururi de piele trecute prin jurul gleznelor, cizme din vinii cu pinteni, picioare goale, pantofi cu toc, bascheţi, toate culorile de rujuri şi oje şi rimeluri şi plete şi fond de ten se legănau în ritmul muzicii, într-un murmur uriaş. Berea curgea înspumată, sticlele de cola se spărgeau, fumul de ţigară se înălţa fără încetare, transpiraţia curgea pe gâtul unei femei străine cu un diamant în frunte, un tip cu barbă flutura o eşarfă albastră făcută sul, lumea se urca pe scaune şi se bâţâia. O ţipă cu o pană prinsă la pălărie a scuipat, alta, cu ochelari de soare cu ramă aurie, şi-a deschis larg gura şi şi-a muşcat interiorul obrajilor. Îşi legăna fundul, cu mâinile la spate. Fusta lungă, murdară, se unduia ca un val. Se lăsa pe spate şi apoi revenea în faţă, concentrând în ea întreaga mişcare a aerului.

— Băi, Ryū, tu eşti?

Cel care mă strigase era un tip care întinsese o pătură neagră de fetru pe jos lângă cişmea, pe care erau înşirate diferite lucrături de metal, colţi de animale, broşe cu oase, mărgele, parfumuri indiene, broşuri despre yoga şi droguri, toate de vânzare.

— Te-ai apucat de afaceri?

Cu Male, asta era porecla lui, zăceam pe vremuri într-o cafenea şi, ori de câte ori puneau Pink Floyd, ne desfăceam braţele şi ne învârteam ca nebunii. A zâmbit când m-am apropiat.

— A, nu, m-a rugat un prieten să-l ajut, a clătinat el din cap. Era slab. Purta *zori* prin care i se vedeau degetele negre. Un dinte din faţă era spart.

— E nasol, în ultimu' timp sunt cântăreţi din ăştia peste tot, înainte erau Julie şi Shoken, eu am dat cu pietre în ei! Tu ce faci, am auzit că stai lângă baza din Yokota, cum e, mişto?

— Da, păi sunt negri pe-acolo, şi dacă sunt negrii, e mişto, sunt tari tipii, fumează iarbă, dau

votcă pe gât şi dup-aia cântă la saxofon de te dau pe spate, deşi nu se ţin pe picioare, sunt tari, mă!

Moko dansa în faţa scenei, dezbrăcată aproape complet. Doi cameramani se întorseseră spre ea şi o filmau. Un tip a aruncat bucăţi de hârtie aprinsă înspre scaune şi a fost escortat afară de câţiva bodyguarzi. Un tip micuţ, cu o pungă de aurolac, s-a urcat pe scenă clătinându-se şi a îmbrăţişat-o pe la spate pe femeia care cânta. Trei bărbaţi din staff au încercat să-l ia de acolo. Bărbatul însă se agăţase de poalele costumului de lame al cântăreţei şi încerca să apuce microfonul. Tipul de la chitara bas s-a enervat şi l-a pocnit cu stativul unui microfon în spinare. Bărbatul şi-a dus mâinile la şolduri, s-a aplecat pe spate şi era gata să se prăvălească, când chitaristul l-a împins şi l-a aruncat înapoi peste scaune. Tipii din sală care dansau au strigat ceva şi s-au ferit în lături. A căzut cu capul în jos, ţinând încă în mână punga de aurolac şi un bodyguard l-a apucat de amândouă braţele şi l-a târât afară.

— Ryū, o mai ţii minte pe Meg? Ştii tu, gagica aia care venise în Kyoto şi care zicea că vrea să cânte la clape? Una cu ochii mari, care mânca căcat că era studentă la Arte da' se retrăsese.

Male mi-a luat o ţigară din buzunarul de la piept şi şi-a aprins-o. Sufla fumul prin gaura dintelui rupt.

— Ţin minte.

— A venit în Tokyo, la mine acas'. Ţi-aş fi zis şi ţie, da' nu-ţi ştiam adresa. Cică voia să te vadă şi pe tine, a venit imediat după ce te-ai cărat tu.

— Şi io aş vrea s-o văd!

— Am locuit împreună un timp. Era o ţipă mişto, Ryū, chiar era o fată bună. Era tare dulce, a văzut un iepuraş care nu se vânduse şi i-a fost milă de el, şi-a dat ceasul la schimb şi l-a adus acasă. Avea bani tipa, avea un Omega şi l-a dat pe un iepure jegos, păcat, da' era genu' ăsta de om.

— Şi mai e încă la tine?

Fără să-mi răspundă, şi-a ridicat pantalonii, dezvelindu-şi gamba stingă. O cicatrice roz îi cresta pielea până sus.

— Ce-i aia, arsură? Mamă, ce naşpa e, ce-ai păţit?

— Da, a fost naşpa, eram mangă şi dansam, la mine în apartament. I-a luat foc fusta de la sobă, ştii, era o fustă lungă, dintr-un material care se aprinde foarte repede, într-o secundă, pac, nici faţa nu i se mai vedea.

Şi-a dat la o parte cu un deget părul care-i cădea pe faţă şi a stins ţigara de talpa sandalelor.

— S-a carbonizat. Nu vrei să vezi cum arată un cadavru ars, e oribil. A venit şi taică-său repede, câţi ani crezi că avea gagica? Cinşpe, bă, cinşpe ani, nu mi-a venit să cred că avea doar cinşpe ani!

A scos o gumă din buzunar şi şi-a băgat-o în gura ştirbă. Am făcut semn cu mâna că nu vreau.

— Păi, dacă ştiam de la-nceput că are cinşpe ani, o trimiteam înapoi în Kyoto. A zis că are două'ş'unu, aşa părea, am crezut-o, pe bune.

Male zicea că vrea să se întoarcă la ţară şi m-a invitat să-l vizitez acolo.

— Mereu îmi amintesc cum arăta faţa ei atunci, vai şi de taică-său, săracu', n-o să mai iau niciodată Hyminal[19] şi de-astea.

— Pianu' a păţit ceva?

— La incendiu? Nu, numai ea a ars atunci, pianu' nici nu s-a afumat măcar.

— Şi nu mai cânţi?

— Ba da, cânt, cânt, da' tu ce faci?

— Am cam ruginit.

Male s-a ridicat în picioare, s-a dus şi a cumpărat două sticle de cola. Mi-a întins punga cu floricele de porumb pe jumătate goală. Din când în când se simţea o adiere călduţă de vânt.

Băutura gazoasă îmi irita gâtul amorţit de la Nibrole. Pe pătura neagră era o oglinjoară cu rama

ornată în care mi se reflectau ochii înceţoşaţi şi galbeni.

— Cântam *The Crystal Ship* al lu' Doors, mai ştii? Când aud cântecu' ăla îmi dau lacrimile. Când aud pianu', e ca şi cum aş cânta eu şi nu pot să suport. Cred că în curând n-o să mai rezist să ascult nimic, toate sunt nostalgice. Eu m-am săturat deja, tu nu? În curând o să facem amândoi douăzeci de ani. Nu vreau să ajungem ca Meg, nu mai vreau să văd pe cineva care arată cum arăta ea.

— O să te-apuci să cânţi iarăşi Schumann?

— Nu, nu de asta e vorba, dar aş vrea să-mi iau rămas-bun de la stilul ăsta împuţit de viaţă, mă rog, nu ştiu ce aş putea să fac.

În jos, pe drum, nişte elevi de şcoală primară în uniformele lor negre treceau aliniaţi în rânduri de câte trei. O femeie care părea să fie învăţătoarea ţinea un steguleţ şi le spunea ceva cu voce tare. O fetiţă s-a oprit şi ne-a privit fix, pe Male şi pe mine, care stăteam sprijinit de gardul de sârmă, cu o figură obosită. Purta o pălărioară roşie şi se uita la noi în timp ce colegii ei treceau pe lângă ea, înghiontind-o, învăţătoarea a împins-o de la spate şi a pornit din nou, în grabă. Legănându-şi rucsacul alb, alerga să se întoarcă în rând. S-a mai întors o singură dată să se uite la noi, apoi nu s-a mai văzut.

Excursie cu şcoala, am oftat eu, iar Male şi-a scuipat guma şi a spus râzând, Zău, se duc elevii în excursii cu şcoala?

— Auzi, Male, ce s-a-ntâmplat cu iepurele?

— Am avut grijă de el o vreme, da' îmi aducea aminte de chestii nasoale şi n-am găsit pe nimeni care să-l ia şi să aibă grijă de el.

— Dă-mi-l mie, încerc eu!

— Ce, păi e prea târziu, l-am mâncat deja.

— L-ai mâncat?

— L-am rugat pe-un măcelar din apropiere să se ocupe, era un iepure tânăr şi n-avea decât atâta carne pe el. Cu ketchup, da' a fost un pic cam tare.

— L-ai mâncat, mă? Pe bune?

Muzica ce se auzea din boxele imense nu părea să aibă vreo legătură cu oamenii care dansau pe scenă. Ai fi zis mai degrabă că exista acolo de la bun început şi nişte maimuţe fardate dansau acum în ritmul ei. A apărut Moko, transpirată, i-a aruncat o privire lui Male şi m-a îmbrăţişat.

— Te striga Yoshiyama, acolo. L-au prins bodyguarzii pe Kazuo şi l-au bătut.

Male s-a aşezat din nou pe pătura neagră. Băi, Male, când te întorci la ţară să-mi spui şi mie!

I-am aruncat un pachet de Kool.

— Să fii sănătos!

Mi-a aruncat o broşa făcută dintr-o scoică transparentă.

— Ia-o, Ryū, e corabia de cristal.

*

— Ce-i, Moko, e chiar aşa mişto să dansezi pe muzica asta până transpiri fleaşcă?

— Păi da' ce, mă, nu-i păcat să nu te distrezi?

Trăgând cu poftă dinjoint-ul ud tot de salivă, Yoshiyama ne-a făcut semn cu mâna.

— E tâmpit Kazuo, a sărit gardu' chiar prin faţa bodyguardului. Când dădea şi el s-o ia la fugă, săracu', l-a pocnit la picioare. Căcat, era un bodyguard parşiv rău, i-a dat una cu o bâta!

— L-aţi dus la spital?

— A, păi Kei şi Reiko, ştii, Reiko a zis că vrea să se ducă până la bar şi vine, şi Kei s-a dus cu Kazuo până acasă. Mamă, ce m-am enervat, mi s-a urcat sângele la cap!

I-a dat joint-ul tipei de lângă el, una fardată violent cu albastru în jurul ochilor şi cu pometi proeminenţi. A, ce-i asta? a întrebat ea, dar cel care o ţinea de mână s-a aplecat către ea şi i-a spus la ureche, Tâmpito, e marijuana. Cu ochii sclipind, tipa i-a zis Mulţam! lui Yoshiyama şi a început să fumeze zgomotos cu prietenul ei.

Moko s-a dus la cişmea şi a mai luat două pastile de Nibrole. Era lipicioasă de transpiraţie şi burta strânsă de pantalonaşi făcea cute. Un cameraman cu o banderolă pe mână a filmat-o pe Moko, care a venit şi m-a îmbrăţişat. I-am desprins mâna de după gât şi m-am eliberat.

— Moko, nu te mai duci să dansezi?

— Ce-ai, mă, după ce că mi-am dat şi cu Dior, special, te urăsc, mă scoţi din minţi!

A scos limba la mine şi a intrat din nou în cercul dansatorilor. Când ţopăia, îi săltau sânii. Pe unul din ei avea un semn.

Yoshiyama a venit în fugă şi mi-a şoptit, L-am prins pe bodyguardul care i-a tras-o lu' Kazuo.

Un hippy metis, gol până la brâu, i-a legat mâinile la spate bărbatului ras în cap, iar altcineva i-a strâns peste gură o centură de piele. În toaleta întunecoasă din fundul sălii. Pereţii erau plini de mâzgăleli şi pânze de păianjen şi mirosea înţepător a urină. Prin geamul spart ieşeau muşte. Bodyguardul se zbătea şi dădea din picioare, dar Yoshiyama i-a pus cotul în burtă.

— Bă, ţine tu de şase!

Yoshiyama şi-a afundat încă o dată cotul în plexul solar al bodyguardului, care a vomat ceva galben. A vărsat pe lângă căluşul de piele pe care îl avea în gură, voma i-a curs pe gât şi i-a murdărit tricoul cu Mickey Mouse. Bărbatul a închis strâns ochii, luptându-se cu durerea. Voma continua să îi curgă în valuri, a ajuns până la cureaua lată şi i s-a scurs în pantaloni. Hipiotul, care avea braţele musculoase, i-a zis lui Yoshiyama, Ia lasă-mă pe mine, a trecut în faţa bodyguardului, a icnit şi i-a ars una aşa de tare, încât ai fi zis că o să-i smulgă faţa. I-a dat sângele şi m-am întrebat dacă nu i-a spart vreun dinte. Bărbatul a leşinat şi s-a prelins pe podea. Hipiotul era îngrozitor de ameţit de nu ştiu ce drog şi l-a dat la o parte pe Yoshiyama, care încerca să-l potolească. Cu ochii roşii şi lucioşi, i-a rupt bodyguardului mâna stângă. Un zgomot sec

de creangă ruptă. Bodyguardul a gemut şi şi-a ridicat capul. Când şi-a văzut mâna atârnând, a făcut ochii mari şi s-a rostogolit pe betonul murdar de urină. O dată, de două ori, s-a rostogolit încet. Hipiotul şi-a şters sângele de pe mâini cu o batistă şi i-a îndesat-o în gură bărbatului care gemea de durere pe podea, îi puteam auzi gâfâielile chiar şi printre sunetele chitarei care-ţi spărgeau timpanele. După ce Yoshiyama şi ceilalţi au plecat, a încetat să se mai rostogolească şi a încercat să se târască de acolo. Pipăia cu mâna dreaptă pe podea de parcă ar fi căutat ceva într-un loc întunecat.

— Băi, Ryū, mergem!

De la nas în jos, chipul îi era acoperit de sânge, ca o mască neagră. Pe frunte îi zvâcnea o venă groasă şi înainta privind podeaua în faţa lui. Încerca să se târască cu coatele pe betonul alunecos. Poate îi apăruse o durere nouă, a mormăit ceva, s-a întors pe spate şi picioarele i-au zvâcnit. Pieptul, plin de vomă, i se înălţa şi cobora tremurător.

*

Lumina din tren era strălucitoare. Huruiala şi mirosul de alcool îmi făceau greaţă. Yoshiyama era ameţit de Nibrole şi, cu ochii roşii, se tot învârtea bezmetic. Moko stătea pe jos lângă intrare. Mai luaserăm fiecare câte două pastile în staţia de metrou. Eu stăteam sprijinit de balustradă, lângă Moko; Yoshiyama, apăsându-se pe piept, a vomat şi s-a uitat amuzat la un pasager din apropiere care a luat-o la fugă. Mirosul de băutură se simţea până la noi. Yoshiyama a luat un ziar din compartimentul pentru bagaje şi s-a şters la gură.

De la clătinatul trenului, voma, doar un lichid subţire, a început să se împrăştie pe podea şi nu s-au mai urcat alţi pasageri în vagonul nostru. Cretinilor, mormăia Yoshiyama izbind cu mâna în geam. Eu îmi simţeam capul greu şi era cât pe ce

să cad, fiindcă nu mă ţineam bine de bară. Moko a ridicat privirea şi m-a prins de mână. Aveam simţurile atât de amorţite, încât aproape că nici nu mi-am dat seama că mă atinge o mână străină.

— Ryū, sunt moartă de oboseală.

Moko insistase să ne întoarcem cu taxiul. Yoshiyama s-a postat în faţa unei femei care citea o carte, în capătul vagonului. Văzându-l cum îi curge salivă din colţul gurii, femeia a încercat să fugă. Yoshiyama a apucat-o de braţ, a învârtit-o şi a luat-o în braţe. Femeia a ţipat. Yoshiyama i-a sfâşiat bluza. Ţipetele acopereau zgomotul metroului. Ceilalţi pasageri se retrăgeau în alte vagoane. Femeia a scăpat cartea din mână şi tot ce avea în geantă i s-a împrăştiat pe jos. Moko privea scena cu un aer scârbit. Mi-e foame, a mormăit ea cu ochi somnoroşi.

Ryū, nu vrei o pizza? Cu anşoa şi mult Tabasco, n-ai mânca o pizza iute de să-ţi ardă limba?

Femeia l-a împins pe Yoshiyama şi a alergat în direcţia noastră. A ocolit mizeria de pe podea, cu bărbia în sus, acope-rindu-şi pieptul dezgolit. I-ampus piedică, am ridicat-o şi am încercat să o sărut. Femeia şi-a încleştat dinţii şi şi-a ferit capul, luptându-se să scape.

Cretinilor, a zis Yoshiyama încet către pasagerii care se uitau la noi. De partea cealaltă a geamului, lumea se uita la noi ca şi când am fi fost într-o cuşcă la grădina zoologică.

Când am ajuns în staţie, am scuipat-o pe femeie şi am fugit pe peron. Hei, ăia sunt, prindeţi-i! a strigat un bărbat între două vârste, cu cravata fluturând, aplecându-se pe geam. Yoshiyama a vomat în timp ce alerga. S-a murdărit pe cămaşă. Staţia răsuna de zgomotul sandalelor lui de cauciuc. Moko, palidă de tot, şi-a luat sandalele în mână şi a alergat desculţă. Yoshiyama s-a împiedicat pe scări şi a căzut. S-a lovit de balustradă deasupra ochiului şi i-a dat sângele. A

continuat să alerge, tuşind şi mârâind ceva. La ieşire, controlorul a apucat-o pe Moko de braţ, dar Yoshiyama l-a pocnit în faţă. Ne-am înghesuit în culoarul plin cu oameni. Moko a vrut să se aşeze pe vine, dar am ridicat-o. Mă dureau ochii şi îmi dădeau lacrimile când îmi masam tâmplele. Valuri violente de greaţă se ridicau din plăcile de gresie din pardoseală. Mi-am astupat gura cu mâna.

Lui Moko i se împleticeau picioarele. Mirosul negrilor cu care fusese până de dimineaţă dispăruse complet.

În curtea spitalului general mai rămăseseră încă bălţi. Copii cu suluri de ziare în braţe alergau evitând noroiul în care se vedeau urme de cauciucuri.

Undeva ciripeau păsări, dar nu reuşeam să le zăresc.

Cu o seară în urmă, când mă întorsesem acasă, vomasem violent de la mirosul ananasului.

Când am sărutat-o pe femeia din metrou, s-a uitat în ochii mei şi pentru o clipă a avut o expresie stranie. Ce expresie avusese oare?

Câteva păsări au coborât în curtea blocului. Cuplul de americani de la parter le arunca firimituri de pâine. Se uitau rapid împrejur, apucau firimiturile în cioc şi le înghiţeau repede. Dacă vreo firimitură cădea între pietre, o ciuguleau de acolo cu dibăcie. Pe lângă ele a trecut o femeie de serviciu, cu o basma pe cap, îndreptându-se către spital, dar păsările nu şi-au luat zborul.

De aici nu li se vedeau ochii. Îmi plac ochii păsărilor cu marginile lor rotunde. Erau nişte păsări cenuşii, cu pene roşii pe cap, ca o coroană.

M-am gândit să le dau lor ananasul pe care nu-l aruncasem încă.

Dinspre est, printr-o spărtură în nori, au pătruns razele soarelui. Atins de lumină, aerul a devenit lăptos. La parter s-a deschis cu zgomot uşa de la terasă şi păsările şi-au luat zborul.

Am intrat în cameră şi am adus ananasul.

— Ăă, mă gândeam să le dau ăsta, i-am spus femeii cu chip blând care îşi făcuse apariţia. Mi-a arătat rădăcina plopului şi mi-a zis că acolo ar fi bine să-l pun.

Când a căzut pe pământ, ananasul s-a storcit, dar s-a rostogolit totuşi şi s-a oprit lângă plop. Zgomotul ananasului zdrobit mi-a amintit de bătaia de ieri.

Americanca îşi scotea pudelul la plimbare. A văzut ananasul şi şi-a pus mâna cozoroc la ochi, s-a uitat în sus spre mine şi a dat din cap, zâmbind: Cred că o să le placă păsărilor.

— Okinawa unde s-a dus atunci? Mi-am făcut griji.

— Cică a dormit la hotel, s-a dus de unul singur la un hotel cu ora. Naşpa, în halul în care era, s-au uitat suspicioşi la el şi a fugit pe geam, păcat, mai şi plătise. Erau banii mei, da' n-are nimic.

La prânz veniseră Reiko şi Okinawa. Okinawa era iar beat şi duhnea îngrozitor, aşa că l-am trimis la duş, chiar dacă voia să ia heroină cât mai repede. Reiko mi-a şoptit la ureche, Nu-i spune ce-am făcut cu Saburo la petrecere, că mă omoară! Am râs şi am încuviinţat, iar Reiko s-a dezbrăcat şi ea şi a intrat în baie.

Yoshiyama era nervos, deoarece Kei nu apăruse cu o noapte în urmă. Okinawa venise cu noul album Doors şi a vrut să i-l arate, dar nu l-a interesat câtuşi de puţin. Din baie se auzeau gemetele lui Reiko. Moko a zis cu o faţă plictisită:

— Ryū, pune şi tu nişte muzică, ceva. M-am săturat, numai futaiuri, trebuie să mai fie şi altceva, trebuie să mai fie şi alte feluri de distracţie.

Am pus discul cu Doors şi în momentul ăla a apărut Kazuo, şchiopătând, împreună cu Kei, care îl ţinea de umeri. Am venit să luăm cadourile de la petrecere, ai? au zis. Erau deja ameţiţi de Nibrole. S-au sărutat sub ochii lui Yoshiyama.

Sărutând-o pe Kei, Kazuo se uita cu o privire îngrozitor de amuzată la Yoshiyama.

Yoshiyama s-a întors către Moko, care stătea alături tolănită în pat şi citea o revistă şi a îmbrăţişat-o brusc, încercând să o sărute. Ce faci, ziua-n amiaza mare, încetează, tu altceva nu mai ştii! Moko a ţipat la el şi l-a împins, iar Yoshiyama s-a uitat tăios la Kei, care râdea de toată scena. Moko a azvârlit revista pe covor şi a zis, Ryū, eu mă car, sunt obosită. Şi-a tras pe ea rochia de catifea pe care o purta când venise.

— Kei, tu unde ai dormit azi-noapte? a întrebat Yoshiyama, dându-sejos din pat.

— La Kazuo.

— A fost şi Reiko?

— Reiko s-a dus cu Okinawa la hotel. La Love Palace Joyneck din Shinkubo, cică tavanele sunt făcute din oglinzi.

— Te-ai futut cu Kazuo?

Moko îşi întorsese capul şi asculta cearta dintre Yoshiyama şi Kei. Se fardase simplu şi îşi aranjase părul. M-a bătut pe umăr, Ryū, dă-mi nişte haşiş.

— Nu mai vorbi în halul ăsta de faţă cu toată lumea, mi-e şi ruşine.

— Yoshiyama, pe bune, nu mai zi chestii din astea, mă bătuseră ăia şi ea doar m-a ajutat, nu mai vorbi aiurea de faţă cu toţi, i-a spus Kazuo lui Yoshiyama rânjind, apoi s-a întors către mine şi m-a întrebat, Nu mi-ai găsit bliţu' cumva? Am clătinat din cap. Abia îl cumpărasem, am dat douăzeci de

mii de yeni pe el, a mormăit, uitându-se în jos şi mângâindu-şi bandajele din jurul gleznelor.

— Auzi, Ryū, du-mă până în staţie, a spus Moko în timp ce se încălţa la ieşire, aranjându-şi pălăria în oglindă.

Ce faci, Moko, te cari? a întrebat Reiko, care se înfăşurase într-un prosop de baie şi bea o cola rece din frigider.

*

Pe drum, Moko m-a rugat să-i cumpăr o revistă şi ţigări. Fata de la tutungerie stropea cu apă pe trotuar şi când m-a văzut – mă ştia din vedere – mi-a zis, Ce prietenă drăguţă ai! Purta nişte pantaloni strimţi de culoarea oului de raţă şi i se zărea dunga de la chiloţi. Şi-a şters mâinile de şorţ şi, când ne-a dat ţigările, s-a uitat la unghiile lui Moko de la picioare, care erau date cu ojă roşie.

— Te mai doare fundu'?

— Când mă duc la budă mă mai doare un pic. Da' tipu' ăla, Jackson, a fost drăguţ, mi-a luat o eşarfă de la un magazin care e chiar în bază. E Lanvin!

— O să mai vii? Eu am cam obosit!

— Îhî, a fost cam gălăgie, da' dacă mai e vreun bairam, aş veni. Nu prea ai când să te distrezi. Dacă n-o să mai fie nimic interesant de făcut, mă mărit.

— Ce? Vrei să te măriţi?

— Bineânţeles. Ce credeai, că nu?

Un camion a luat o curbă prea strâns la intersecţie şi a ridicat un nor de praf. Mi-a intrat în ochi şi în gură. Am scuipat. Cin' te-a învăţat, mă, să conduci, a mormăit un poştaş, dându-se jos de pe bicicletă şi frecându-se la ochi.

— Ryū, ştii, ai grijă cu Yoshiyama, o cam bate pe Kei, ai grijă cu el, când se îmbată face nişte porcării nasoale, dă şi cu picioru' în ea, vorbeşte şi tu cu el.

— Dă pe bune în ea? Nu în glumă?

— Ce, mă? O dată i-a spart un dinte. Nu-l înţeleg pe Yoshiyama, oamenii când se îmbată se schimbă, în orice caz, ai grijă.

— Ai tăi sunt bine, sănătoşi?

— Îhî, taică-meu e un pic bolnav, da' frati-meu mai mare, ah, îl ştii şi tu, e prea serios. De-aia am ajuns eu aşa, da' în ultima vreme se pare că s-au resemnat, când le-am zis că am apărut pe coperta de la *An-an* maică-mea s-a bucurat, cre' că-s fericiţi.

— A venit vara! Ce puţin a plouat, nu?

— Aşa-i. Ryū, tu ai văzut filmu' cu *Woodstock?*

— Da, de ce?

— Vrei să-l mai vezi o dată? Sau poate o să te plictiseşti, nu ştiu, tu ce crezi?

— Sigur te plictiseşti, da' Jimi Hendrix e meseriaş, ăsta chiar a fost meseriaş.

— Ei, te plictiseşti, da' poate că o să te impresioneze şi dup-aia iar o să te plictiseşti, cine ştie, eu aş vrea să-l mai văd.

Iuuhuu, au strigat Tami şi Bob trecând pe lângă noi într-o maşină sport, galbenă. Moko le-a făcut cu mâna râzând şi a stins ţigara strivind-o cu tocul ei înalt.

*

— Ai dreptu' să spui aşa ceva? Ce vrei de la mine? Nu e din cauză că nu suntem luaţi, ce vrei să fac, ce dracu' să fac ca să fie bine? Vrei să-ţi spun că te iubesc? Asta e? Bine, îţi spun, da' să nu mă atingi şi nu mă mai bate la cap cu tâmpenii, te rog eu!

— Nu e, mă, aşa, nu te enerva, că nu e aşa, ce vreau eu să zic e să nu mai facem chestii care ne sictiresc unu' de altu', da? Noi nu facem decât de-astea, nu-i aşa? Ă? Înţelegi, să renunţăm. Mă asculţi, Kei?

— Te ascult, hai zi repede, termină mai repede.

— Eu nu vreau să ne despărţim, îmi iau şi serviciu, mă fac hamal în port, dacă merg în Yokohama o să câştig şase mii de yeni pe zi, ce, nu e mişto? O să fac asta cum trebuie, nu-ţi mai dau bătăi de cap, dacă vrei să te fuţi cu alţii, nu mă supăr, ţi-am zis eu ceva că ţi-ai tras-o cu cioroii ăia? Da' să nu mai facem chestii care ne seacă, atâta, e păcat să ne certăm aşa, de mâine mă duc să muncesc, că sunt puternic, bă!

Kei nu îşi lua mâna de după umărul lui Kazuo. Kazuo a înghiţit o pastilă de Nibrole; privea cearta celor doi rânjind.

Okinawa, doar în chiloţi, cu aburi încă ridicându-i-se din tot corpul, s-a aşezat pe podea în bucătărie şi şi-a făcut o injecţie cu heroină.

Reiko şi-a înfipt acul în dosul palmei, strâmbându-se. Bă, de unde ai învăţat tu să faci injecţii aşa de bine? a întrebat-o Okinawa. Kei mi-a aruncat o privire rapidă. De la Ryū, tu ce crezi, a spus ea, făcându-mi cu ochiul. Okinawa i-a zis lui Reiko:

— Ţi s-a cam lărgit.

— Nu vorbi prostii, ştii că mie nu-mi place sexul, de ce nu mă crezi, în afară de tine n-o fac cu nimeni.

Kei s-a ridicat, a pus primul album al celor de la Byrds şi a dat volumul tare.

Yoshiyama i-a spus ceva, dar s-a făcut că nu aude. Atunci s-a întins către staţie, a dat muzica mai încet şi i-a zis, Vreau să vorbim.

— N-avem ce să vorbim, eu vreau să ascult Byrds, aşa că dă-l mai tare.

— Kei, urma aia de pe gât o ai de la Kazuo? Aşa-i? De la Kazuo e?

— Boule, e de la petrecere, mi-a făcut-o un cioroi, uite, o vezi şi pe-asta? M-a supt un cioroi.

Kei şi-a ridicat fusta şi i-a arătat un semn mare pe coapsă. Încetează cu chestiile astea, i-a

spus Kazuo şi i-a tras fusta în jos.

— Aia, pe picior, o ştiu, da' pe aia de pe gât n-o aveai până ieri. Nu, Ryū, până ieri n-o avea! Kazuo, tu i-ai făcut-o, mă, da' dacă tu i-ai făcut-o, zi, mă, că e în regulă.

— Eu n-am buzele aşa de mari, şi, dacă tot zici că nu te deranjează, nu e cazul să iei lucrurile atât de în serios.

— Măi, Ryū, dă-l şi tu mai tare, de dimineaţă de când m-am trezit am tot vrut să ascult albumu' ăsta, am trecut special pe acasă să-l aduc, dă şi tu mai tare!

M-am întins pe pat, făcându-mă că nu aud ce-mi spune Kei. Mi-era lene să mă ridic şi să mă duc până la staţie. Îmi tăiam unghiile de la picioare. Reiko şi Okinawa întinseseră o pătură pe jos în bucătărie şi dormeau pe burtă.

— Ce vreau eu să zic n-are-a face cu urma de pe gâtul tău, e ce încerc mereu să-ţi zic. E vorba de ceva mult mai serios. Să fim un pic mai atenţi, s-avem un pic mai multă grijă unul de altul, aia e. Noi trăim într-o dimensiune cumva diferită de restul lumii şi tre' s-avem mai multă grijă unul de altul.

Masându-şi picioarele, Kazuo l-a întrebat pe Yoshiyama, Ce-i mă căcatu' ăsta cu dimensiunea diferită? Ce înseamnă asta?

Fără să se uite măcar la Kazuo, Yoshiyama a mormăit, Nu e treaba ta asta.

Unghiile mele miroseau exact ca ananasul. Am simţit ceva pe coapsă, am dat perna la o parte şi am găsit sutienul pe care îl uitase Moko. Avea sârmă şi era brodat cu flori. Mirosea a detergent. L-am aruncat în dulap. Neglijeul argintiu atârna pe un umeraş. Mi-am amintit de gustul spermei călduţe a lui Jackson şi mi-a venit să vomit. Aveam senzaţia că persista pe undeva prin gură, şi dacă dădeam cu limba, îi simţeam uneori gustul. Am aruncat unghiile tăiate pe balcon. În curtea spitalului o femeie plimba un ciobănesc. A salutat

pe cineva care a trecut pe lângă ea şi au început să vorbească. Câinele trăgea de lesă să meargă mai departe. De aici părea că femeia are dinţii îngrozitor de negri şi de stricaţi, ca o femeie din perioada Edo. Când râdea, îşi punea mâna la gură. Câinele scheuna de mama focului, uitându-se înainte şi tot încercând să plece.

— Chestia e că noi avem nevoie unul de celălalt. Nu prea înţeleg, da' în afară de Kei eu nu mai am pe nimeni, nici maică-mea nu mai e, şi noi avem o groază de duşmani, aşa-i? Dacă-o găseşte pe Kei poliţistul care o supraveghează, a belit-o; şi pe mine dacă mă mai prind, de data asta nu mai scap doar cu şcoala de corecţie. Tre' să ne ajutăm reciproc, ca pe vremuri, mai ţii minte cum am înotat împreună în râul ăla din Kyoto? Când ne-am cunoscut, aş vrea să ne întoarcem la perioada aia. Nu înţeleg de ce tre' să ne certăm în halul ăsta, hai să încercăm să ne apropiem mai mult, nu banii sunt problema, ne-am descurcat până acum, şi o să muncesc din nou. Uite, ne-a zis Moko de locul ăla din Roppongi, mă duc şi iau o masă şi nişte rafturi, cică găseşti acolo şi bufet, şi aragaz. Şi tu o să le vopseşti!

Şi strângem nişte bani, fiindcă o să mă duc la muncă, strângem nişte bani şi o să îţi iei o pisică. La Tokyu era o pisică cenuşie, una persană, ai zis c-o vrei, ţi-o cumpăr! Mai mult, ne mutăm într-un apartament ca lumea, care să aibă şi budă.

Putem să venim la Fussa, ca Ryū, ce zici, stăm împreună cu Moko şi cu Okinawa. Pe-aici sunt multe camere de închiriat pentru soldaţii americani şi găsim şi iarbă, şi sunt şi bairame în fiecare zi. Un tovarăş de-al lui Ryū, un străin, cică are o maşină veche de vânzare, o cumpărăm noi, îmi iau permis. Îl iau uşor. Şi o să putem să mergem la mare, putem să ne distrăm, ce zici, Kei, putem să ne distrăm.

Când s-a prăpădit maică-mea, n-am fost distant, înţelege şi tu, că doar nu era ea mai

importantă! în orice caz, maică-mea nu mai e şi în afară de tine nu mai am pe nimeni. Întoarce-te şi hai să reparăm lucrurile!

Ai înţeles, Kei, ai înţeles?

Yoshiyama a încercat să-i pună mâna pe obraz. Kei i-a dat-o la o parte şi, cu ochii-n jos, a râs.

— Cum poţi să zici aşa ceva şi să mai şi crezi ce zici? Nu ţi-e ruşine? Te aude toată lumea. Şi ce-i cu maică-ta? N-are nici o legătură, eu n-am cunoscut-o, maică-ta n-are nici o legătură. Mi-e silă să mai stau cu tine, înţelegi? Nu mă mai suport, mă simt oribil dacă mai stau cu tine, mă simt oribil şi nu pot să suport chestia asta!

Kazuo se abţinea să nu râdă. Cât timp a vorbit Yoshiyama, şi-a ţinut mâna la gură şi s-a chinuit să nu izbucnească în hohote. Privirile ni s-au întâlnit şi, în timp ce Kei încă mai comenta, n-a mai putut să se abţină şi l-a umflat râsul. Auzi, mă, pisică persană!

— Yoshiyama, deci dacă ai ceva de spus, poţi să-mi spui după ce îmi dai înapoi lănţişorul pe care mi l-ai amanetat. După ce-mi dai înapoi lănţişorul de aur de la taică-meu poţi să vorbeşti. Dup-aia, da!?

Tu l-ai amanetat, voiai să-ţi iei Hyminal, erai mangă.

Kei a început să plângă. Faţa îi tremura. Când a văzut-o, Kâzuo s-a potolit în fine din râs.

— Nu mai spune, păi da' n-ai fost şi tu de acord? Nu ziceai că vrei Hyminal, tu ai zis prima, tu mi-ai zis să-l duc la amanet!

Kei şi-a şters lacrimile.

— Gata, termină! Ăsta eşti tu, mi-a ajuns. Tu nu ştii că eu am plâns dup-aia, când ne întorceam, am plâns, nu ştii, că tu cântai.

— Ce-i, mă, hai, nu plânge, Kei, îl iau înapoi, îl iau imediat, muncesc ca docher şi-l iau imediat, încă nu-i pierdut, hai nu plânge!

Kei şi-a suflat nasul, şi-a şters lacrimile şi nu i-a mai răspuns lui Yoshiyama, indiferent ce-i spunea acesta. L-a rugat pe Kazuo să meargă până afară. Kazuo i-a arătat piciorul şi i-a zis că e obosit, dar Kei l-a ridicat cu forţa şi, când a văzut-o că iar i se umplu ochii de lacrimi, a încuviinţat, în silă.

Ryū, mergem pe acoperiş, să vii şi tu mai încolo să cânţi la flaut.

Când s-a închis uşa, Yoshiyama a strigat după Kei, dar de afară nu a venit nici un răspuns.

Okinawa, palid şi nesigur, a venit cu trei ceşti de cafea. Îi tremurau mâinile şi a vărsat un pic pe covor.

— Bă, Yoshiyama, ia nişte cafea, că arăţi ca dracu'. Las-o, mă, n-ai ce să faci, na cafea aicea!

Yoshiyama a refuzat cafeaua, iar Okinawa a mormăit, Treaba ta. Cu spinarea încovoiată, Yoshiyama se uita la perete, din timp în timp mai ofta, dădea să zică ceva, dar renunţa. O vedeam pe Reiko întinsă pe podeaua din bucătărie. Pieptul îi urca şi cobora încet şi avea picioarele crăcănate şi aruncate într-o parte ca un câine mort. Din când în când tresărea.

Yoshiyama s-a uitat l-a noi, s-a ridicat în picioare şi a vrut să iasă. I-a aruncat o privire lui Reiko, care dormea, a băut nişte apă de la robinet şi a deschis uşa.

— Yoshiyama, nu pleca, stai, mă, aici, am zis eu, dar, drept răspuns, nu s-a auzit decât zgomotul uşii închise.

Okinawa a schiţat un zâmbet amar şi a plescăit din limbă.

— Ăştia doi nu mai poa' să facă nimica, da' Yoshiyama nu înţelege, dacă-i tâmpit!

Ryū, vrei heroină? E super-curată asta, mai am un pic.

— Mersi, da' sunt cam obosit azi.

— Şi zi aşa, exersezi la flaut?

— Nu, mă.

— Păi da' nu din muzică o să trăieşti?

— Nu-i bătut în cuie. În orice caz, acum n-am chef de nimic. Pur şi simplu nu-mi surâde nimic.

Okinawa a pus albumul cu Doors pe care-l adusese.

— Ce-i, eşti plictisit?

— Mda, da' nu e chiar plictiseală, e altceva, diferit de plictiseală.

— M-am întâlnit într-o zi cu Kurokawa, zicea că e disperat. Nu prea am înţeles ce voia, dar, în orice caz, era disperat. Cică vrea să se ducă în Argentina, să intre în trupele de gherilă. Dacă i-a spus unuia ca mine aşa ceva, bănuiesc că n-o să se ducă, de fapt. Tu nu te gândeşti la chestii de-astea, nu?

— Nu, nu. Eu doar, ştii, acum mă simt gol. Gol. Pe vremuri se întâmplau o groază de chestii, dar acum sunt gol, nu mai pot să fac nimic, pentru că sunt gol, nu mai e nimic. De-aia acum vreau să mă uit la lume. Vreau să văd diverse lucruri.

Cafeaua lui Okinawa era prea tare, n-o puteam bea. Am adăugat nişte apă fierbinte peste ea.

— Păi atunci du-te în India.

— Ce? Ce-ţi veni cu India?

— Du-te în India şi o să vezi diverse lucruri.

— De ce să trebuiască să mă duc în India? Nu de asta e vorba, îmi ajunge aici. Pot să văd chestii şi aici, nu e nevoie să merg până acolo.

— Atunci vrei să încerci LSD? Vrei să trăieşti fel de fel de experienţe? Nu înţeleg ce vrei de fapt.

— Nici eu nu ştiu exact. Nu ştiu ce ar fi bine să fac. Doar că nu mă duc în India, nu vreau să mă duc nicăieri. În ultimul timp, ştii, mă uit afară pe geam. Mă uit mult, la ploaie şi la păsări, sau pur şi simplu la oamenii care trec pe stradă. Mă tooot uit, e interesant, asta voiam să spun când am zis că vreau să mă uit la lume. În ultima vreme, nu ştiu de ce, dar totul pare nou, mult mai proaspăt.

— Nu vorbi ca un moş, Ryū, când ajungi să spui că totul pare nou, ăsta-i semn de bătrâneţe.

— Nu fi tâmpit, nu asta vreau să zic.

— Ba chiar asta e, numa' că tu eşti mult mai tânăr ca mine şi nu ştii, tu mai bine cântă la flaut, asta ar trebui să faci. Nu te mai înhăita cu tâmpiţi ca Yoshiyama, fă şi tu ce trebuie, uite, o dată ai cântat la flaut de ziua mea.

La bar la Reiko, am fost foarte fericit atunci. Nu ştiu, îmi treceau fiori prin piept, am avut o stare de nedescris. Mă simţeam foarte liniştit. Nu pot să-ţi explic prea bine, dar mă simţeam de parcă mă împăcasem cu toţi ăia cu care m-am certat. M-am gândit atunci că eşti un tip foarte fericit, te-am invidiat că ai reuşit să mă bagi în starea aia. Nu ştiu, mă, eu nu pot să fac nimic. De-atunci nu m-am mai simţit aşa. Mă rog, probabil că dacă cineva face ceva, numai el poate să înţeleagă. Eu sunt doar un *junkie* şi, când rămân fără heroină, simt că nu mai pot după o doză, sunt în stare să omor pe cineva ca să fac rost, într-un moment din ăsta m-am gândit la ceva. Aveam senzaţia că e ceva, nu, că între mine şi heroină, ştii, ar putea să fie ceva. Tremuram în ultimul hal şi eram nebun după o doză, da' aveam senzaţia că lipseşte ceva între mine şi heroină. Bine, o dată ce îmi iau doza nu mă mai pot gândi la nimic. Şi chestia aia care lipseşte, nu ştiu, nu e Reiko, nu e nici maică-mea, e momentul ăla în care ai cântat la flaut. Voiam să vorbesc cu tine odată despre chestia asta. Nu ştiu cum te simţeai tu când ai cântat, da' pe mine m-ai băgat într-o stare meseriaşă. În momentele alea mă gândesc mereu că vreau şi eu ce ai avut tu atunci. De câte ori trag heroina în seringă mă gândesc la asta, eu sunt belit, corpu' meu e o ruină. Uită-te şi tu ce faţă fleşcăită am, sigur mă curăţ în curând. Da' mă doare-n cur dacă o să crap, n-ai ce-i face, n-am nici un fel de regrete.

Numa' atât, vreau să ştiu mai bine ce e starea aia pe care am avut-o atunci când ai cântat la flaut.

Numa' asta simt, că vreau să ştiu ce a fost aia. Dacă aş şti, poate că m-aş lăsa de heroină, sau poate că nu. Nu ăsta e motivul, da' tu să cânţi la flaut, dacă fac rost de bani, o să vând eu nişte heroină, îţi cumpăr un flaut ca lumea.

Okinawa avea ochii tulburi şi roşii. Vorbea cu cafeaua în mână şi şi-a vărsat câteva picături pe chiloţi.

— Da, te rog, un Muramatsu!

— Ă? Ce-i aia?

— Muramatsu e o marcă de flaute. Asta îmi doresc, un Muramatsu.

— Gata, am înţeles. Îţi iau de ziua ta, da' să-mi mai cânţi.

*

Ryū, vino să-i potoleşti, m-am săturat de amândoi. Şi mă mai doare şi piciorul.

Kazuo deschisese uşa şi, gâfâind, ne-a zis că Yoshiyama a luat-o la şuturi pe Kei.

Okinawa s-a întins pe pat şi nu a spus nimic.

De pe acoperiş se auzeau ţipete ce păreau să fie ale lui Kei. Nu striga pe cineva, erau ţipetele alea grele pe care nu le poţi înăbuşi când eşti lovit.

Kazuo a sorbit din cafeaua rece lăsată de Yoshiyama, şi-a aprins o ţigară şi a început să-şi schimbe bandajele de la picior. Dacă nu te duci acuma, ăla o omoară, e nebun de legat, a mormăit el.

Okinawa s-a ridicat şi i-a spus:

— Lasă-i, mă, în pace, lasă-i să facă cum vor, eu m-am săturat de tot. Auzi, da' la picior ce-ai păţit?

— A, de la o bâtă, trosc!

— Cine?

— Un bodyguard de la Hibiya, mi-e şi silă să mai povestesc, mai bine nu mă duceam deloc acolo.

— Da' e o vânătaie, nu? Dacă ai vânătaie, nu e nevoie de bandaje, îţi pui Salonpas. Ţi-a rupt vreun os?

— Da, mă, da' ăla îşi bătuse cuie în bâtă. De-aia tre' să ţin locul dezinfectat, ştii şi tu că de la cuie faci cel mai uşor puroi.

*

În spatele rufelor puse la uscat, bătute de vânt, Yoshiyama o ţinea pe Kei de păr şi o lovea cu piciorul în burtă. Kei, cu faţa umflată, gemea când genunchiul lui Yoshiyama se afunda în burta ei.

Kei scuipa sânge şi era moale de tot. Yoshiyama era scăldat în sudoare rece şi avea umerii ţepeni.

*

Întinsă pe pat, Kei gemea de durere. Îi clănţăneau dinţii, îşi încleşta degetele în cearşafuri, se apăsa cu mâinile unde fusese lovită. Reiko s-a trezit, a venit împleticindu-se din bucătărie şi i-a tras o palmă zdravănă lui Yoshiyama, care plângea.

Kazuo, cu o faţă nefericită, îşi dezinfecta rana cu un medicament urât mirositor. Okinawa a dizolvat o pilulă Nibrole în apă caldă şi i-a dat lui Kei.

E cam belită treaba, să-i dai în burtă. Yoshiyama, dacă moare Kei, se cheamă crimă, a spus Okinawa. Mor şi eu împreună cu ea, a venit răspunsul plângăcios. Kazuo a chicotit. Reiko i-a pus lui Kei un prosop umed pe frunte şi i-a şters sângele de pe faţă. Pe burtă i se vedeau urme vinete. Sigur avea hemoragie internă. Insista că nu vrea să meargă la spital. Yoshiyama s-a apropiat şi, cu lacrimile căzându-i pe burta lui Kei, s-a uitat la ea. Lui Kei îi zvâcnea o venă groasă la tâmplă şi transpira necontenit o sudoare gălbuie. Tot ochiul drept era roşu. Reiko i-a desfăcut buzele sparte şi a

încercat să oprească cu un tifon sângele care curgea de la un dinte rupt.

— Iartă-mă, iartă-mă, Kei! a zis Yoshiyama încet, cu o voce răguşită. Kazuo, care terminase de schimbat bandajele, i-a zis, Ce iartă-mă, uită-te ce i-ai făcut!

— Spală-te pe faţă!

Reiko l-a împins pe Yoshiyama spre bucătărie. Nu suport să te văd cu faţa aia, hai, du-te şi spală-te!

Kei şi-a luat mâna de pe burtă, a clătinat din cap că nu vrea heroina pe care i-o oferise Okinawa şi a spus gâfâind:

— Îmi pare rău, v-am stricat buna dispoziţie, da' gata, s-a terminat, de-aia am înghiţit-o şi pe asta, fiindcă de-acum s-a terminat.

Nu te necăji, că nu ne distram chiar aşa de tare, a râs Okinawa.

Yoshiyama a început din nou să plângă.

— Kei, nu spune aşa ceva, nu spune că s-a terminat, Kei, nu mă părăsi, te rog, iartă-mă, fac orice!

Okinawa l-a împins pe Yoshiyama spre bucătărie.

Gata, s-a terminat, du-te şi spală-te pe faţă!

Yoshiyama a dat din cap, s-a şters pe faţă cu mâneca şi s-a îndreptat spre bucătărie. S-a auzit apa curgând.

Când s-a întors, Kazuo a scăpat un strigăt. Băi, ăsta-i dus! a clătinat Okinawa din cap. In clipa în care l-a văzut, Reiko a ţipat şi a închis ochii. Yoshiyama avea încheietura de la mâna stângă despicată şi sângele îi curgea pe covor. Kazuo s-a ridicat în picioare şi a strigat, Ryū, cheamă o ambulanţă!

Yoshiyama îşi ţinea cu mâna dreaptă încheietura tăiată. Kei, acuma înţelegi? a zis cu o voce nazală.

Am vrut să mă duc să chem o ambulanţă, dar Kei m-a apucat de braţ şi m-a oprit. S-a ridicat,

ajutată de Reiko, şi l-a privit drept în ochi pe Yoshiyama, care sângera. S-a apropiat de el şi i-a atins uşor rana. Yoshiyama se oprise din plâns. Kei i-a apucat încheietura tăiată şi a ridicat-o până în dreptul ochilor. A vorbit cu greutate, din cauza gurii umflate:

— Yoshiyama, noi mergem acum să mâncăm. N-am mâncat încă nici unul dintre noi, aşa că mergem la masă. Tu, dacă vrei să mori, poţi să mori singur şi nu-i fă probleme lui Ryū, du-te afară şi mori singur!

O asistentă cu un buchet de flori în mână trecea pe coridorul lustruit cu ceară. Nu avea decât un singur ciorap, cealaltă gleznă era înfăşurată într-un bandaj pătat cu galben. Femeia din faţa mea, care-şi bălăngănea plictisită picioarele, şi-a aruncat privirea asupra buchetului mare de flori, învelit în celofan strălucitor, a bătut-o pe umăr pe cea de lângă ea, care părea să-i fie mamă, şi i-a şoptit, Cine ştie ce scump o fi fost!

Un bărbat în cârjă, cu câteva reviste în mâna stângă, a tăiat rândul celor care îşi aşteptau medicamentele. Piciorul drept îi era ţeapăn de la coapsă, avea *glezna* răsucită spre interior şi de pe căpută îi curgea praf alb pe degete. Degetul mic şi inelarul se iveau ca doi negi din bucata aceea de carne în formă de picior.

Lângă mine stătea un bătrân cu gâtul înfăşurat în bandaje rigide. În faţa lui era o femeie care tricota. Bătrânul a intrat în vorbă cu ea:

Am venit să-mi îndrepte gâtul. Câteva fire de păr alb şi uscat îi atârnau în barbă, iar ochii, ca două crăpături, abia dacă se puteau distinge printre riduri. O privea pe femeia care împletea cuminte.

Doare de mai bine mori, doare aşa rău că mă gândesc că mai bine muream. Nu-mi place, chiar

nu s-o putea face altceva pentru noi ăştia bătrâni?

Bătrânul a râs hârâit, ducându-şi mâna la bandaj, iar femeia negricioasă cu gâtul gros l-a privit fără să se oprească din tricotat.

— Trebuie că vă e foarte greu.

Bătrânul a râs, şi-a mângâiat faţa plină de pete roşii şi maronii, apoi a tuşit sec.

Of, of, nu mai merge nici să conduci când îmbătrâneşti, nu mă mai lasă noră-mea să mă urc în maşină, nici asta nu mai am voie.

O femeie de serviciu, cu un batic alb pe cap, a venit să şteargă sângele care-i picura lui Yoshiyama pe podea.

Îndoită de spate, femeia cu faţă rotundă căra un mop şi o găleată. Şi-a întors capul spre coridorul de unde venise şi a strigat, Kashi, Kashi, e-n regulă, nu mai e nevoie!

Toţi cei din sala de aşteptare şi-au ridicat privirile. Femeia a început să şteargă pe jos, fredonând un cântec vechi.

Ce avem aici, sinucidere? Mă rog, dacă n-ai murit e doar tentativă, dar să ştii că de la bun început n-ai procedat bine. Oamenii sunt clădiţi zdravăn, să nu moară aşa uşor. Tre' să-ţi apeşi cu putere încheieturile de un perete şi să tragi de piele, până-ţi iese o venă şi atunci, harşti! Dar dacă vrei într-adevăr să mori, nu să te prosteşti, uite aici, sub ureche, tai cu o lamă şi te-ai dus. Chiar dacă te aduc imediat la mine cu salvarea, tot nu mai ai scăpare, i-a spus lui Yoshiyama doctorul care-l examinase.

Cât stătusem în sala de aşteptare, Yoshiyama se frecase la ochi.

Probabil că nu voia ca doctorul ăsta între două vârste să vadă că plânsese.

Bătrânul cu gâtul bandajat a intrat în vorbă cu femeia de serviciu:

— Se duce?

— Ce? A, dacă dai cât e încă ud, se duce imediat, dar altfel...

— E tare greu.

— Ce anume?

— Să cureţi sânge, e tare greu.

În curtea spitalului se jucau trei copii în cărucioare. Toţi aveau gâturile subţiri, îşi aruncau unul altuia o minge galbenă şi, când nu reuşeau să o prindă, o asistentă le-o ridica. Uitându-mă mai bine, am observat că unuia dintre copii îi lipseau mâinile de la încheietură. Lovea cu braţele mingea pe care o arunca asistenta, dar aceasta o lua în direcţie greşită. Totuşi copilul râdea, dezvelindu-şi dinţii.

— Ia uite, cine-ar fi zis că sângele poa' să fie o problemă! Eu n-am făcut războiu' şi nu prea am văzut mult sânge, da' uite ce problemă e, tare mă mir.

— Păi da' ce, eu am făcut războiul?

Femeia de serviciu a turnat un praf alb pe urmele de sânge. S-a aşezat în genunchi şi a început să frece cu peria.

Mingea s-a rostogolit într-o băltoacă, iar asistenta a şters-o cu o cârpă. Copilul fără mâini a strigat nerăbdător, agitându-şi braţele scurte.

— Cică se duce dacă dai cu acid clorhidric, sau aşa ceva.

— Ăla e doar pentru toalete. Dacă dau pe aici se strică toată podeaua.

În depărtare, copacii se clătinau. Asistenta arunca mingea copiilor. Femei însărcinate, cu abdomenele umflate, coborau în grupuri din autobuz, îndreptându-se către spital. Un bărbat tânăr cu un buchet de flori în mână a urcat în grabă pe scări. Femeia care tricota s-a uitat către el. Femeia de serviciu fredona acelaşi cântec de mai înainte, iar bătrânul citea un ziar pe care îl ridicase în dreptul ochilor, deoarece nu-şi putea înclina capul.

Sângele lui Yoshiyama, amestecat cu praful alb, formase o spumă roz pe podea.

— Ryū, îmi pare rău, o să adun bani şi mă duc în India, muncesc ca hamal şi strâng bani, n-o să-ţi mai fac probleme, mă duc în India.

Pe drumul înapoi de la spital, Yoshiyama a continuat să vorbească de unul singur. Pe sandalele de cauciuc şi pe degetele de la picioare avea urme de sânge. Îşi atingea din când în când pansamentul. Încă era palid, dar spunea că nu îl doare. Ananasul aruncat se rostogolise chiar lângă plop. Era seară şi nu se zărea nici o pasăre.

*

Kazuo nu mai era; Kei ne-a spus că plecase imediat după noi.

Ar trebui să înveţe de la Yoshiyama ce-i aia curaj, e camtâmpit, nu-nţelege nimic.

Okinawa şi-a făcut a treia doză de heroină şi s-a rostogolit pe podea. Faţa lui Kei deja se mai dezumflase. Yoshiyama s-a aşezat la televizor.

E un film despre viaţa lui Van Gogh, Ryū, uită-te şi tu!

Cineva a cerut o cafea, dar Reiko n-a răspuns. Yoshiyama i-a spus lui Kei că s-a hotărât să plece în India. Da? i-a răspuns ea monosilabic.

Reiko s-a ridicat şi l-a zgâlţâit de umăr pe Okinawa, care stătea nemişcat cu o ţigară în gură. Unde ai pus ce-a rămas? Cretinule, nu mai ai, s-a terminat, dacă vrei să-ţi mai injectezi cumpără-ţi singur! I-a tras un şut cât de tare a putut lui Okinawa în picior. Scrumul ţigării i-a căzut lui Okinawa pe pieptul gol. A râs încet, dar nu s-a mişcat. Reiko i-a izbit seringa de podeaua de ciment a balconului.

Ia să strângi! am zis eu, dar Reiko nu mi-a răspuns şi a înghiţit cinci pastile de Nibrole. Okinawa continua să râdă, tremurând.

— Ryū, nu vrei să cânţi un pic la flaut? a spus el, uitându-se la mine.

La televizor, Van Gogh, interpretat de Kirk Douglas, îşi tăia, tremurând, o ureche.

Yoshiyama s-a luat după ăsta, tu orice ai face imiţi pe cineva, a spus Kei.

— N-am chef să cânt acum, Okinawa.

Van Gogh a ţipat şi toţi, în afară de Okinawa, ne-am întors capetele către televizor.

Pipăindu-şi bandajele pline de sânge, Yoshiyama tot încerca să intre în vorbă cu Kei. Te mai doare burta, pentru mine a fost un moment hotărâtor, în cazul în care mă duc în India, poţi să ajungi până la Singapore şi acolo o să vin eu să te aştept şi o să putem să mergem în Hawaii. Kei nu îi răspundea.

Pieptul lui Okinawa se ridica şi cobora încet.

Eu o să-mi vând corpul şi o să-mi cumpăr heroină, aşa cum mi-a zis Jackson. Ryū, du-mă la Jackson, mi-a zis că pot să merg oricând, lui Okinawa nu-i mai cer, du-mă la Jackson, a strigat deodată Reiko. Okinawa râdea de nu mai putea.

— Râzi tu, da' nu eşti decît un *junkie,* eşti un boschetar, uite ce murdar eşti, exact ca aurolacii. M-am săturat să-ţi sug pula aia împuţită şi fleşcăită! Impotentule! O să vând baru', Ryū. Dup-aia o să vin aici, aşa că o să-mi iau o maşină, o să-mi cumpăr heroină. Şi o să fiu femeia lui Jackson. Sau a lui Saburo.

O să-mi iau o rulotă, un autobuz din ăla în care poţi să dormi, şi o să dau bairame în fiecare zi. Ryū, să-mi cauţi o maşină din aia!

Okinawa, tu nu ştii ce lungă o au negrii ! Chiar dacă iau heroină, tot stă lungă şi ţi-o bagă adânc de tot. Da' tu, mă, tu eşti un aurolac, ştii cât de tare puţi?

Okinawa s-a ridicat şi şi-a aprins o ţigară. Cu privirea pierdută, sufla uşor fumul.

— Reiko, întoarce-te în Okinawa, te duc eu. E mai bine aşa, întoarce-te la cursurile de coafeză, vorbesc eu cu maică-ta. Nu-i bine să stai într-un loc ca ăsta.

— Nu fac mişto, Okinawa, du-te şi te culcă, data viitoare cînd o să rămâi fără droguri şi o să vii la mine să mă rogi plângînd, n-o să-ţi împrumut nimic. Tu să te întorci în Okinawa, tu vrei să te întorci acolo, da' eu nu-ţi dau bani de drum. Nu mai ai heroină, să nu vii la mine să plângi după bani. Să nu te mai aud, dă-mi şi mie măcar o mie de yeni, că nu mai vezi nici un yen de la mine! Tu să te întorci în Okinawa!

Okinawa s-a întins din nou şi a mormăit, Treaba ta. Apoi mi-a spus, Bă, cântă la flaut!

— Ţi-am zis că n-am chef să cânt!

Yoshiyama se uita la televizor, fără să mai zică nimic. Kei, care părea că încă mai suferă, a mai luat nişte Nibrole. La televizor s-a auzit o împuşcătură, lui Van Gogh i-a tremurat gâtul şi Yoshiyama a murmurat, Gata, s-a dus!

Pe o grindă era un fluture de noapte.

La început am crezut că era o pată, dar, uitându-mă mai bine, mi-am dat seama că îşi schimbase puţin poziţia. Pe aripile cenuşii îi creştea un puf subţire.

După ce a plecat toată lumea, am avut senzaţia că încăperea e mai întunecată decât de obicei. Nu că lumina e mai slabă, ci mi se părea că eu mă îndepărtasem de sursa de lumină.

Pe podea căzuseră tot felul de lucruri. Fire încâlcite de păr, astea sigur sunt de la Moko. Hârtia în care fusese împachetată prăjitura pe care o adusese Lilly, firimituri, bucăţi de unghii roşii, negre şi transparente, petale, şerveţele murdare, chiloţi de damă, sângele uscat al lui Yoshiyama, ciorapi, ţigări rupte, cioburi, petice de folie de aluminiu, un borcan de maioneză.

Coperţi de discuri, filme, cutia în formă de stea în care fusese o prăjitură, un etui de seringă, o carte – era o antologie de poezii de Mallarme pe care o uitase Kazuo. Am luat cartea şi am storcit fluturele cu dungi albe şi negre. Pe lângă zgomotul

pe care l-au făcut sucurile ce au ţâşnit din burta lui, s-a auzit şi un ţipăt mic.

— Ryū, eşti obosit, ochii tăi arată ciudat, n-ar fi mai bine să te întorci acasă şi să te culci?

După ce omorâsem fluturele, începuse să mă împungă foamea, aşa că am ros din friptura de pui rece care rămăsese în frigider. Se stricase de tot, acreala înţepătoare mi s-a răspândit parcă în cap. Când am încercat să-mi bag degetele în gât şi să scot bucata cleioasă, m-a trecut un fior. Un fior atât de intens, de parcă îmi trăsese cineva un şut. Oricât m-am frecat pe gât, tot îmi rămânea pielea de găină. Am făcut gargară de nu ştiu câte ori, dar acreala nu mi se ducea din gură şi îmi simţeam gingiile unsuroase. Pielea de pui care mi se înfipsese între dinţi îmi amorţea limba. Am scuipat bucata de carne, plină de salivă, care a plutit soios în chiuvetă. Gaura de scurgere era înfundată de o bucată de cartof şi chiuveta era plină de apă murdară şi grăsime sleită. Am scos bucata de cartof, slinoasă şi băloasă, şi apa a început să se scurgă. Bucata de pui a fost suptă în gaura rotundă.

— N-ar fi mai bine să te întorci acasă şi să te culci? S-au cărat ciudaţii ăia?

Lilly aranja patul. Prin neglijeul semi-transparent i se întrezărea fundul bombat. Inelul de la mâna stângă îi strălucea când şi când în lumina roşie din tavan. O lumină reflectată egal pe toate suprafeţele lui.

Sorbită în gaura de scurgere, bucata de friptură de pui rămăsese înţepenită în cele patru găurele. Pe carnea lipicioasă, deşi mestecată şi dizolvată de saliva mea, se vedeau clar porii şi câteva tuleie care păreau de plastic. Aveam pe mâini grăsime urât mirositoare şi degeaba m-am spălat, căci mirosul persista. M-am întors în

sufragerie şi mi-am luat o ţigară de pe televizor. M-a cuprins o nelinişte de ne-descris. Mă simţeam de parcă m-ar fi îmbrăţişat o bătrână care suferă de o boală de piele.

— S-au cărat ciudaţii ăia? Ryū, hai să-ţi dau o cafea, ceva.

Măsuţa albă şi rotundă, făcută de deţinuţi în Finlanda, măsuţa cu care Lilly se mândrea întotdeauna, reflecta lumina. Pe suprafaţa ei se distingeau câteva nuanţe verzi. O dată ce le-am observat, nuanţele de verde s-au intensificat în ochii mei. Erau exact precum verdele acela special, apropiat de portocaliu, pe care îl vezi când soarele se scufundă în mare.

— Ia zi, bei o cafea? îţi pun şi nişte coniac, trebuie să dormi ca lumea. Şi eu mă simt aiurea din ziua aia, nici nu m-am mai dus la muncă. Trebuie să repar şi maşina, am zgâriat-o rău de tot, nu s-a îndoit tabla, da' costă foarte mult s-o vopseşti, e nasol. Da' vreau să mai facem de-astea.

Lilly s-a ridicat de pe canapea. Glasul ei venea din depărtare. Parcă mă uitam la un film vechi, parcă Lilly stătea la distanţă de mine şi îmi vorbea printr-un tub. Lângă mine nu era decât o păpuşă minuţios lucrată care arăta ca Lilly. Îşi mişca gura, dar vorbele ei nu erau decât o bandă înregistrată.

Acasă, valul de frig care mă cuprinsese nu mă părăsea. Am scos un pulover şi l-am pus pe mine, am închis uşa de la balcon şi am tras draperiile, dar tot îngheţat eram, cu toate că începusem să transpir.

În camera închisă, vântul se auzea acum mai încet, ca o şoaptă. Nu mai vedeam nimic afară şi mă simţeam prizonier acolo.

Nu dădusem prea mare atenţie peisajului de afară, dar acum îmi apăreau în faţa ochilor beţivul care traversa strada, femeia roşcată care alerga, cutia goală de suc pe care cineva o aruncase dintr-o maşină în mers, silueta întunecată a plopului,

umbra spitalului în noapte, stelele, toate îmi apăreau clar în faţa ochilor. În cameră plutea un abur neobişnuit. Mi-era greu să respir. Fumul de ţigară se înălţa şi de undeva veni miros de unt topit.

Am căutat gaura prin care pătrundea mirosul acela, dar am călcat pe nişte insecte moarte şi m-am murdărit pe picioare de sucurile şi de praful de pe aripile lor. Se auzea un câine lătrând. Am dat drumul la radio. Van Morrison cânta *Domino.*

Am deschis televizorul şi deodată a apărut un nebun ras în cap care urla fioros: „Nu e evident?" Am închis televizorul şi pe ecranul înnegrit a apărut chipul meu, distorsionat. Eul de pe ecranul întunecat îşi mişca buzele, vorbea de unul singur.

— Am dat de unu' exact ca tine într-o carte, seamănă perfect cu tine.

Lilly s-a aşezat pe un scaun în bucătărie, aşteptând să fiarbă apa din cana rotundă de sticlă. Am prins o gâză care zbura primprejur. M-am afundat în canapeaua pe care până mai înainte stătuse Lilly şi mi-am trecut limba peste buze de nenumărate ori.

— Tipu' ăsta are câteva prostituate în Las Vegas şi dă petreceri pentru fel de fel de tipi bogaţi şi le oferă femei, exact ca tine, aşa-i? Şi e tânăr, cred că e de o vârstă cu tine, tu cât ai, nouăşpe?

Sticla s-a albit şi au început să iasă aburi. Flacăra tremurătoare a lămpii cu alcool se reflecta în geam. Pe perete se mişcau umbrele mari ale lui Lilly. Umbra de la becul din tavan, mai mică şi mai întunecată, şi încă una, de la lampa cu alcool, mai mare şi mai subţire, se suprapuneau cu mişcări complicate, ca o vietate, întocmai ca o amibă când se divide.

— Ryū, mă asculţi?

Îhî, am răspuns eu. Vocea mi s-a oprit pe limba încinsă şi uscată şi a sunat ca vocea altcuiva. Cu sentimentul neliniştitor că nu e vocea mea, mi s-a făcut frică să mai vorbesc. Lilly ţinea în mână

o pălărie cu pene şi din când în când îşi desfăcea neglijeul ca să se scarpine pe piept.

— Tipu' ăsta a pus-o să se prostitueze pe prietena lui cea mai bună din liceu.

Okinawa plecase ultimul, îşi pusese salopeta urât mirositoare şi trăsese uşa fără să spună la revedere.

— El era fiul nelegitim al unei prostituate, făcut cu un prinţ dintr-o ţară mică, care venise incognito în Las Vegas să se distreze.

Oare despre ce tot vorbeşte Lilly?

Ceva nu era în regulă cu vederea mea. Lucrurile erau neclare. Pe sticla de lapte de pe bufet parcă se întindea o eczemă. Era şi pe spinarea arcuită a lui Lilly. Nu o eczemă care creşte pe suprafaţa pielii, ci una care o jupoaie şi îi ia locul.

Mi-am amintit de prietenul meu care suferise de ficat şi murise. Mi-am amintit ce spunea el întotdeauna. De durut, doare tot timpul, atunci când nu ne doare, de fapt doar uităm, uităm că ne doare. Nu e din cauză că am eu o tumoare, pe toţi ne doare. De-aia când mă săgetează durerea mă simt liniştit, simt că mi-am revenit la normal, sigur că e nasol, dar mă simt liniştit. De când ne naştem ne doare.

— Tipu' se duce în deşertul Nevada, la amurg, se suie în maşină şi se duce în deşert.

Lilly a turnat cu o linguriţă praful negru în apa care începuse să fiarbă. Mirosul a ajuns până la mine. Când Jackson şi Rudianna mă încălecaseră, mă simţisem ca o păpuşă galbenă. Cum ajunsesem oare atunci să fiu o păpuşă?

Acum Lilly îmi părea o păpuşă, cu părul roşu căzându-i pe spate, stând aplecată. O păpuşă veche, care miroase a mucegai, o păpuşă care şi spune acelaşi lucru când tragi de un şnur. Dacă îi desfaci capacul de la piept, găseşti câteva baterii, o păpuşă făcută să îi strălucească ochii când vorbeşte. Firele de păr i-au fost implantate unul

câte unul şi, dacă-i torni lapte în gură, lichidul lipicios îi curge printr-o gaură în partea de jos. Chiar dacă o izbeşti de podea – atâta vreme cât casetofonul ei încorporat nu se strică — continuă să vorbească. Ryū, bună dimineaţa, eu sunt Lilly, Ryū, eşti bine? Eu sunt Lilly, bună dimineaţa, Ryū, eşti bine, eu sunt Lilly, bună dimineaţa.

— Acolo în deşert vede o bază unde sunt bombe cu hidrogen. Bombele stau aliniate, imense cât o clădire, în baza peste care se lasă seara.

În camera mea, frigul care mă cuprinsese devenea din ce în ce mai intens. M-am îmbrăcat mai gros, m-am învelit cu pături, am băut whisky, am deschis şi am închis uşa, am încercat să dorm. Mi-am făcut o cafea tare, am încercat să fac gimnastică, am fumat nu ştiu câte ţigări. Am citit, am stins toate luminile, apoi le-am aprins din nou. Am deschis ochii şi am privit îndelung petele de pe tavan, apoi i-am închis şi am numărat în gând. Mi-am amintit ce se întâmpla într-un film pe care îl văzusem cândva, mi-am amintit dintele spart al lui Male, penisul lui Jackson, ochii lui Okinawa, fundul lui Moko, părul pubian scurt al Rudiannei.

Afară au trecut nişte beţivi care cântau tare. Părea să fie un cântec de demult, al unor ocnaşi în lanţuri sau unul militar pe care îl cântă soldaţii japonezi în cor, răniţi în luptă, gata să se arunce de pe faleză, îndreptaţi către mare, cu bandaje pe faţă, cu trupurile slabe şi ciuruite de răni din care ies puroi şi viermi, salută spre răsărit, cu ochii fără nici o sclipire şi cântă acest cântec trist.

Ascultam şi priveam absent imaginea mea distorsionată în ecranul televizorului. Am simţit că mă afund într-un vis adânc din care nu puteam ieşi, indiferent de cât de mult mă străduiam. Imaginea reflectată în televizor şi soldaţii japonezi care cântau în spatele ochilor mei s-au suprapus. Punctele negre care le formau, acele puncte negre care scoteau la suprafaţă imaginile în funcţie de densitatea lor, îmi roiau prin minte aşa cum

viermuiesc omizile nenumărate într-un piersic. Punctele zdrenţuite au început să-mi zumzăie prin cap şi să ia forma unei nelinişti fără formă. Mi-am dat seama că mi se făcuse pielea de găină pe tot corpul. Ochii tulburi din ecran se deformau ca şi cum s-ar fi topit şi am spus eului acela, Cine eşti tu?

De ce ţi-e ţie frică?

— Rachetele – din alea, cu rază lungă de acţiune –, rachetele erau aliniate în deşertul pustiu şi nesfirşit din Nevada. În deşertul în care oamenii nu se văd mai mari decât o muscă. Acolo erau rachetele, mari cât o clădire.

Apa din cana de sticlă fierbea. Lichidul negru bolborosea. Lilly a omorât o gâză. Şi-a dezlipit din palmă gâza moartă, care se transformase într-o linie, şi a aruncat-o în scrumieră. Din scrumieră se ridica un fum purpuriu, care se amesteca cu aburul ce ieşea din lichidul negru. Lilly a luat ţigara cu degetele ei subţiri, apoi a pus capacul pe lampă şi a stins-o. Umbra enormă de pe perete a cuprins pentru un moment întreaga încăpere, apoi a pălit. A dispărut întocmai ca un balon înţepat cu un ac. A fost înghiţită de umbra mai mică şi mai intensă proiectată de becul din tavan.

Lilly a turnat cafeaua în ceaşcă şi mi-a întins-o. M-am uitat în ea şi mi-am zărit chipul reflectându-se tremurător.

— Şi tipu' strigă la rachete, i s-au întâmplat o groază de chestii şi nu mai înţelege nimic. Unde a ajuns până acum, cine e el, nu ştie ce ar trebui să facă de acum înainte, nu îl aude nimeni, e sătul şi foarte singur, aşa se gândeşte. Şi se întoarce către rachete şi strigă în mintea lui, Explodaţi, explodaţi, vă rog!

Am observat că eczema aceea se întinsese şi pe suprafaţa cafelei. Când eram mic, bunica mea a fost internată în spital, cu cancer.

Bunica a făcut alergie la analgezicele pe care i le dăduse doctorul, tot corpul i se umflase şi până

şi trăsăturile feţei i se schimbaseră din cauza erupţiei. M-am dus în vizită la spital şi mi-a spus, scărpinându-se, Ryū, băiatule, eu mor, boala asta e de pe lumea ailaltă, mor. Ceva exact ca eczema pe care o făcuse bunică-mea plutea acum pe suprafaţa cafelei. La insistenţele lui Lilly, am băut-o. Când lichidul fierbinte mi-a curs pe gât, am simţit că frigul din mine şi eczema care acoperea obiectele din jur s-au amestecat.

— Nu-i aşa că seamănă cumva cu tine? Eu aşa m-am gândit, de când am început să citesc cartea, că seamănă cu tine.

Lilly se aşezase pe canapea. Picioarele ei descriau o curbă neobişnuită, care se termina în papucii roşii. M-am mai simţit ca acum o dată, când am luat LSD în parc. Copacii se proiectau pe cerul nopţii, iar printre ei se zărea un oraş străin. M-am îndreptat spre el. În oraşul acela imaginar nu era ţipenie, toate uşile erau închise şi eu mă plimbam de unul singur. Am ajuns până la periferie, unde am întâlnit un bărbat slab, care m-a oprit şi mi-a spus că nu pot trece mai departe. L-am ignorat şi am continuat să merg, dar corpul a început să mi se răcească şi m-am transformat într-un cadavru. Mi-am aşezat cadavrul palid pe o bancă, dar acesta s-a îndreptat către mine, care priveam halucinaţia pe ecranul nopţii. Se apropia de parcă voia să dea mâna cu mine, cel real. M-a apucat teama şi am fugit înapoi. Dar cadavrul meu mă urmărea, m-a prins, a intrat în mine şi a preluat controlul. Atunci m-am simţit exact ca acum. Mi se părea că am o gaură în cap prin care mi se scurg cunoştinţa şi amintirile, iar în locul lor intră eczema şi un val de frig ca o bucată de pui stricat. Dar atunci, tremurând şi agăţându-mă de banca udă, mi-am spus:

E OK, uite, lumea e încă sub picioarele tale. Stau pe pământul ăsta, pe acelaşi pământ pe care sunt copaci şi furnici care cară zahăr spre

muşuroaiele lor, şi fetiţe care se joacă cu mingea, şi căţeluşi care aleargă.

Pământul ăsta trece pe sub nenumărate case şi munţi, şi râuri, şi mări, trece peste tot. Şi eu stau pe pământul ăsta.

Nu-ţi fie teamă, mi-am zis, lumea e încă sub picioarele tale.

— M-am gândit la tine când am citit romanul ăsta. Mă întrebam şi eu, de acum încolo ce o să faci, Ryū? Nu ştiu ce a făcut tipul ăla, n-am terminat cartea.

În copilărie, când mai cădeam şi mă juleam, îmi curăţau rana cu un medicament cu miros puternic – îmi plăcea asta. Pe rana plină de sânge mi se adunau, invariabil, fie pământ, fie noroi, fie urme de iarbă sau gâze storcite şi îmi plăcea durerea provocată de medicamentul efervescent. Când terminam cu joaca şi priveam soarele apunând, îmi suflam peste julitură strâmbându-mă şi aveam senzaţia liniştitoare că eu şi priveliştea cenuşie a înserării ne iertam reciproc. Exact opusul heroinei sau al contopirii în mucusul unei femei, durerea mă făcea să mă detaşez printre lucrurile dimprejur, mă făcea parcă să strălucesc. Cum străluceam, puteam să mă apropii de razele portocalii frumoase ale soarelui care apunea. Mi-am amintit toate astea în camera mea şi, nemaisuportând valul de frig, am încercat să fac ceva să scap de el. Am băgat în gură aripile fluturelui mort rostogolit pe covor. Se întărise un pic şi sucul verde care îi ieşise din corp se uscase. Pulberea aurie îmi strălucea pe buricele degetelor. Ochii, ca două sfere mici şi negre, au lăsat în urmă dâre când i-am separat de corp. Când i-am rupt o aripă şi am pus-o pe limbă, puful subţire m-a înţepat în gingii.

— E bună cafeaua? Zi ceva! Ryū! Ryū! Ce-i cu tine?

Trupul lui Lilly îmi părea făcut din metal. Dacă îndepărtai pielea albă, probabil că s-ar fi

văzut aliajul strălucitor.

Îhî, e bună, Lilly, e bună cafeaua, am răspuns eu. Mâna stângă mi-a zvâcnit. Am tras aer adânc în piept. Pe perete era un poster cu o fată. Un poster cu o fată care se tăiase la picioare într-un ciob sărind coarda pe un teren viran. Am simţit un miros ciudat. Am scăpat ceaşca cu lichid negru şi fierbinte.

Ce faci, Ryū, ce se întâmplă?

Lilly a venit cu o cârpă albă. Ceaşca albă se spărsese pe podea şi din covorul care absorbise lichidul se înălţau aburi. Printre degetele de la picioare simţeam umezeala lipicioasă.

Ce-i? Tremuri? Spune-mi ce se întâmplă cu tine! M-am atins de Lilly. Avea corpul aspru şi tare, ca o pâine veche. Mi-a pus mâna pe genunchi. Spală-te pe picioare, mai e încă apă, hai, du-te repede şi spală-te! Faţa lui Lilly era distorsionată. S-a aplecat şi a adunat cioburile ceştii. Le aduna şi le punea pe o revistă pe coperta căreia râdea o tânără străină. În câteva cioburi era adunat lichid aşa că l-a scurs în scrumieră. Ţigara aprinsă s-a stins cu un sfârâit. Lilly a observat că mă ridicasem în picioare. Fruntea îi strălucea de cremă. De la început mi-am zis că e ceva în neregulă. Ai luat ceva, nu? În orice caz, du-te şi spală-te pe picioare, să nu te prind că-mi murdăreşti covorul cu picioarele alea! Ţinându-mă de canapea, am făcut un pas. Îmi ardeau tâmplele şi eram atât de ameţit, încât se învârtea camera cu mine. Hai, du-te să te speli, la ce te uiţi, du-te şi spală-te!

Dalele de gresie din baie erau reci, iar furtunul duşului, care atârna, mi-a amintit de scaunul electric dintr-o cameră de execuţie pe care o văzusem cândva într-o fotografie. Pe maşina de spălat era o pereche de chiloţi pătaţi cu roşu. Păianjenii alergau încolo şi încoace, ţesându-şi pânze pe faianţa galbenă de pe pereţi. Am lăsat apa să-mi curgă fără zgomot pe picioare, în gaura de

scurgere, acoperită de o plasă de sârmă, erau înfundate bucăţi de hârtie. Când am venit aici am trecut prin curtea spitalului, unde luminile se stinseseră. Aruncasem fluturele mort pe care îl ţineam în mână, ţintind într-un tufiş. Soarele dimineţii va usca lichidul verzui şi poate va deveni hrană pentru alte gâze înfometate.

Ce faci? Ryū, mai bine te duci acasă, nu pot să mă-nţeleg cu tine aşa! Lilly mă privea. Sprijinită de un perete, a aruncat în duş cârpa albă pe care o ţinea în mână. Cârpa era pătată de lichid negru. Mă uitam la Lilly şi la neglijeul ei alb strălucitor ca un copil nou-născut care a deschis ochii pentru prima oară. Ce-o fi chestia aia cu păr des? Şi sub el, sferele strălucitoare care se mişcă, ce-or fi? Dar dedesubt, protuberanta aia cu două găuri? Despicătura aia întunecată, mărginită de două falduri de carne? Şi înăuntru, oasele alea mici şi albe, ce sunt? Ce e bucata aia de carne roşie şi alunecoasă?

Canapeaua roşie cu modele florale, pereţii cenuşii, peria cu fire de păr roşcate încâlcite, covorul roz, tavanul crem pătat din loc în loc, de care erau atârnate flori uscate, cablul electric învelit în pânză, care cobora în linie dreaptă şi, sub el, globul de lumină tremurătoare, înăuntrul lui un turn de cristal. Turnul se mişca cu o viteză uimitoare, am închis ochii, care mi se topeau de durere, am văzut feţele câtorva zeci de oameni râzând şi mi s-a tăiat răsuflarea. Spune-mi ce-i cu tine, de ce eşti atât de nesigur, îţi pierzi minţile? Îmi persista pe retină imaginea roşie a becului, care se suprapunea peste chipul lui Lilly. Imaginea s-a lărgit şi s-a răsucit precum sticla topită, s-a spart şi s-a transformat în puncte care s-au împrăştiat dintr-o margine în alta a câmpului meu vizual. Lilly, cu faţa acoperită de puncte roşii, s-a apropiat şi m-a atins pe obraz.

De ce tremuri? Spune ceva!

Mi-am amintit faţa unui bărbat, un bărbat care avea şi el puncte pe chip. Un medic militar american care pe vremuri stătuse cu chirie în casa bunicii mele, la ţară. Ryū, ai pielea de găină, ce s-a întâmplat? Spune ceva, mă sperii!

M-am dus o dată să iau banii pe chirie de la doctor şi o japoneză slabă, cu părul negru şi faţă de maimuţă, mi-a arătat sexul ei. Sunt OK, Lilly, sunt OK, n-am nimic, sunt doar un pic agitat, mereu sunt aşa după bairame.

În camera doctorului, decorată cu suliţe cu vârful otrăvit, făcute de băştinaşii din Noua Guinee, femeia fardată puternic mi-a arătat sexul, bălăbănindu-şi picioarele.

Eşti drogat, nu? Asta e!

Ochii lui Lilly mă absorbeau. Aveam impresia că sunt înghiţit de ea. Doctorul i-a deschis gura femeii şi mi-a arătat. I s-au topit dinţii, a spus el în japoneză şi a râs. Lilly a scos o sticlă de coniac. Nu ţi-e bine, vrei să te duc la spital? Femeia cu gura ca o gaură căscată a ţipat ceva. Lilly, nu ştiu ce se-ntâmplă. N-ai nişte Philopon să-mi faci, ca să mă mai liniştesc?

Lilly m-a forţat să beau din coniac. Am muşcat cu putere marginea paharului. Prin sticla udă se vedea lumina din tavan. Punctele se suprapuneau peste alte puncte, ameţeala s-a intensificat şi mi s-a făcut greaţă. Nu mai am nimic acum, că după ce-am luat atunci mescalină, mi l-am făcut pe tot. Eram şi eu foarte agitată şi mi l-am făcut pe tot.

Doctorul i-a băgat femeii tot felul de obiecte în fund. Femeia a mânjit cearşafurile de ruj, a gemut şi s-a uitat la mine, apoi s-a întors către doctorul care se prăpădea de râs, cu un pahar de whisky în mână, şi a ţipat într-o engleză stricată *Gimmie cig*[20]. Lily m-a aşezat pe canapea. Zău că n-am luat nimic, nu e ca atunci, nu e ca atunci când am văzut avionul.

Atunci aveam corpul plin de păcură, mi-era frică şi atunci, dar acum e diferit. Sunt gol. Nu e nimic. Îmi frige capul şi mi-e frig, tot nu reuşesc să scap de frigul ăsta. Nu pot să mă mişc în voie şi chiar să vorbesc e straniu. De parc-aş vorbi într-un vis.

Parcă aş vorbi într-un vis înfricoşător, pe care nici nu ştiu de unde să-l apuc. Cu femeia japoneză tâmpită, nu tu, Lilly, e vorba de altcineva. Mă gândesc întruna la femeia asta şi la doctorul militar. Da' ştiu foarte bine că nu e un vis. Ştiu că am ochii deschişi, că sunt aici, de-asta mi-e atât de frică. Mi-e o frică de mor! Mi-e atât de frică, încât vreau să mă omori, chiar vreau să mă omori, numai faptul că stau aici şi mă îngrozeşte.

Lilly mi-a împins din nou paharul de coniac între dinţi. Lichidul mi-a ars limba şi mi-a alunecat pe gât. Ţiuitul din urechi mi se înţepenise acolo şi nu mai scăpăm de el. În podul palmei îmi ieşiseră vene care zvâcneau cenuşiu. Lilly mi-a şters transpiraţia rece care îmi curgea pe gât. Eşti doar obosit, dacă dormi zdravăn la noapte, îţi revii.

Lilly, mă duc. Vreau să mă întorc. Nu ştiu unde, dar vreau să mă întorc. Sunt un copil pierdut. Vreau să mă întorc într-un loc mai răcoros, unde am mai fost, acolo vreau să mă duc. Tu ştii? Un loc sub nişte copaci mari care miros plăcut, da' aici unde sunt? Unde naiba sunt?

Gâtul îmi ardea de uscat ce era. Lilly a clătinat din cap, a băut coniacul care mai rămăsese şi a murmurat, E nasol. Mi-am amintit de Green Eyes. O să vezi pasărea neagră, aşa îmi spusese Green Eyes. Afară, dincolo de fereastră, poate că zboară o pasăre enormă, neagră. O pasăre enormă, neagră precum noaptea, care zboară întocmai ca păsările cenuşii care ciugulesc firimituri de pâine, numai că este atât de mare, încât dincolo de geam i se vede numai ciocul, ca o peşteră. În întregime nu o poţi vedea. Nici fluturele pe care l-am omorât nu m-a putut vedea în întregime.

Ceva uriaş i-a strivit trupul moale plin cu sucuri verzui, dar a murit fără să ştie că acel ceva era o parte din mine. Acum şi eu, exact ca fluturele, sunt pe punctul de a fi strivit de pasărea neagră. Oare ăsta era motivul pentru care venise Green Eyes, asta încercase să-mi spună?

Lilly, vezi pasărea? Zboară pe afară o pasăre. Ai văzut-o? Eu ştiu, fluturele nu m-a văzut, dar eu ştiu. Pasărea, pasărea mare şi neagră, Lilly, o ştii?

Ryū, ai înnebunit, ai înnebunit de tot! înţelegi? Eşti nebun!

Lilly, nu mă păcăli, eu ştiu. Nu mă mai las înşelat, ştiam, ştiam unde sunt. E locul cel mai apropiat de pasăre, de-aici sigur putem s-o vedem.

Ştiam de la început, acum am înţeles, era pasărea. De-asta am trăit până acum, ca să observ lucrul ăsta.

E pasărea, Lilly, o vezi?

Încetează! Ryū, încetează odată!

Lilly, ştii unde suntem? Cum am ajuns eu aici? Pasărea zboară, uite, se vede pe geam cum zboară, pasărea care mi-a distrus mie oraşul.

Plângând, Lilly mi-a tras o palmă.

Ryū, eşti nebun, nu înţelegi?

Probabil că nu o vedea. Plângând, a deschis larg fereastra. Afară, în noapte, se întindea oraşul.

Zi-mi unde zboară, uită-te bine, nu e nici o pasăre acolo!

Am izbit paharul de coniac de podea. Lilly a ţipat. Cioburile împrăştiate străluceau pe jos.

Lilly, aia e pasărea, uită-te bine, oraşul e pasărea, ăla nu e oraş, nu locuiesc oameni acolo, aia e pasărea, nu înţelegi? Tu chiar nu înţelegi? Tipu' care a strigat în deşert la rachete să explodeze voia să omoare pasărea. Trebuie omorâtă, dacă nu o omor, nu o să mai înţeleg cine sunt, mă împiedică, îmi ascunde lucrurile pe care vreau să le văd. O s-o omor, Lilly, trebuie, o s-o omor! Unde eşti, hai s-o omorâm împreună, Lilly, nu văd nimic, Lilly, nu mai văd!

M-am rostogolit pe podea. Lilly a ieşit în fugă şi s-a auzit motorul maşinii.

Becul se învârtea. Pasărea zbura, zbura dincolo de geam. Lilly nu era niciunde, iar pasărea neagră venea spre mine. Am ridicat un ciob de pe covor. L-am strâns tare şi mi l-am înfipt în braţul tremurător.

Cerul era înnorat şi învelea spitalul şi o dată cu el şi pe mine ca o pânză moale. Vântul îmi răcorea faţa care încă îmi ardea şi foşnea printre frunzele copacilor. Aducea, încărcat de umezeală, mirosul plantelor din noapte, mirosul plantelor care respirau liniştit.

Spitalul nu era luminat decât de lămpile roşii de avarie de la poartă şi din holul de la intrare, în rest era întunecat pentru a lăsa pacienţii să se odihnească. Cerul dimineţii se reflecta în geamurile încadrate de rame subţiri de aluminiu.

Se întrezărea o linie purpurie. Probabil o spărtură în nori, mi-am zis.

Din când în când, farurile câte unei maşini luminau tufişurile dese, semănând cu nişte pălărioare de copii. Fluturele pe care îl aruncasem nu ajunsese până acolo. Se rostogolise pe pământ, purtat de vânt, împreună cu pietricele şi frunze uscate şi sfâşiate. L-am ridicat şi m-am uitat la el. Puful care îi acoperea tot corpul era îmbibat de rouă dimineţii. Insecta moartă părea acoperită de sudoare rece.

Atunci, când am plecat de la Lilly, am simţit că singura parte din mine care trăieşte cu adevărat este braţul drept, şiroind de sânge. Băgasem în buzunar ciobul în-sângerat şi fugisem pe drumul ascuns în ceaţă. Toate uşile şi ferestrele erau închise, nu mişca nimic, iar eu, înghiţit de o vietate

uriaşă, alergam nebun prin burta acesteia, precum un personaj din poveşti.

Am căzut de nenumărate ori şi ciobul din buzunarul meu s-a fărâmat în bucăţi mici.

Traversând un teren viran, m-am rostogolit într-un tufiş des. Am muşcat din iarba udă. Gustul amar mi-a înţepat limba şi în gură mi-a intrat o gâză care se odihnea în iarbă. Dădea din picioruşele ei mici şi aspre.

Mi-am băgat degetul în gură şi gândacul rotund cu dungi pe spinare s-a târât afară, ud de salivă. Alunecând pe picioruşele ude, s-a întors pe un fir de iarbă. Cât am stat acolo, cu gândacul care mi se plimba pe limbă şi îmi zgâria gingiile, rouă mi-a răcorit trupul. Învăluit în întregime de mirosul ierbii, am simţit cum fierbinţeala care îmi asalta corpul se scurge încet în pământ.

Tot timpul ăsta fusesem atins de lucruri neînţelese, m-am gândit, stând întins pe iarbă. Nici acum, în noaptea blândă, în curtea spitalului, nici acum nu s-a schimbat nimic. Pasărea enormă, neagră, zboară şi acum, iar eu şi iarba amară şi gândacul suntem închişi în uterul ei. Atâta vreme cât n-o să ni se usuce trupurile precum fluturelui, n-o să putem să fugim de ea.

Am scos din buzunar un ciob de sticlă, nu mai mare decât unghia de la degetul mare şi l-am şters de sânge. Avea o curbă lină şi reflecta cerul care începuse să se lumineze. Dedesubt, în lateral, se întindea spitalul şi în depărtare se vedeau drumul străjuit de pomi şi oraşul.

Oraşul se reflecta ca o umbră, conturul său forma o unduire delicată. Era aceeaşi unduire albă care îmi străfulgerase în faţa ochilor atunci, pe aeroportul inundat de rafalele de ploaie, când aproape o omorâsem pe Lilly.

Tot timpul am fost înconjurat de această unduire albă.

Colorat de aerul zorilor, ciobul, care încă mai avea urme de sânge pe margine, era aproape

transparent.

Era un albastru nemărginit, aproape transparent. M-am ridicat şi, îndreptându-mă către casă, mi-am zis că vreau să devin ca bucata de sticlă. Că vreau să se reflecte în mine unduirea lină şi albă. Că vreau să arăt şi celorlalţi acea curbă blândă.

Marginea cerului s-a albit şi imediat ciobul s-a opacizat. Când au început să se audă păsările ciripind, ciobul deja nu mai reflecta nimic.

Lângă plopul din faţa blocului era ananasul pe care îl aruncasem ieri. Capătul tăiat, ud, încă mai răspândea acel miros.

M-am aşezat pe vine şi am aşteptat păsările.

Dacă or să vină în zbor şi dacă lumina caldă o să ajungă până aici, poate că umbra mea alungită va acoperi ananasul şi păsările cenuşii.

Epilog – Scrisoare către Lilly

Când a fost vorba să publice cartea asta, i-am rugat să mă lase pe mine să mă ocup de copertă. Asta pentru că în timp ce scriam mă gândeam că, dacă o să fie publicată, vreau să aibă pe copertă chipul tău, Lilly.

Îţi mai aminteşti fotografia asta? Am făcut-o când ne-am întâlnit prima oară, la Niagara. Ne luasem la întrecere cine bea mai multe pahare de absint. Eu eram la al treilea pahar când am împrumutat Leica unui hipiot olandez care era pe acolo şi am făcut fotografia. Tu ai mai băut apoi încă nouă pahare, până te-ai prăbuşit, aşa că s-ar putea să nu-ţi mai aminteşti.

Lilly, unde eşti acum? Acum vreo patru ani cred, am trecut pe la tine pe acasă, dar nu erai. Dacă cumperi cartea asta, ia legătura cu mine.

Am primit o dată o scrisoare de la Augusta, care s-a întors în Louisiana. Lucrează ca şofer de

taxi. Îţi transmitea salutări. Cine ştie, poate că te-ai măritat cu pictorul ăla metis. Dar nu contează dacă te-ai măritat, aş vrea să te mai întâlnesc o dată. Aş vrea să cântăm împreună *Que sera sera* încă o dată.

Să nu crezi, te rog, că dacă am scris romanul ăsta m-am schimbat. Sunt acelaşi de atunci.

Ryū

Considerat, alături de Haruki Murakami, unul dintre cei mai importanţi scriitori japonezi contemporani, Ryū Murakami s-a născut în 1952 în oraşul Sasebo, prefectura Nagasaki. În timpul liceului a fost baterist într-o formaţie. A urmat cursurile Facultăţii de Artă Musashino. Participă la un concurs literar pentru tinerii scriitori cu romanul *Albastru nemărginit, aproape transparent.* Publicat în 1976 şi distins cu prestigioasele premii literare japoneze Gunzo şi Akutagawa, romanul cunoaşte un succes imens, fiind vândut în peste un milion de exemplare. Ryū Murakami a publicat un număr impresionant de cărţi, printre care *Copii de aruncat* (1980, pentru care i se decernează Premiul Noma), *69* (1987), *Topaz* (povestiri, 1988), *Ecstasy* (1993), *Cinemateca lui Ryū Murakami* (1995), *Audiţia* (1997), *În supa miso* (1998, distins cu Premiul Yomiuri) etc. Este şi un apreciat regizor, printre filmele sale numărându-se *Albastru nemărginit, aproape transparent* şi *Tokyo Decadence.* Ecranizarea romanului *Audiţia, î*n regia lui Takashi Miike, s-a bucurat de succes la festivalurile de film din Europa şi America.

Albastru nemărginit, aproape transparent prezintă viaţa de zi cu zi a unui grup de tineri care trăiesc în apropierea unei baze militare americane. Orgiile sexuale pe care le organizează militarii

americani, o listă nesfârşită de droguri (Philopon, heroină, mescalină, Nibrole, haşiş), supradoze şi violenţă compun viaţa şocantă a grupului de tineri japonezi, o viaţă lipsită de coerenţă şi semnificaţie.

Romanele lui Ryū Murakami au fost comparate cu cele ale lui Charles Bukowski, dar atât stilul fragmentar, cât şi tematica din *Albastru nemărginit, aproape transparent* duc cu gândul şi la celebrul *Trainspotting* al lui Irvine Welsh.

[1] Nume sub care este cunoscută în Asia de est metamfetamina
[2] Peninsulă în Okinawa ocupată de forţele americane pe 4 iunie 1945
[3] Mic altar buddhist care se găseşte în casele japoneze
[4] Bulz de orez, adesea învelit în alge uscate
[5] Chimonou lejer de vară
[6] Medicament folosit ca somnifer şi sedativ, al cărui principiu activ este Metaqualonul.
[7] Sandale tradiţionale japoneze, asemănătoare ca aspect cu şlapii
[8] Joc de origine chineză, foarte popular, oarecum asemănător cu rummy-ul
[9] Fel de mâncare japonez similar pilafului
[10] Dispozitiv de încălzire, ca o măsuţă, sub care se găseşte un radiator electric sau, în mod tradiţional, un vas cu jar.
[11] Album al lui Mal Waldron închinat memoriei lui Billie Holiday
[12] Gen de muzică tradiţională japoneză, populară în perioada Edo.
[13] Pastă fermentată din soia din care se prepară supă
[14] Cheag alb obţinut din soia
[15] Han tradiţional japonez
[16] Unitate de măsură de aproximativ 1,8 metri pătraţi
[17] Nişă în perete în camerele tradiţionale japoneze
[18] Aşternut japonez care se întinde direct pe podea
[19] Medicament care conţine metaquanol, la fel ca Nibrole
[20] Dă-mi o ţigară!

Table of Contents

Albastru nemarginit, aproape transparent

Table of Contents

Albastru nemarginit, aproape transparent 1